स्वामिन्यपदिश्यते 'स हि तस्य फलस्य भोक्ता' इति एवम्बन्धमोक्षौ बुद्धावेव वर्तमानौ पुरुषेऽपदिश्येते 'स हि तत्फलस्य भोक्ता' इति । बुद्धेरेव पुरुषार्थापरिसमाप्तिर्बन्धस्तदर्थावसायो मोक्ष इति । एतेन ग्रहणधारणोहापोहतत्त्वज्ञानाभिनिवेशा बुद्धौ वर्तमानाः पुरुषेऽध्यारोपितसद्भावाः 'स हि तत्फलस्य भोक्ता' इति । 'दृश्यानान्तु गुणानां स्वरूपभेदावधारणार्थमिदमारभ्यते' ॥ १८ ॥

भाष्यार्थः—प्रकाश करणें हा सत्वाचा स्वभाव (धर्म), रजोगुणाचा स्वभाव यत्न व चलन.(हालणें चालणें), तमाचा स्वभाव स्थिति ह्मणजे प्रकाशही नाहीं आणि यत्न व चलनही नाहीं अशा प्रकारचा आहे. याप्रमाणें हे सत्वादि तीन गुण, एकमेकांशीं संमिश्र झालेले व त्यांत एकेकाचा भाग सर्वांत अधिक असावयाचा (ह्मणजे सत्वगुणाचा भाग सर्वांत अधिक असला तर त्यांत रजोगुणाचा व तमोगुणाचा भाग थोडा थोडा संसृष्ट (एकत्र) झालेला असावयाचा; असाच रजोगुणाचा भाग सर्वांत अधिक असला तर त्यांत सत्व व तमाचा भाग थोडा थोडा असावयाचा; असाच तमोगुणाचा प्रकार.) अशा प्रकारचे; व परिणाम (अवस्थांतर पावणारे; तसेच परस्परांत एकत्र होणारे व पुनः परस्परांपासून विभाग पावणारे; तसेच सर्व गुण एकमेकांच्या साहाय्यानें अवयवी (घटादिक कार्य) उत्पन्न करणारे (त्यावरून गुणांना द्रव्यत्व सिद्ध होतें.); तसेच ते एक अंग व एक अंगी अशा धर्मानें त्या सर्वांनीं जरी एका द्रव्याला उत्पन्न केलें तथापि त्यांत प्रकाश हा गुण सत्वाचाच, क्रिया (यत्न, चलन इत्यादिक) गुण हा रजाचाच, व स्थितिगुण हा तमाचाच; ह्मणून प्रकाशादिशक्तिविभागाचें संमिश्रण (एकीभाव) कधींही होत नाहीं; तसेच, सत्वादिक हे व्यक्तिरूपानें अनंत आहेत, परंतु त्यांवर असणारी जी सत्वत्व, रजस्त्व व तमस्त्व, अशा प्रकारची जाति तिच्या योगानें जे, तुल्यजातीय व विजातीय असे सहकारिशक्तिभेद (अनेकांनीं मिळून एक कार्य करावयाचें असे सामर्थ्यविशेष) त्यांनीं ते एकमेकाचें साहाय्य घेऊन कार्य उत्पन्न करण्यास समर्थ होणारे; तसेच ते आपआपल्या प्रधानावस्थेंत विकारांमध्यें स्पष्ट होणारे, (दिव्यशरीर उत्पन्न करावयाचें असतां सत्वगुण प्रधान, व रज व तम हीं अंगें; मनुष्यशरीर उत्पन्न करावयाचें असतां रजोगुण प्रधान व सत्व व तम हीं अंगें; तसेंच तिर्यक्छरीर उत्पन्न करावयाचें असतां तमोगुण प्रधान व सत्व व रज हीं अंगें, याप्रमाणें व्यक्त होणारे); तसेच, एकमेकांच्या प्रधानावस्थेंत त्यांस एकमेकांचें अंगत्व असतें त्या वेळीं सुद्धां प्रधानांत गुप्तरीतीनें असले तरी त्यांच्या नुसत्या व्यापारानेंच ज्यांच्या सत्तेचें अनुमान होऊं शकतें असे; तसेच, पुरुषार्थाकरितांच केवळ ज्यांच्या शक्तीचें प्रयोजन आहे (पुरुषार्थ कां एकदा संपला ह्मणजे गुणांचें कार्य करणें बंद होतें) असे; तसेच, जसा लोखंडास आकर्षण करणें हा लोहचुंबकाचा स्वभाव त्याप्रमाणें चित्ताचें आकर्षण करणें हा (गुणांचा) विषयांचा स्वभावच ह्मणावयाचा;

केवळ्या जवळ आणण्यानेंच पुरुषावर उपकार करणारे असे; तसेंच, ज्या वेळेस त्यांची अभिव्यक्ति नसते (त्यांस प्राधान्य नसतें) त्या वेळेस अन्य प्रधानगुणाच्या अनुरोधानें वागणारे असे 'प्रधान' या शब्दानें प्रसिद्ध आहेत (सत्वादि तीन गुणांस प्रधान असें ह्मणतात.) यालाच दृश्य असें ह्मणतात. तें हें दृश्य भूत व इंद्रिय अशा भेदानें दोन प्रकारचें; त्यांत भूताचा शब्दादि पंचतन्मात्र हा सूक्ष्म परिणाम, व पृथिव्यादि पंच महाभूतें हा स्थूल परिणाम होय. आणि इंद्रियाचा महत् व अहंकार हा सूक्ष्म परिणाम व श्रोत्रादि पांच ज्ञानेंद्रियें, वाग् इत्यादि पांच कर्मेंद्रियें अशीं दहा व अकरावें मन हा स्थूल परिणाम होय. आतां हें गुणत्रयात्मक दृश्य जें भूतेंद्रियरूपानें प्रवृत्त झालें आहे हें कांहीं प्रयोजनावांचूनच प्रवृत्त झालें आहे असें नाहीं; तर प्रयोजनाचा स्वीकार करूनच प्रवृत्त झालें आहे. तें प्रयोजन कोणतें ह्मणाल तर, पुरुषास भोग व अपवर्ग प्राप्त व्हावा याकरितां तें दृश्य आहे. त्यांत इष्ट व अनिष्ट जे गुण ह्मणजे सुखदुःखादिक त्यांविषयीं भोक्त्याची (पुरुषाची) तदाकार बुद्धिवृत्ति होणें यास भोग ह्मणतात; व विवेकख्यातीनें स्वस्वरूपाचा निश्चय करणें (पुरुषसाक्षात्कार होणें) यास अपवर्ग (मोक्ष) ह्मणतात. या भोग व अपवर्ग दोन कारणांवांचून दृश्याचें दुसरें प्रयोजनच नाहीं. याप्रमाणें पंचशिखाचार्यांनींही सांगितलें आहे; तें असें,—'काय हो ! खरोखर, हा मूढ जन लोकांत वास्तविक हे तीन गुणच कर्ते असतां या तीनगुणांहून अतिरिक्त असा जो चवथा जाग्रदादिअवस्थांचा केवळ साक्षी मात्र पुरुष त्याचे ठिकाणीं बुद्धीनें समर्पण केलेले जे गुणपरिणाम त्यांप्रत—स्वच्छत्व, सूक्ष्मत्व-इत्यादि गुणांनीं बुद्धिपुरुषांचें साजात्य आहे तथापि जडत्व, परिणामित्व इत्यादिगुणांनीं विजातीयत्व आहे हा विचार न करितां—पुरुषाचेच ठिकाणीं उपपन्न (युक्तिसिद्ध) आहेत असे समजून गुणांहून अन्य चैतन्य आहे अशी संभावना मुळींच करीत नाहीं ! ' आतां ते भोग व अपवर्ग हे बुद्धिकृत असल्यामुळें बुद्धीच्याच ठिकाणीं वर्तमान असणार; असें असतां त्यांचा पुरुषावर व्यवहार कसा होतो ? याचें समाधान असें कीं, जसा ' जय किंवा पराजय हा युद्ध करणारांवरच अवलंबून असतो ह्मणजे युद्ध करणारांचाच जय किंवा पराजय होतो खरा परंतु त्यांचा स्वामी जो राजा इत्यादिक त्याचाच जय किंवा पराजय झाला असा लोकांत व्यवहार होतो;' त्याप्रमाणें बंध व मोक्ष हे बुद्धीच्याच ठिकाणीं वर्तमान खरे परंतु 'तोच त्या फलाचा भोक्ता (उपभोग घेणारा),' असा पुरुषाचे ठिकाणीं व्यवहार होतो. आतां पुरुषार्थाची समाप्ति न होणें हाच बुद्धीला बंध व पुरुषार्थाची समाप्ति हा मोक्ष होय. याचप्रमाणें, ग्रहण ह्मणजे स्वरूपमात्रानेंच अर्थाचें ज्ञान, धारणा ह्मणजे चिंतन, ऊह ह्मणजे अर्थाच्या ठिकाणीं असणाऱ्या विशेषांचें वितर्कण (तर्क), अपोह ह्मणजे ज्याविषयीं वितर्क केला असेल त्यांमधील कितीएकांचें विचारानें निराकरण करणें, तत्त्वज्ञान ह्मणजे वितर्कितांमध्येंच कांहींएकाचा विचारानें निश्चय करणें, व अभिनिवेश ह्मणजे तदाकारता होऊन जाणें, इत्यादिक हे सुद्धां बुद्धीच्याच ठिकाणीं वर्तमान

असून पुरुषाचे ठिकाणीं त्यांची 'तोच त्या फळाचा भोक्ता' अशा प्रकारची सत्ता आरोपित समजावी ॥ १८ ॥

आतां त्या दृश्यगुणाचें स्वरूप कसें आहे याचा निश्चय करण्याकरितां ह्या पुढील सूत्राचा आरंभ आहे,–

विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि ॥ १९ ॥

सूत्रार्थः–विशेष, अविशेष, लिंगमात्र आणि अलिंग ह्या चार, गुणांच्या विशेष अवस्था आहेत.

भाष्यम्–तत्राकाशवाय्वग्न्युदकभूमयो भूतानि । शब्दस्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्राणामविशेषाणां विशेषाः । तथा श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानि बुद्धीन्द्रियाणि, वाक्पाणिपादपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाण्येकादशम्मनः सर्वार्थमित्येतान्यस्मितालक्षणस्याविशेषस्य विशेषाः । गुणानामेष षोडशको विशेषपरिणामः । षडविशेषाः । तद्यथा । शब्दतन्मात्रं स्पर्शतन्मात्रं रूपतन्मात्रं रसतन्मात्रं गन्धतन्मात्रं चेत्येकद्वित्रिचतुष्पञ्चलक्षणाः । शब्दादयः पञ्चाविशेषाः षष्ठश्चाविशेषोऽस्मितामात्र इति । एते सत्तामात्रस्यात्मनो महतः षडविशेषपरिणामाः। यत्तत्परमविशेषेभ्यो लिङ्गमात्रम्महत्तत्त्वं तस्मिन्नेते सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय विवृद्धिकाष्ठामनुभवन्ति । प्रतिसंसृज्यमानाश्च तस्मिन्नेव सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय यत्तन्निःसत्तासत्तं निःसदसदव्यक्तमलिङ्गम्प्रधानन्तत्प्रतियन्तीत्येष तेषां लिङ्गमात्रः परिणामो निःसत्तासत्तञ्चालिङ्गपरिणाम इत्यलिङ्गावस्थायां न पुरुषार्थो हेतुर्नालिङ्गावस्थायामादौ पुरुषार्थता कारणम्भवतीति । न तस्याः पुरुषार्थता कारणं भवतीति नासौ पुरुषार्थकृतेति नित्याख्यायते । त्रयाणां त्ववस्थाविशेषाणामादौ पुरुषार्थता कारणम्भवति । स चार्थो हेतुर्निमित्तङ्कारणम्भवतीत्यानित्याख्यायते । गुणास्तु सर्वधर्मानुपातिनो न प्रत्यस्तमयन्ते नोपजायन्ते । व्यक्तिभिरेवातीतानागतव्ययागमवतीभिर्गुणान्वयिनीभिरुपजनापायधर्मका इव प्रत्यवभासन्ते । यथा देवदत्तो दरिद्राति । कस्मात् । यतोऽस्य म्रियन्ते गाव इति । गवामेव मरणात्तस्य दरिद्राणं न स्वरूपहानादिति समः समाधिः । लिङ्गमात्रमलिङ्गस्य प्रत्यासन्नन्तत्र तत्संसृष्टं विविच्यन्ते, क्रमानतिवृत्तेः । तथा षडविशेषा लिङ्गमात्रे संसृष्टा विविच्यन्ते, परिणामक्रमनियमात् । तथा तेष्वविशेषेषु भूतेन्द्रियाणि संसृष्टानि विविच्यन्ते । तथा चोक्तं पुरस्तान्न विशेषेभ्यः परन्तत्त्वान्तरमस्तीति विशेषाणां नास्ति तत्त्वान्तरपरिणामस्तेषां तु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्यापिष्यन्ते ॥ ' व्याख्यातं दृश्यमथ द्रष्टुः स्वरूपावधारणार्थमिदमारभ्यते' ॥१९॥

भाष्यार्थः—पूर्वी जे अवतरणांत 'दृश्य गुण' ह्मणून ह्मटलें, त्यांत आकाश, वायु, अग्नि, उदक व पृथ्वी हीं पांच भूतें; व शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंध हीं पांच तन्मात्रें आहेत. हीं आकाशादिक भूतांपेक्षां फारच सूक्ष्म आहेत ह्मणून या शब्दादितन्मात्रांना अविशेष अशी संज्ञा; व या अविशेषांचे क्रमानेंच आकाशादि भूतें हीं विशेषसंज्ञक परिणाम आहेत. तसेंच श्रोत्र, त्वक्, चक्षु, जिह्वा व घ्राण हीं पांच बुद्धींद्रियें; वाचा, हात, पाय, गुद व जननेंद्रिय हीं पांच ज्ञानेंद्रियें; मिळून दहा. तसेंच ह्या वर सांगितलेल्या दहा इंद्रियांचे व्यापार नीट चालावे याकरितां अर्थात् ज्याच्या साहाय्यावांचून कोणत्याही इंद्रियाचा व्यापार चालवयाचा नाहीं असें अकरावें मन; हीं अस्मिताधर्म ह्मणजे अहंकाररूप अविशेषाचे विशेष परिणाम आहेत. दहा इंद्रियें, एक मन व पांच आकाशादि भूतें हीं सर्व मिळून सोळा; हे गुणांचे विशेषसंज्ञक परिणाम होत. तसेंच गुणांचे सहा अविशेष परिणाम आहेत; ते असे,— शब्दतन्मात्र, स्पर्शतन्मात्र, रूपतन्मात्र, रसतन्मात्र व गंधतन्मात्र; याप्रमाणें पांच एकेक धर्मानें वाढत गेलेले ह्मणजे आकाशांत शब्द हा एकच गुण; वायूंत शब्द व स्पर्श असे दोन गुण; अग्नींत शब्द, स्पर्श व रूप असे तीन गुण; उदकांत शब्द, स्पर्श, रूप व रस असे चार गुण; आणि पृथ्वींत शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंध असे पांच गुण. याप्रमाणें हे शब्दादि पांच अविशेष, व सहावा अविशेष अस्मितामात्र (मूळचा अहंकार). हे सहा, सत्तामात्र आहे स्वरूप ज्याचें ह्मणजे अत्यंत सूक्ष्मरूप व सर्वविकारांचे मूळभूत अशा महत्तत्त्वाचे (बुद्धीचे) अविशेष परिणाम होत. (तात्पर्य, या शास्त्रांत पांच भूतें, दहा इंद्रियें व मन मिळून सोळा, यांस विशेष ही संज्ञा; व पंचतन्मात्र व अहंकार या सहांना अविशेष ही संज्ञा.) तें महत्तत्त्व कसें आहे ह्मणाल तर, जें या सहा अविशेषांच्या पूर्वी उत्पन्न झालेलें व जें लिंगमात्र ह्मणजे सर्ववस्तूंला व्यक्त मात्र करणारें असें. त्या सत्तामात्र व सर्वविकारांचें स्वरूपभूत अशा महत्तत्त्वाचे ठिकाणीं हे पूर्वी सांगितलेले अविशेष व विशेष (अनागतावस्थेनें) राहून वृद्धि पावतात. (तात्पर्य, जसा प्रथम वेळूच्या बीजाला अंकुर फुटतो, नंतर त्याला एक पर्व (पेर) फुटतें, नंतर दुसरें, नंतर तिसरें; याप्रमाणें तो जसा वाढत जातो, तसा जगताचा मूळचा अंकुर जें महत्तत्त्व, त्याला अविशेष हीं अनेक पर्वे (पेरें) फुटलीं; नंतर विशेष हीं अनेक पर्वें फुटलीं; या रीतीनें ह्या जगद्रूपवृक्षाची वृद्धि झाली.) (या शास्त्रांत महत्तत्त्वास लिंगमात्र ही संज्ञा होय.) तसेंच ते विशेषाविशेष याप्रमाणें वाढल्यानंतर पुनः क्रमानें प्रलयकालीं त्याच सत्तामात्र अशा महत्तत्त्वाच्या ठिकाणीं (अतीतावस्थेनें) राहून त्यासह जें प्रधाननांवाचें मूलकारण ह्मणजे प्रकृति, तीमध्यें लीन होतात. आतां तें प्रधान असें आहे कीं, ज्याचे ठिकाणीं सत्ता व असत्ता हे दोन्ही धर्म नाहींत; तसेंच जें सत् नाहीं व असत्‌ही नाहीं; (येथें निःसत्ताऽसत्त व निःसदसत् या दोन विशेषणांत व्यावहारिक व पारमार्थिक अशा दोन भेदांनीं निषेध केला आहे असें समजावें; यामुळें वेदान्तसिद्धान्ताचा मुळींच विरोध नाहीं.) तसेंच

जें अव्यक्त ह्मणून ज्याला अलिंग अशी संज्ञा आहे. आतां त्यांत गुणांना महत्तत्त्वाची साम्यावस्था प्राप्त झाली असतां तो गुणांचा लिंगमात्र परिणाम जाणावा; व प्रधानाची साम्यावस्था प्राप्त झाली असतां तो गुणांचा अलिंग परिणाम समजावा. आतां ज्या वेळेस गुणांना प्रधानसाम्यावस्था प्राप्त होते ह्मणजे गुण प्रधानांत लीन होतात त्या वेळेस शब्दाद्युपभोगरूप पुरुषार्थ हेतु मुळींच असत नाहीं; कारण, अलिंगावस्था प्राप्त होण्याच्या पूर्वी, जी अवस्था प्राप्त झाली नसेल ती प्राप्त करून घेण्याचा पुरुषार्थ त्या वेळेस कारण असो; परंतु अलिंगावस्था प्राप्त झाल्यानंतर तो हेतु मुळींच राहत नाहीं. (तात्पर्य, व्यक्तावस्थेमध्यें गुणांपासून शब्दाद्युपभोगरूप पुरुषार्थ उत्पन्न होतो ह्मणून त्या वेळेस जी अवस्था प्राप्त झाली नसेल ती प्राप्त होणें हा पुरुषार्थ कारण असो; परंतु प्रधानसाम्यावस्था प्राप्त झाल्यानंतर तीपासून उत्पन्न होणारा असा कांहीं एक पुरुषार्थ राहत नाहीं.) ह्मणून तिला पुरुषार्थता कारण होत नाहीं. यावरून असें सिद्ध झालें कीं, ती पुरुषार्थाकरितां नव्हे; ह्मणून तिला नित्य असें ह्मणतात. तसेंच लिंग, अविशेष व विशेष ह्या तीन अवस्थांच्या पूर्वी पुरुषार्थता कारण होते आणि तो पुरुषार्थ हेतु निमित्तकारण असतो, ह्मणून त्यांना अनित्य असें ह्मणतात. आतां सत्वादि गुण तर सर्वविकारांत अनुगत असतात ह्मणून त्यांची उत्पत्ति व नाश हीं दोन्ही नाहींत. (तर मग त्यांची उत्पत्ति वगैरे वर्णन केली आहे तिची उपपत्ति कशी? याचें समाधान असें कीं,) कार्यांमध्येंच केवळ स्पष्ट होणारे व नष्ट झालेल्या कार्यांबरोबर विनाश पावणारे ह्मणजे स्पष्ट न दिसणारे, तसेच पुढें उत्पन्न होणाऱ्या कार्यांबरोबर उत्पन्न होणारे ह्मणजे स्पष्ट दिसणारे असे जे गुणधर्म, त्यांयोगानें ते उत्पन्न होणारे व विनाश पावणारे असे भासतात; (वस्तुतः त्यांना स्वतां जन्म किंवा विनाश हे कांहीं नाहींत.) यांस दृष्टांत,— जसा 'देवदत्तनांवाचा पुरुष दरिद्री झाला; याचें कारण, त्याच्या गायी मेल्या.' आतां या दृष्टांतांत वस्तुतः पाहिलें असतां केवळ गायींच्या मरणामुळें 'देवदत्त दरिद्री' असें ह्मटलें; कांहीं त्याच्या स्वरूपांत फेरबदल झाला ह्मणून ह्मटलें नाहीं; याप्रमाणेंच गुण व प्रकृति यांच्या उत्पत्तिविनाशांविषयींही समाधान असेंच समजावें. आतां लिंगमात्र (महत्तत्त्व) हें अलिंग ह्मणजे प्रधान याचें अव्यवहित (साक्षत्) कार्य होय; त्यांत लिंगमात्र हें अलिंगाचे ठिकाणीं प्रथमतः अव्यक्तरूपानें मिळालेलें असतें व नंतर विभक्त होतें; येथेंही उत्पत्तिक्रम नियमानें असला पाहिजे; कारण, पौर्वापर्य (पूर्वी व नंतर असा) क्रम कोठेंही सोडतां येत नाहीं. तशाच क्रमानें सहा अविशेष (अहंकार व पंचतन्मात्र) हे प्रथम लिंगमात्राचे ठिकाणीं अव्यक्तरूपानें मिळालेले असतात, नंतर लिंगमात्राहून विभक्त होतात असें समजावें; कारण, परिणामक्रमही नियमानें सोडतां येत नाहीं. तशाच रीतीनें त्या अविशेषांचे ठिकाणी इंद्रियें हीं प्रथम अव्यक्तरूपानें अविभक्त असतात; नंतर विभक्त होतात असें समजावें. याप्रमाणें आह्मीं याच सूत्रांत आरंभीं सांगितलें कीं, 'विशेषांहून अन्य अवांतरभेदानें दुसरें भिन्न तत्त्व

उत्पन्न होत नाहीं.' याकरितां (जसे अविशेषांचे विशेष हे तत्त्वांतरपरिणाम आहेत त्याप्रमाणें) विशेषांचा तत्त्वांतररूप परिणाम नाहीं. आतां त्यांचा जो धर्मलक्षणावस्थारूप परिणाम आहे त्याची व्याख्या सूत्रकारच पुढें सांगणार आहेत ॥ १९ ॥

दृश्याची व्याख्या सांगितली; आतां द्रष्ट्याच्या स्वरूपाचा निश्चय करण्याकरितां ह्या पुढील सूत्राचा आरंभ आहे,–

द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः ॥ २० ॥

सूत्रार्थः–द्रष्टा हा केवल चेतनारूप तसाच शुद्ध (अपरिणामी) असा असतांही बुद्धिवृत्ति विषयोपरक्त झाल्यामुळें केवल तिच्या सान्निध्यानेंच हा विषयोपरक्त असा वाटतो.

भाष्यम्–दृशिमात्र इति दृक्शक्तिरेव विशेषणापरामृष्टेत्यर्थः । स पुरुषो बुद्धेः प्रतिसंवेदी स बुद्धेर्न सरूपो नात्यन्तं विरूप इति। न तावत्सरूपः। कस्मात् । ज्ञाताज्ञातविषयत्वात् परिणामिनी हि बुद्धिस्तस्याश्च विषयो गवादिर्घटादिर्ज्ञातश्चाज्ञातश्चेति परिणामित्वन्दर्शयति । सदाज्ञातविषयत्वन्तु पुरुषस्याऽपरिणामित्वम्परिदीपयति । कस्मात् । न हि बुद्धिश्च नाम पुरुषविषयश्च स्यादगृहीता चेति सिद्धं पुरुषस्य सदाज्ञातविषयत्वन्ततश्चापरिणामित्वमिति । किञ्च परार्था बुद्धिः संहत्यकारित्वात् स्वार्थः पुरुष इति ।'तथा सर्वार्थाध्यवसायकत्वात्त्रिगुणा बुद्धिस्त्रिगुणत्वादचेतनेति गुणानां तूपद्रष्टा पुरुष इत्यतो न सरूपः । अस्तु तर्हि विरूप इति । नात्यन्तं विरूपः । कस्मात् । शुद्धोऽप्यसौ प्रत्ययानुपश्यो यतः।प्रत्ययं बौद्धमनुपश्यति। तमनुपश्यन्नतदात्मापि तदात्मक इव प्रत्यवभासते। तथा चोक्तम्। अपरिणामिनी हि भोक्तृत्वशक्तिरप्रतिसंक्रमा च परिणामिन्यर्थे प्रतिसंक्रान्तेव तद्वृत्तिमनुपतति तस्याश्च प्राप्तचैतन्योपग्रहरूपाया बुद्धिवृत्तेरनुकारमात्रतया बुद्धिवृत्त्यविशिष्टा हि ज्ञानवृत्तिरित्याख्यायते ॥२०॥

भाष्यार्थः–सूत्रांत जें ' दृशिमात्र ' असें ह्मटलें; याचा अर्थ, दृक्शक्तिरूपच (केवळ ज्ञानस्वरूपच,) ह्मणजे वैशेषिकशास्त्रांत सांगितलेले जे रूप, रस, गंध इत्यादि विशेष गुण त्यांनीं तिन्ही काळांतही असंबद्ध, असा आहे. (तात्पर्य, जसें अग्नीचें ग्रहण (ज्ञान) उष्णस्पर्शानें जरी कदाचित् न झालें तथापि चक्षुरिंद्रियानें त्याचें ग्रहण होतें; तसें द्रष्टा (पुरुष) याचें ग्रहण इतर साधनानें होत नाहीं; तर तो केवळ ज्ञानानेंच ग्राह्य आहे, ह्मणून त्याचें ज्ञान हेंच स्वरूप आहे.) तो पुरुष (द्रष्टा) बुद्धीचा प्रतिसंवेदी ह्मणजे साक्षी आहे. (तात्पर्य, संवेदन ह्मणजे अर्थाकार वृत्ति, ती बुद्धीच्या ठिकाणीं आहे; ह्मणून ती संवेदिनी, व तिचें जें प्रतिसंवेदन ह्मणजे प्रतिबिंब, तें ज्या ठिकाणीं आहे तो प्रतिसंवेदी;

अर्थात् पुरुष हा उदक इत्यादिकांप्रमाणें प्रतिबिंबदर्शक व त्यांत विषयाकार बुद्धि ही प्रतिबिंब होय.) तो पुरुष बुद्धीशीं सरूप (समानरूप) नाहीं, व अगदीं विरूपही नाहीं. त्यांत सरूप नाहीं असें ह्मणण्याचें कारण, बुद्धि ही ज्ञातविषय व अज्ञातविषय अशी दोन प्रकारची असल्यामुळें परिणामिनी (विनाशी) आहे. ती ज्ञाताज्ञातविषय अशी कीं, गो इत्यादिक चेतन व घट इत्यादिक अचेतन हे तिचे ज्ञात व अज्ञात विषय आहेत; ह्मणजे ज्यांचें बुद्धीनें ग्रहण केलें ते तिचे ज्ञात विषय; व ज्यांचें बुद्धीनें ग्रहण केलें नाहीं ते तिचे अज्ञात विषय होत. ह्मणून या ज्ञात व अज्ञात विषयांवरून बुद्धीचे ठिकाणीं परिणामित्व आहे असें अनुमान होतें. (याचा अभिप्राय असा,—बुद्धि परिणामिनी आहे ह्मणून ती कधीं शब्दाद्याकार होते व कधीं होतही नाहीं, हें बरोबर जुळतें; कारण, परिणामशब्दाचा अर्थ अवस्थांतर असा आहे.) आतां पुरुष हा नेहमीं ज्ञातच आहे विषय ज्याचा अशा एकाच रूपानें असतां ह्मणून तो परिणामरहित आहे असें अनुमान होतें. (आतां पुरुषाचा स्वविषय जी बुद्धिवृत्ति ती प्रलयकालीं नसते ह्मणून पुरुषाला अज्ञातविषयत्व आलें व त्यानंतर परिणामित्वही आलेंच अशी शंका करूं नये;) कारण, बुद्धिवृत्ति ही प्रलयकालीं पुरुषविषय असून ग्रहण केली जात नाहीं असें नाहीं (तर ती त्या वेळेस नसतेच ह्मणून तिचें ग्रहण होत नाहीं.) यावरून पुरुषाला नेहमीं ज्ञातविषयत्व व त्यानंतर त्याला अपरिणामित्व हें सिद्ध झालें. पुरुष बुद्धीशीं सरूप नाहीं यास आणखी दुसरें एक कारण असें कीं, बुद्धि ही परार्थ ह्मणजे आपल्याहून भिन्न अशाचें भोगादिसाधन आहे. कशावरून ? तर, (जशी शय्यादिकांच्या शयनादिकार्यास भूमि इत्यादिकांची अपेक्षा असते त्याप्रमाणें) बुद्धीचा विषयग्रहणादिरूप जो सर्व व्यापार तो इंद्रियादिकांच्या अपेक्षेनें (साहाय्यानें) होत असतो ह्मणून. व पुरुष हा स्वार्थ आहे (सुखादिक असतां त्याच्या प्रकाशाकरितां पुरुष इतर साहाय्य करणारांची अपेक्षा करीत नाहीं. तसेंच, सर्वार्थ (सुखदुःखमोहात्मक जे तीन गुण त्यांप्रत) ग्रहण करणारी बुद्धि सुद्धां तदाकार होते, ह्मणून तीही त्रिगुणच आहे असें अनुमान होतें, व ती त्रिगुण आहे ह्मणून पृथ्वी इत्यादिकांप्रमाणें चेतनरहित आहे हें एक बुद्धिपुरुषांचें सारूप्य नसण्याला तिसरें कारण. तसेंच पुरुष हा गुणांचा उपद्रष्टा आहे (ह्मणजे साक्षात् विषय ग्रहण करणारी जी बुद्धि, तिच्या सान्निध्यानें बुद्धिवृत्तिप्रतिबिंब त्यांत पडतें एवढ्यानेंच तो गुणद्रष्टा होतो; बुद्धीसारखा गुणाकारपरिणामानें होत नाहीं;) हें एक आणीक पुरुष बुद्धीशीं सरूप नसण्याचें कारण. तर मग पुरुष बुद्धीशीं विरूपच आहे कीं काय ? तर असें नाहीं; तर तो बुद्धीशीं अत्यंत विरूप नाहीं; कशावरून ? ज्या कारणास्तव तो शुद्ध म्हणजे त्रिगुणरहित असूनही प्रत्ययानुपश्य आहे ह्मणून. प्रत्ययानुपश्य याचा अर्थ, प्रत्यय म्हणजे बुद्धिवृत्ति, तिजप्रत पाहणारा. ज्या वेळेस तो त्या बुद्धिवृत्तीप्रत पाहतो त्या वेळेस तो वस्तुतः बुद्धीशीं असरूप असतांही तत्सरूप अशासारखा भासतो. (तात्पर्य, जास्वंदीच्या फुलावर स्फटिकमणि ठेविला तर तो जसा

मास्यंदीच्या फुलासारखा दिसतो; त्याप्रमाणें पुरुष बुद्धीचें अनुकरण करणारा होतो.) असेंच पंचशिखाचार्यांनीं सांगितलें आहे कीं, ' भोक्तृशक्ति ही बुद्धीसारखी परिणाम पावणारी नाहीं, तशीच, जशी बुद्धि स्वविषयांत उपरक्त (तदाकार) होते त्याप्रमाणें भोक्तृशक्ति नाहीं; असें असून ती, परिणामी असा जो आपला विषय बुद्धि, तिच्या ठिकाणीं प्रतिबिंबरूपानें उपरक्त झाल्याप्रमाणें होऊन विषयाद्याकार जी बुद्धिवृत्ति तीप्रत चेतनासारखें करिते. नंतर प्राप्त झाली आहे चैतन्याची साम्यता जिला अशा बुद्धिवृत्तीचें अनुकरण करणारी एवढ्याचमुळें भोक्तृशक्ति बुद्धिवृत्तीशीं अगदीं अभिन्न आहे असें म्हणतात. (सारांश, जसा निर्मळ पाण्यांत चंद्र निमग्न झालेला नसून आंत जें प्रतिबिंब पडलेलें असतें त्यामुळें तो निमग्न झाल्यासारखा वाटतो, त्याप्रमाणें चितिशक्ति ही असंक्रांत (भिन्न) असतांही तिच्यांत जें बुद्धिवृत्तिप्रतिबिंब पडलेलें असतें त्यामुळें ती बुद्धिस्वरूपाप्रत प्राप्त झाल्यासारखी होऊन बुद्धिवृत्तीचें अनुकरण करिते.) ॥ २० ॥

आतां बुद्धीहून वेगळा द्रष्टा आहे याविषयीं सूत्रकार प्रमाण सांगतात,—

तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा ॥ २१ ॥

सूत्रार्थः—दृश्याचें स्वरूप पुरुषाच्या प्रयोजनाकरितांच आहे.

भाष्यम्—दृशिरूपस्य पुरुषस्य कर्मविषयतामापन्नं दृश्यमिति तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा भवति, स्वरूपम्भवतीत्यर्थः ॥ 'तत्स्वरूपं तु पररूपेण प्रतिलब्धात्मकम्भोगापवर्गार्थतायां कृतायां पुरुषेण न दृश्यत इति स्वरूपहानाद्दृश्यनाशः प्राप्तो नतु विनश्यति कस्मात् ' ॥ २१ ॥

भाष्यार्थः—दृशिरूप (ज्ञानस्वरूप) जो पुरुष त्याचें दर्शनरूप जें कर्म त्या कर्मविषयतेप्रत दृश्य प्राप्त झालें म्हणून त्या पुरुषाच्या भोग व अपवर्गरूप प्रयोजनाकरितांच दृश्याचा आत्मा म्हणजे स्वरूप आहे ॥ २१ ॥

शंका, जर तें दृश्यस्वरूप पुरुषाचें दर्शनरूप प्रयोजन (कार्य) केल्यामुळें त्या पुरुषप्रयोजनाविषयीं त्याला सत्ता (स्थिति अर्थात् विश्रांति) प्राप्त झाली; व भोग व अपवर्गरूप पुरुषार्थ केल्यामुळें पुरुषही त्याकडे पाहत नाहीं; म्हणून, गुणादिकांचा स्वरूपत्यागेंकरून अत्यंत उच्छेदच प्राप्त झाला; तो कां होत नाहीं ? त्यावर समाधान सांगतात,—

कृतार्थम्प्रति नष्टमप्यनष्टन्तदन्यसाधारणत्वात् ॥ २२ ॥

सूत्रार्थः—तें दृश्य, ज्याला विवेकख्याति झाली आहे असल्या कृतार्थ पुरुषाप्रत जरी नष्ट (व्यापाररहित) झालें तथापि त्याचा संबंध सर्वत्र असल्यामुळें अन्य अकृतार्थ पुरुषांप्रत तें अनष्ट असतें.

भाष्यम्—कृतार्थमेकं पुरुषं प्रति दृश्यमष्टमपि नाशं प्राप्तमप्यनष्टन्तदन्यपुरुष-साधारणत्वात् कुशलं पुरुषं प्रति नाशं प्राप्तमप्यकुशलान् पुरुषान् प्रत्यकृतार्थमिति तेषां दृशेः कर्मविषयतामापन्नं लभते एवं पररूपेणात्मरूपमिति । अतश्च दृग्दर्शनश-क्त्योर्नित्यत्वादनादिः संयोगो व्याख्यात इति । तथा चोक्तम् । धर्मिणामनादिसंयो-गाद्धर्ममात्राणामप्यनादिः संयोग इति ॥ २२ ॥ 'संयोगस्वरूपाभिधित्सयेदं सू-त्रम्प्रवर्तते' ॥

भाष्यार्थः—बुद्धीनें संपविलें आहे प्रयोजन ज्याचें असें दृश्य (गुणादिक) एका (मुक्त) पुरुषांप्रत जरी नष्ट झालें ह्मणजे नाहींसें झालें तरी तें सर्वपुरुषसाधारण असल्यामुळें (म्हणजे कृतार्थ पुरुषांला एक दृश्य व अकृतार्थ पुरुषांला दुसरेंच एक दृश्य असें नाहीं, तर सर्वसाधारण एकच दृश्य आहे; व त्या अकृतार्थपुरुषांचें त्यांस प्रयोजन असल्यामुळें) तें नाश पावत नाहीं. (ह्मणजे जसें एकाद्या राजाचें राज्य नष्ट झालें ह्मणजे तें नाश पावतें असें नाहीं, तर तें दुसऱ्या राजाचें राज्य असतेंच. त्याप्रमाणें) मुक्तपुरुषाप्रत जरी नाहींसें झालें तथापि जे (अकृतार्थ) संसारी पुरुष असतात त्यांचें त्याला प्रयोजन असतेंच ह्मणून तें दृक्-शक्तीच्या दर्शनरूपकर्मविषयतेप्रत प्राप्त होऊन पुरुषाच्या दर्शनरूपानें स्वरूपास प्राप्त होतें. याकरितांच दृक्शक्ति (पुरुष), दर्शनशक्ति (बुद्धि) या दोहोंस नित्यता असल्यामुळें त्यांचा संयोगही अनादि असा सांगितला आहे. असेंच पूर्वी सांगितलें आहे कीं, 'धर्मी जे गुण त्यांचा जर पुरुषांशीं सह अनादि संयोग आहे; तर त्यांवर असणाऱ्या सामान्यधर्मां-चाही अनादिच संयोग असला पाहिजे. (तात्पर्य, सामान्यधर्म व धर्मी यांचा नेहमीं अभेद असतो; त्यांत धर्मी जे गुण त्यांना नित्यत्व असल्यावांचून त्यांवर असणाऱ्या सामान्यधर्मांस अनादित्व संभवत नाहीं.) ॥ २२ ॥

द्रष्टा व दृश्य यांचें स्वरूँप सांगितलें; आतां त्यांच्या संयोगाचें स्वरूप सांगण्याकरितां ह्या पुढील सूत्राची प्रवृत्ति आहे,—

स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः ॥ २३ ॥

सूत्रार्थः—स्व ह्मणजे दृश्य अर्थात् जड, व स्वामी ह्मणजे द्रष्टा अर्थात् चेतन, या दोहोंची क्रमानेंच जी भोग्य व भोक्ता अशी प्रतीति, याचें कारण स्वस्वामिभावनामक संयोग आहे.

भाष्यम्—पुरुषः स्वामी दृश्येन स्वेन दर्शनार्थं संयुक्तस्तस्मात्संयोगाद्दृश्यस्योप-लब्धिर्या स भोगः । या तु द्रष्टुः स्वरूपोपलब्धिः सोऽपवर्गः । दर्शनकार्यावसानः सं-योग इति दर्शनं वियोगस्य कारणमुक्तम् । दर्शनमदर्शनस्य प्रतिद्वन्द्वीत्यदर्शनं सं-

योगनिमित्तमुक्तम् । नात्र दर्शनं मोक्षकारणमदर्शनाभावादेव बन्धाभावः स मोक्ष इति दर्शनस्य भावे बन्धकारणस्यादर्शनस्य नाश इत्यतो दर्शनज्ञानं कैवल्यकारणमुक्तम्। किञ्चेदमदर्शनं नाम किं गुणानामधिकार आहोस्विद्दृशिरूपस्य स्वामिनो दर्शितविषयस्य प्रधानचित्तस्यानुत्पादः स्वस्मिन् दृश्ये विद्यमाने यो दर्शनाभावः किमर्थवत्ता गुणानामथाविद्या स्वचित्तेन सह निरुद्धा स्वचित्तस्योत्पत्तिबीजं किं स्थितिसंस्कारक्षये गतिसंस्काराभिव्यक्तिः । यत्रेदमुक्तम् । प्रधानं स्थित्यैव वर्तमानं विकाराकरणादप्रधानं स्यात्तथा गत्यैव वर्तमानं विकारनित्यत्वादप्रधानं स्यात् । उभयथा चास्य वृत्तिः प्रधानव्यवहारं लभते नान्यथा कारणान्तरेष्वपि कल्पितेष्वेष समानश्चर्चः ।दर्शनशक्तिरेवादर्शनमित्येके 'प्रधानस्यात्मख्यापनार्था प्रवृत्तिः' इति श्रुतेः। सर्वबोध्यबोधसमर्थः प्राक् प्रवृत्तेः पुरुषो न पश्यति सर्वकार्यकरणसमर्थं दृश्यन्तदा न दृश्यत इति उभयस्याप्यदर्शनन्धर्म इत्येके। तत्रेदं दृश्यस्य स्वात्मभूतमपि पुरुषप्रत्ययमपेक्ष्य दर्शनं दृश्यधर्मत्वेन भवति तथा पुरुषस्यानात्मभूतमपि दृश्यप्रत्ययापेक्षं पुरुषधर्मत्वेनेवादर्शनमवभासते। दर्शनं ज्ञानमेवादर्शनमिति केचिदभिदधति । इत्येते शास्त्रगता विकल्पास्तत्र विकल्पबहुत्वमेतत्सर्वपुरुषाणां गुणसंयोगे साधारणविषयं यस्तु प्रत्यक्चेतनस्य स्वबुद्धिसंयोगः ॥ २३ ॥

भाष्यार्थ:—पुरुष हा स्वामी व दृश्य हें त्याचें स्व (स्वकीय); या दृश्याशीं पुरुष हा स्वदर्शनाकरितां संयुक्त (संयोगयुक्त) होतो. त्या संयोगापासून जी दृश्याची उपलब्धि ह्मणजे प्राप्ति किंवा लाभ, ह्यासच भोग असें ह्मणतात; व जी द्रष्टा ह्मणजे पुरुष याच्या स्वरूपाची उपलब्धि तोच अपवर्ग ह्मणजे मोक्ष होय. संयोग हा पुरुषाच्या दर्शनरूपकार्यापर्यंतच असतो; ह्मणून पुरुषदर्शन हें दृश्याच्या वियोगाला निमित्त असें या सूत्रांत सांगितलें; व तसेंच दर्शन हें अदर्शनाचें विरोधी याकरितां पुरुषदर्शनाचा अभावच संयोगास हेतु असेंही ह्मटलें. आतां आह्मी या शास्त्रांत दर्शन (तत्त्वज्ञान) मोक्षास कारण म्हणत नाहीं; तर पुढें ज्याचें स्वरूप सांगावयाचें आहे अशा अदर्शनाच्या अभावामुळेंच जो पुरुषाला बंधाचा (दृश्यसंयोगाचा) अभाव तो कारण, व तोच मोक्ष असें आम्ही मानितों. (यावरून मोक्षाला कांहींएक निमित्त नसल्यामुळें म्हणजे कांहींएक निमित्तानें उत्पन्न होतो असें नसल्यामुळें त्याला नित्यत्व सिद्ध झालें.) तसेंच दर्शनाचा भाव (सत्ता) असतां बंधास कारण जें अदर्शन त्याचा नाश होतो, म्हणून दर्शनज्ञान हें मोक्षाला कारण असें या शास्त्रांत सांगितलें. (आतां पुढें उत्तरसूत्रानें असाधारण (मुख्य) जें संयोगहेतु अदर्शन तें सांगावयाचें आहे; त्यापूर्वी येणाऱ्या सर्व संशयांचें निराकरण करण्याकरितां आठ प्रश्न क्रमानें विचारतात,—) १ पहिला प्रश्न, काय, हें 'अदर्शन ' ह्मणजे तुह्मी गुणांच्या अधि-

कारास (कार्य करण्याच्या सामर्थ्यास) म्हणतां? २ किंवा, ज्ञानस्वरूप जो स्वामी (पुरुष) त्याच्या दर्शितविषय म्हणजे स्वामीस दाखविले आहेत शब्दादिविषय ज्यानें अशा चित्ताची अनुत्पत्तिच, म्हणजे चित्तांत दृश्य, पुरुषार्थरूपानें शब्दादिवृत्ति व सत्वपुरुषान्यतावृत्ति असतां जो चित्तवृत्तींचा अभाव त्याला अदर्शन म्हणतां? ३ किंवा, गुणांची अर्थवत्ता (म्हणजे सत्कार्यवादाच्या सिद्धीकरितां भावी जे भोग व अपवर्ग यांचें स्वकारण जे गुण यांचे ठिकाणीं अवस्थान हेंच अदर्शन? ४ अथवा, अविद्या प्रलयकालीं स्वचित्ताबरोबर गुणांच्या ठिकाणीं लीन झालेली वासनारूपानें स्वाश्रयचित्ताच्या उत्पत्तीला बीज (कारण,) अर्थात् अविद्यावासनाच अदर्शन मानितां कीं काय? (हाच पक्ष सिद्धांती ठरणार आहे.) ५ किंवा, साम्यपरिणामाला हेतु जो प्रधानाच्या ठिकाणीं असणारा स्थितिनांवाचा संस्कार त्याचा नाश असतां, महत्, अहंकार इत्यादि विसदृशपरिणामाला हेतु जो गतिनांवाचा संस्कार त्याची अभिव्यक्तिच अदर्शन कीं काय? हे स्थिति व गतिनांवांचे दोन संस्कार इतर ठिकाणींही सांगितले आहेत; कीं, प्रधान जर केवळ स्थितीनेंच राहील तर विकार उत्पन्न करीत नसल्यामुळें तें प्रधान होणार नाहीं; (कारण, कोणत्याही वस्तूचें जें मूलकारण त्याला प्रधान म्हणतात.) तसेंच जर केवळ गतीनेंच राहील तर त्या वेळेस महदादिकांना सुद्धां नित्यत्व येऊन या सर्वांत मूलकारण कोणतें? याविषयीं संशय उत्पन्न होऊन तें अप्रधान होईल! याकरितां तें केवळ एकाच संस्कारानें राहत नाहीं तर तें स्थिति व गति या दोन्ही संस्कारांमिळून राहतें, म्हणून त्याला 'प्रधान' असा व्यवहार प्राप्त होतो; अन्य तऱ्हेनें प्राप्त होत नाहीं. आतां हा स्थितिगतींचा विचार केवळ मूळकारणाविषयींच आहे असें नाहीं; तर, विकाररूप जीं महदादिक अन्य कारणें त्यांविषयीं सुद्धां हा विचार समानच आहे. तो विचार असा,—जर मृत्तिका इत्यादिक केवळ स्थितीनेंच (निवृत्तीनेंच) राहील म्हणजे कांहीं विकार उत्पन्न करणार नाहीं; तर त्या वेळेस घटाची उत्पत्ति न झाल्यामुळें मृत्तिका इत्यादिकांना कारणत्व येणार नाहीं. तसेंच जर मृत्तिका इत्यादिक केवळ गतीनेंच (प्रवृत्तीनेंच) राहील तर त्या वेळेस मृत्तिका व घट या दोघांला समानच काल असल्यामुळें कार्य अमुक व कारण अमुक अशी व्यवस्था होणार नाहीं. याकरितां विकाररूपकारणांची सुद्धां स्थिति व गति या उभयसंस्कारांनींच अवस्थिति आहे. ६ किंवा, पुरुषाकारणें आपलें स्वरूप दाखविण्याविषयीं जें प्रधानाचें सामर्थ्य तेंच अदर्शन, असें एका आचार्याचें मत आहे; तें अदर्शन तुम्हीं म्हणतां कीं काय? 'पुरुषाकारणें आत्मस्वरूप दाखवावें याकरितां प्रधानाची प्रवृत्ति आहे' अशी श्रुतिही यास प्रमाण आहे. ७ अथवा, सर्वबोधाविषयीं समर्थ असतां पुरुष प्रधानप्रवृत्तीच्या पूर्वी पहात नाहीं; हें एक पुरुषसंबंधी अदर्शन, आणि दुसरें, सर्वकार्यांच्या उत्पत्तीविषयीं समर्थ असूनही दृश्य (प्रधान) प्रधानप्रवृत्तीच्या पूर्वी पुरुषानें पाहिलें जात नाहीं हें दृश्याच्या संबंधानें अदर्शन; याप्रमाणें दोघांचेंही अदर्शन हा धर्म, व हेंच अदर्शन असें

कोणी एकाचें मत आहे; तर तें अदर्शन तुह्मी ह्मणतां कीं काय ? तर हें अदर्शन ह्मणतां येत नाहीं; कारण, त्या दोन्ही अदर्शनांमध्यें हें एक अदर्शन दृश्यस्वरूपभूत असलें तरी तें पुरुषबोधाच्या अभावामुळें दृश्यधर्मत्वानें दर्शन होतें. तसेंच, पुरुष हा निर्धर्म व सदा प्रकाशस्वरूप असल्यामुळें अनात्मभूत असें सुद्धां अदर्शन पुरुषधर्मत्वानेंच लौकिकबुद्धीनें भासमान होतें; याचें कारण, दृश्याच्या ठिकाणीं असणाऱ्या प्रत्ययाचा अभाव आहे ह्मणून. ८ किंवा, शब्दादिकांचें दर्शनज्ञानच अदर्शन असें कोणी म्हणतात तें ? असें सांख्यशास्त्रामध्यें अनेक प्रकारचे अज्ञानभेद सांगितले आहेत. त्यांत अदर्शनाविषयीं जे अनेक विकल्प व अनेक भेद सांगितले आहेत; हे गुणपुरुषांच्या सामान्यसंयोगास हेतु ह्मटले पाहिजेत, विशेषसंयोगास नाहींत; कारण, गुणांचा संयोग सर्वपुरुषसाधारण असल्यामुळें अनेक पुरुषांस अनेक विचित्र भोग मिळण्याची उपपत्ति होऊं शकत नाहीं; याकरितां जो बुद्धीचा व चेतनाचा प्रत्यक् ह्मणजे असाधारण (विशेष) संयोग (एकेक चेतनाचा एकेक स्वबुद्धीशीं संयोग) तो भोगवैचित्र्यास कारण आहे ॥२३॥

आतां त्या बुद्धि व चेतनाच्या विशेषसंयोगास कारण कोण, तें सांगतात,—

तस्य हेतुरविद्या ॥ २४ ॥

सूत्रार्थः—त्या संयोगाचें कारण अविद्या आहे.

भाष्यम्—बुद्धिसंयोगस्य हेतुर्विपर्ययज्ञानवासनेत्यर्थः । विपर्ययज्ञानवासनावासिता न कार्यनिष्ठां पुरुषख्यातिं बुद्धिः प्राप्नोति । साधिकारा पुनरावर्तते । सा तु पुरुषान्यताख्यातिपर्यवसाना कार्यनिष्ठां प्राप्नोति चरिताधिकारा निवृत्तादर्शना बन्धकारणाभावान्न पुनरावर्तते । अत्र कश्चित् षण्डकोपाख्यानेनोद्घाटयति ‘मुग्धया भार्ययाऽभिधीयते षण्डक आर्यपुत्रापत्यवती मे भगिनी किमर्थमाहमिति । स तामाह मृतस्तेऽहमपत्यमुत्पादयिष्यामीति तथेदं विद्यमानं ज्ञानं चित्तनिवृत्तिं न करोति विनष्टं करिष्यतीति का प्रत्याशा’। तत्राचार्यदेशीयो वक्ति । ननु बुद्धिनिवृत्तिरेव मोक्षोऽदर्शनकारणाभावात् । बुद्धिनिवृत्तिस्तच्चादर्शनं बन्धकारणं दर्शनान्निवर्तते । तत्र चित्तनिवृत्तिरेव मोक्षः किमर्थमस्थान एवास्य मतिविभ्रमः ॥ २४ ॥ ‘हेयं दुःखं हेयकारणञ्च संयोगाख्यं सनिमित्तमुक्तमतः परं हानं वक्तव्यम्’ ॥

भाष्यार्थः—पुरुषाचा व बुद्धीचा संयोग होण्यास कारण (अविद्या ह्मणजे) विपर्ययज्ञानवासना होय. (तात्पर्य, इतरसर्गांतील अविद्या स्वचित्ताबरोबर निरुद्ध झाली असतांही प्रधानाच्या ठिकाणीं तिची वासना असतेच; त्या वासनेनें युक्त असें तें प्रधान त्या त्या पुरुषाशीं संयोग पावणारी अशीच बुद्धि उत्पन्न करितें. याप्रमाणेंच पूर्व पूर्व सर्गांत समजावें.) याप्रमाणें ती बुद्धि विपर्ययज्ञानवासनेच्या जोरानें पुरुषख्यातिरूपं कार्यनिष्ठेप्रत

ह्मणजे आपल्या कर्तव्याच्या परमावधीप्रत प्राप्त होत नाहीं ह्मणून ती आपलें काम शिल्लक आहे तेथपर्यंत पुनः पुनः पुरुषाशीं संयुक्त होते. याप्रमाणें ती पुरुषान्यताख्यातीपर्यंत राहून नंतर परवैराग्य उत्पन्न झाल्यामुळें तिचें कर्तव्य समाप्त होतें. नंतर ती, सर्व कार्यें समाप्त होऊन अविद्येची निवृत्ति झाली ह्मणून संयोगनांवाच्या बंधाचें कारणही नष्ट झालें यामुळें पुनः पुरुषाशीं संयुक्त होत नाहीं. येथें कोणीएक (नास्तिक) षंडकोपाख्यानाचा (एका नपुंसकपुरुषाच्या कथेचा) दृष्टांत देऊन उपहासपूर्वक एक शंका करितो; त्यांतील दृष्टांत असा,– ‘ एक सुंदर स्त्री आपल्या नपुंसक अशा नवऱ्यास ह्मणते, हे आर्यपुत्र ! (हें नवऱ्यास संबोधन देत असतात.) अहो स्वामी ! माझ्या बहिणीस मुलें आहेत, मला कां नाहींत ? त्यावर तो नपुंसक बोलतो; मी मेल्यावर तुझ्या ठिकाणीं अपत्य उत्पन्न करीन.’ ‘ या दृष्टांताप्रमाणें, हें विद्यमान असणारें ज्ञान चित्ताची निवृत्ति करीत नाहीं; तर नष्ट झालेलें ज्ञान चित्तनिवृत्ति करील असें तुह्मी ह्मणतां; तर याविषयीं आशा कशाला बाळगिली पाहिजे ?’ यावर एक थोड्या योग्यतेनें कमी नाहींतर आचार्यांच्याच बरोबरीचा असा एक पुरुष (सिद्धांत्येकदेशी) बोलतो,– ‘ अरे ! आह्मी ज्ञान हें मोक्षाला साक्षात् कारण आहे असें ह्मणत नाहींत; तर बुद्धिनिवृत्ति; ह्मणजे ज्ञानानें बुद्धिनिवृत्ति होऊन बुद्धिनिवृत्तिद्वारा मोक्ष होतो असें आमचें मत; कारण, अदर्शनाला (बंधाला) कारण जो बुद्धिसंयोग त्याचा अभाव आहे ह्मणून. (ह्मणजे आह्मी कारणाचीच निवृत्ति मानतों तेव्हां कारणाचा अभाव असतां कार्य (बंध) मुळींच उत्पन्न होत नाहीं.) एवंच मोक्षाला साक्षात् कारण बुद्धिनिवृत्ति होय. आणि तें बंधाचें कारण अदर्शन विवेकदर्शनानें निवृत्त होतें. ’ यावर मुख्य आचार्य ह्मणतात; कीं, ‘ चित्तनिवृत्तिच मोक्ष ’ असेंच आमचें मत; परंतु या नास्तिकाच्या भ्रममूलक शंकेंत कांहीं अर्थ नसल्यामुळें उत्तर देण्याचें मुळीं कारणच नाहीं. (ह्मणजे त्याची उपेक्षा करावयाची असतां समाधान केलें ह्मणून आचार्यदेशीय असें ह्मटलें.)

हेय ह्मणजे दुःख व हेयाचा हेतु जो बुद्धिसंयोग असे दोन व्यूह, त्यांचें कारण जी अविद्या तीसुद्धां सांगितले; आतां पुढें तिसरा व्यूह हाननांवाचा सांगतात,–

तदभावात्संयोगाभावो हानन्तद्दृशेः कैवल्यम् ॥ २५ ॥

सूत्रार्थः–त्या अविद्येचा नाश झाल्यामुळें जो दृश्य व द्रष्टा यांच्या संयोगाचा नाश, त्यालाच हान (त्याग) असें ह्मणतात; व हाच पुरुषाला मोक्ष होय (मोक्षाचें स्वरूप याशिवाय आणीक नाहीं).

सूत्र २४ टीपः–१ जो अनेक शास्त्रार्थ पाहून त्याप्रमाणें लोकांस आचरण करण्यास लावतो व स्वतःही त्याप्रमाणें आचरण करितो; त्यास आचार्य ह्मणतात. असें वायुपुराणांत सांगितलें आहे. २ पूर्वी जें आचार्याचें लक्षण सांगितलें त्यापेक्षां ज्यांत थोडी न्यूनता असेल तो आचार्यदेशीय ह्मणजे सिद्धांती असून थोड्या अंशानें पूर्वपक्षी.

भाष्यम्–तस्यादर्शनस्याभावाद् बुद्धिपुरुषसंयोगाभावः। आत्यन्तिको बन्धनोपरम इत्यर्थः। एतद्धानन्तद्दृशेः कैवल्यं पुरुषस्यामिश्रीभावः। पुनरसंयोगो गुणैरित्यर्थः। दुःखकारणनिवृत्तौ दुःखोपरमो हानन्तदा स्वरूपप्रतिष्ठः पुरुष इत्युक्तम् ॥ २५ ॥ 'अथ हानस्य कः प्राप्त्युपाय इति' ॥

भाष्यार्थः–त्या अदर्शनाचा म्हणजे अविद्येचा विनाश झाला ह्मणजे बुद्धि व पुरुष यांचा जो संयोग त्याचाही विनाश होतो ह्मणजे सर्वथा निवृत्ति होते असा अभिप्राय. यालाच हान असें म्हणतात. तें हानच पुरुषाला कैवल्य ह्मणजे पुरुषाचा दुःखादिगुणांशीं कधींही संबंध न होणें असा अर्थ. याचें तात्पर्य असें कीं, दुःख प्राप्त होण्याचें कारण जो बुद्धिसंयोग त्याची निवृत्ति झाल्यामुळें दुःखाचाही शेवट होणें, हेंच हान होय. दुःखनिवृत्ति झाली म्हणजे पुरुष केवल प्रकाशमय अशा स्वरूपानें असतो असें (स० सू० ३ त) सांगितलें. (ह्मणजे 'तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्' या सूत्रांतील 'तदा' या पदानें, ह्या सूत्रानें सांगितलेली जी दुःखनिवृत्ति, ती होते त्या वेळेस, असा अर्थ समजावा. ह्या हाननामक व्यूहाचा (मोक्षाचा) पुढें चवथ्या (कैवल्य) पादांत पुष्कळ विस्तार सांगणार आहेत) ॥ २५ ॥

आतां हानप्राप्तीचा (मोक्षप्राप्तीचा) उपाय कोणता तो सांगतात,–

विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः ॥ २६ ॥

सूत्रार्थः–' गुण भिन्न व आत्मा भिन्न ' अशा प्रकारचें जें भेदज्ञान, त्याला विवेकख्याति ह्मणतात. व्युत्थानअवस्थेंत उत्पन्न होणारीं जीं विघ्नें तीं, मध्यें उत्पन्न न होतां जर ही विवेकप्रज्ञा उत्पन्न झाली, तर दृश्याचा त्याग सहज होतो. हा हानोपाय मुख्य आहे.

भाष्यम्–सत्वपुरुषान्यताप्रत्ययो विवेकख्यातिः। सा त्वनिवृत्तमिथ्याज्ञाना प्लवते। यदा मिथ्याज्ञानन्दग्धबीजभावं वन्ध्यप्रसवं संपद्यते तदा विधूतक्लेशरजसः सत्वस्य परे वैशारद्येऽपरस्यां वशीकारसंज्ञायां वर्तमानस्य विवेकप्रत्ययप्रवाहो निर्मलो भवति सा विवेकख्यातिरविप्लवा हानस्योपायः। ततो मिथ्याज्ञानस्य दग्धबीजभावोपगमः पुनश्चाप्रसव इत्येष मोक्षस्य मार्गो हानस्योपाय इति ॥ २६ ॥

भाष्यार्थः–सत्व ह्मणजे बुद्धि व पुरुष हे परस्पर अगदीं भिन्न आहेत असें जें भेदज्ञान, त्यास विवेकख्याति ह्मणतात. आतां ती विवेकख्याति जेथपर्यंत मिथ्याज्ञान (बुद्धि व पुरुष एकच आहेत असें भ्रमानें ऐक्यज्ञान) समूळ नष्ट झालें नाहीं, तेथपर्यंत मध्यें मध्यें मिथ्याज्ञानाच्या संस्कारानें पराभव पावते (बुद्धि व पुरुष हे भिन्न आहेत असा विचार होत नाहीं). परंतु जेव्हां मिथ्याज्ञान जळालेल्या बीजाप्रमाणें ज्यापासून कांहीं फल उत्पन्न होणार नाहीं असें अगदीं निरुपयोगी होईल तेव्हां दूर झाली आहे क्लेशरूप धूळ ज्याची अशा व ह्मणूनच परवैशारद्य ह्मणजे (स० सू० ४० त) सांगितलेल्या इच्छाऽप्रतिघातरूप परव-

शीकारसंज्ञेचे ठिकाणीं वर्तमान असणाऱ्या बुद्धिसत्वाचा विवेकख्यातीचा ओघ स्वच्छ होतो; म्हणून तिला अविप्लव (मिथ्याज्ञानरहित) अशी विवेकख्याति म्हणतात; व ही हानाचा (दुःखनिवृत्तीचा) मुख्य उपाय होय. त्या विवेकख्यातीमुळें मिथ्याज्ञान जळलेल्या बीजाप्रमाणें होतें म्हणजे अगदीं नाहींसें होतें, म्हणून हा विवेकख्यातिरूप मार्ग बुद्धिनिवृत्तिरूप मोक्षाला सांगितला आहे ॥ २६ ॥

आतां अविप्लव विवेकख्यातीचें स्वरूप सांगतात,—

तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा ॥ २७ ॥

सूत्रार्थः—ज्याला अविप्लव (विघ्नांवांचून) विवेकख्याति उत्पन्न झाली आहे अशा योग्याच्या प्रज्ञेची प्रकृष्ट अवस्था सातप्रकारची आहे.

भाष्यम्—तस्येति प्रत्युदितख्यातेः प्रत्याम्नायः सप्तधेति अशुद्ध्यावरणमलापगमाच्चित्तस्य प्रत्ययान्तरानुत्पादे सति सप्तप्रकारैव प्रज्ञा विवेकिनो भवति । तद्यथा । परिज्ञातं हेयं नास्य पुनः परिज्ञेयमस्ति । क्षीणा हेयहेतवो न पुनरेतेषां क्षेतव्यमस्ति । साक्षात्कृतं निरोधसमाधिना हानम् । भावितो विवेकख्यातिरूपो हानोपाय इत्येषा चतुष्टयी कार्यविमुक्तिः । प्रज्ञायाश्चित्तविमुक्तिस्तु त्रयी, चरिताधिकारा बुद्धिगुणा गिरिशिखरतटच्युता इव ग्रावाणो निरवस्थानाः स्वकारणे प्रलयाभिमुखाः सह तेनास्तं गच्छन्ति । न चैषां विप्रलीनानां पुनरस्त्युत्पादः प्रयोजनाभावादिति । एतस्यामवस्थायां गुणसंबन्धातीतः स्वरूपमात्रज्योतिरमलः केवली पुरुष इत्येतां सप्तविधां प्रान्तभूमिप्रज्ञामनुपश्यन् पुरुषः कुशल इत्याख्यायते । प्रतिप्रसवेऽपि चित्तस्य मुक्तः कुशल इत्येव भवति गुणातीतत्वादिति सिद्धा भवति विवेकख्यातिर्हानोपाय इति ॥ २७ ॥ 'न च सिद्धिरन्तरेण साधनमित्येतदारभ्यते' ॥

भाष्यार्थः—सूत्रांत जें ' तस्य ' असें ' तद् ' शब्दाचें षष्ठ्यंत रूप आहे, त्यांतील प्रकृतिभूत तच्छब्दानें पूर्वसूत्रांत सांगितलेल्या हानोपायाचें ग्रहण करावयाचें; (विवेकख्यातीचें ग्रहण करावयाचें नाहीं; कारण, ' तस्य ' असा पुंलिंगनिर्देश अनुपपन्न होईल. असेंच तच्छब्दानें ज्याला विवेकख्याति उत्पन्न झाली आहे अशा पुरुषाचेंही ग्रहण करितां येत नाहीं; कारण, पुरुषाचें ग्रहण पूर्वसूत्रांत नाहीं.) ' सप्तधा ' असें जें सूत्रांत म्हटलें आहे त्याचा अर्थ,—अशुद्धि म्हणजे अविद्या तीच स्वच्छपदार्थाला झांकून टाकणारा मल, तो दूर झाल्यामुळें चित्ताच्या विवेकख्यातीहून अन्य प्रत्ययांची (ज्ञानांची) उत्पत्ति न झाली असतां (परवैराग्यानें सिद्ध झालेल्या निरोधयोगानंतर ज्याला ज्ञान झालें आहे अशा योग्याची सातप्रकारचीच प्रज्ञा (बुद्धि किंवा ओळखण्याची खूण) असते. ते सात प्रकार असे,—१ म्यां हेयाचें (दुःखाचें) स्वरूप काय आहे तें सर्व जाणलें; आतां त्यांतील पुनः

समजून घेण्याचें कांहीं बाकी राहिलें नाहीं; २ सर्वहेयहेतुंचा (दुःखकारणांचा) नाश झाला; आतां त्यांच्यामध्यें ज्याचा नाश व्हावयाचा असा एकही हेयहेतु बाकी राहिला नाहीं. ३ निरोधसमाधीनें संपादन करावयाचा जो मोक्ष तो (संप्रज्ञातसमाधीनें) साक्षात् केला. ४ व मोक्षाचा उपाय जी विवेकख्याति तीही म्यां संपादन केली. असे चार प्रकार प्रांतभूमिप्रज्ञेचे (उत्कृष्ट आहे फल ज्यांचें अशा अवस्थांतील प्रज्ञेचे) विषय आहेत. यांनाच कार्यविमुक्ति (जीवन्मुक्ति) ह्मणतात. चित्तविमुक्ति ह्मणजे परममुक्ति सुद्धां प्रांतभूमिप्रज्ञेचा विषय असून ती तीन प्रकारची आहे. ते तीन प्रकार असे,—१ 'माझी बुद्धि कृतार्थ झाली' अशी एक कृतार्थ बुद्धि. (ही परवैराग्यरूपा चित्तनाशाची पहिली भूमिका (अवस्था). २ बुद्धीचे जे संसार-सुख दुःखादि गुण ते, सत्वादिगुणमयप्रकृतींत लीन होत असतां चित्तासहित अत्यंतलयाला जातात. यास दृष्टांत, जशा पर्वताच्या शिखरापासून निसटलेल्या शिळा वर राहूं शकत नाहींत ह्मणून मध्यें कोठें न अडकतां आपल्या मूळ ठिकाणीं येऊन पडतात, त्याप्रमाणें. (ही लिंगशरीराची विनाश पावणारी दुसरी अवस्था.) ३ मोक्षरूप पुरुषार्थ समाप्त होऊन कांहीं कारण न राहिल्यामुळें ह्या प्रकृतींत लीन झालेल्या गुणांची मुळीं उत्पत्तिच होत नाहीं; ह्मणून या अशा अवस्थेमध्यें पुरुष बुद्ध्यादिगुणांच्या संबंधानें रहित, केवळ ज्योतिस्स्वरूप (प्रकाशमय), निर्मल (अविद्यादिमलरहित) व मोक्षाचा विभागी असा होतो. अशा या सात प्रकारच्या बुद्धिवृत्तीप्रत जीवन्मुक्त पुरुष केवळ साक्षिभावेंकरूनच पाहतो; (अर्थात् अभिमानानें पाहत नाहीं;) ह्मणून त्याला कुशल ह्मणजे कल्याणयुक्त असें उपचारानें ह्मणतात. व चित्ताचा अत्यंत लय झाल्यावर तर तो मुख्यच कुशल होतो; (म्हणजे परममुक्त होतो;) कारण सत्वादिक सर्वगुणांचा त्या वेळेस वियोग झालेला असतो ॥ २७ ॥

आतां विवेकख्याति जर अविप्लव अशी सिद्ध झाली तर ती दुःखनिवृत्तीचा उपाय होईल; परंतु तिची सिद्धि साधनावांचून कांहीं होणार नाहीं ह्मणून या पुढील सूत्राचा आरंभ केला आहे,—

योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः ॥ २८ ॥

सूत्रार्थः—योगाच्या अंगांचें अनुष्ठान (सांगितल्याप्रमाणें आचरण) केलें असतां ज्ञानप्राप्ति होण्याला जे मध्यें प्रतिबंध आहेत त्यांचा (चित्तमलाचा) सर्वप्रकारें नाश होऊन विवेकख्यातीपर्यंत ज्ञानाची ज्योति प्रदीप्त होत होत शेवटीं त्यापासून विवेकख्याति उत्पन्न होते.

भाष्यम्—योगाङ्गान्यष्टावभिधायिष्यमाणानि तेषामनुष्ठानात् पञ्चपर्वणो विपर्ययस्याशुद्धिरूपस्य क्षयो नाशस्तत्क्षये सम्यग्ज्ञानस्याभिव्यक्तिः। यथा यथा च साधनान्यनुष्ठीयन्ते तथा तथा तनुत्वमशुद्धिरापद्यते। यथा यथा च क्षीयते तथा तथा

क्षयक्रमानुरोधिनी ज्ञानस्यापि दीप्तिर्विवर्द्धते । सा खल्वेषा विवृद्धिः प्रकर्षमनुभवति त्वाविवेकख्यातेरागुणपुरुषस्वरूपविज्ञानादित्यर्थः । योगाङ्गानुष्ठानमशुद्धेर्वियोगकारणं यथा परशुश्छेद्यस्य, विवेकख्यातेस्तु प्राप्तिकारणं यथा धर्मः सुखस्य, नान्यथा कारणम् । कति चैतानि कारणानि शास्त्रे भवन्ति । नवेत्याह । तद्यथा, 'उत्पत्तिस्थित्यभिव्यक्तिविकारप्रत्ययाप्तयः ॥ वियोगान्यत्वधृतयः कारणं नवधा स्मृतम्' इति ॥ तत्रोत्पत्तिकारणं मनो भवति ज्ञानस्य । स्थितिकारणं मनसः पुरुषार्थता शरीरस्येवाहार इति । अभिव्यक्तिकारणं यथा रूपस्यालोकः। विकारकारणं मनसो विषयान्तरं यथाग्निः पाक्यस्य । प्रत्ययकारणं धूमज्ञानमग्निज्ञानस्य । प्राप्तिकारणं योगाङ्गानुष्ठानं विवेकख्यातेः । वियोगकारणं तदेवाशुद्धेः । अन्यत्वकारणं यथा सुवर्णस्य सुवर्णकारः । एवमेकस्य स्त्रीप्रत्ययस्याविद्या मूढत्वे द्वेषो दुःखत्वे रागः सुखत्वे तत्त्वज्ञानं माध्यस्थे धृतिकारणं शरीरमिन्द्रियाणां तानि च तस्य । महाभूतानि शरीराणान्तानि च परस्परं सर्वेषां तैर्यग्यौनमानुषदैवतानि च परस्परार्थत्वादित्येवं नव कारणानि । तानि च यथासम्भवं पदार्थान्तरेष्वपि योज्यानि । योगाङ्गानुष्ठानं तु द्विधैव कारणत्वं लभते इति ॥ २८ ॥ 'तत्र योगाङ्गान्यवधार्य्यन्ते' ॥

भाष्यार्थः—योगाचीं अंगें (साधनें) आठ पुढें सांगावयाचीं आहेत, त्यांच्या अनुष्ठानानें (त्या त्या अंगांत सांगितल्याप्रमाणें वागल्यानें) पांच आहेत पर्वें ह्मणजे पायऱ्या ज्याला अशा मलरूप विपर्ययाचा (अविद्यादि पांच क्लेशांचा) नाश होतो; त्या विपर्ययाचा नाश झाला असतां उत्तम ज्ञान प्राप्त होतें. जसें जसें साधनाचें अनुष्ठान करावें तसा तसा विपर्ययरूप मल कमी होतो; जसा जसा तो मल कमी होत जातो तशी तशी क्षयाच्या क्रमाला अनुसरून ज्ञानाचीही दीप्ति (प्रकाश अथवा अतिसूक्ष्माचेंही ग्रहण करितां येणें) अधिकाधिक वाढत जाते. ह्मणजे जितका मलाचा नाश तितकीच अधिक दीप्तीची वृद्धि होत जाते. याप्रमाणें ती ज्ञानदीप्ति विवेकख्यातीपर्यंत सारखी क्रमानें वाढत जाते; ह्मणजे गुण व पुरुष यांच्या स्वरूपाचें पूर्ण ज्ञान होईपर्यंत वाढत जाते असा अर्थ. आतां योगाच्या अंगांचें अनुष्ठान हें अशुद्धि दूर करण्याला कारण आहे, ह्मणजे जशी कुऱ्हाड झाडाला तोडून जमिनीपासून दूर करण्याला कारण, त्याप्रमाणें; व तें (अंगानुष्ठान) विवेकख्यातीचें तर प्राप्तीचें कारण आहे (योगांगानुष्ठान विवेकख्याति प्राप्त करून देण्याला कारण आहे); जसा धर्म सुखाच्या प्राप्तीला कारण, त्याप्रमाणें. यावांचून योगांगानुष्ठानाला दुसरें कारणत्व संभवत नाहीं. आतां हीं अशा प्रकारचीं कारणें शास्त्रांत आहेत तरी किती ? उत्तर,—कारणें नऊच परिगणिलीं आहेत; तीं याप्रमाणें,—१ उत्पत्ति, २ स्थिति, ३ अभिव्यक्ति, ४ विकार, ५ प्रत्यय, ६ आप्ति (प्राप्ति), ७ वियोग, ८ अन्यत्व व ९ धृति, याप्रमाणें नऊ आहेत. उदाहरणें,—

१ त्या नऊ कारणांत मन हें ज्ञानाच्या उत्पत्तीला कारण आहे; अर्थात् जशी घटास मृत्तिका उपादान (साक्षात्) कारण, त्याप्रमाणें मनापासून वृत्तिरूप ज्ञान उत्पन्न होतें; (ह्मणून तें उत्पत्तिकारण). २ जसा आहार (खाणेंपिणें) देह राहण्यास कारण, तशी भोग व मोक्षरूप पुरुषार्थता मनाच्या स्थितीला (राहण्याला) कारण, (ह्मणून पुरुषार्थता मनाचें स्थितिकारण, अर्थात् पुरुषार्थता संपली कीं मनाचा स्वतांच नाश होतो). ३ अभिव्यक्तिकारण असें,— जसा काळें, पिंवळें, लाल इत्यादि रूपें स्पष्ट दिसण्याला साधन प्रकाश. ४ जसा तंदुळांचा भातरूप विकार होण्यास कारण अग्नि, त्याप्रमाणें मनाला विषयांतर (अन्य विषय) हें विकारकारण आहे. ५ धूर पाहिला असतां जो ' येथें अग्नि आहे, ' असा निश्चय होतो, तेथें अग्निज्ञानाला धुराचें ज्ञान हें प्रत्ययकारण होय. (प्रत्यय ह्मणजे निश्चय.) ६ योगांगानुष्ठान हें विवेकख्यातीचें प्राप्तिकारण आहे. (आप्ति व प्राप्ति या दोहोंचा अर्थ एकच आहे.) (प्राप्तिकारण ह्मटल्यानें साक्षात् उत्पत्तिकारण नाहीं.) ७ तसेंच योगांगानुष्ठान अविद्यादिक्लेशांच्या वियोगाला (दूर करण्याला) कारण, ह्मणून हें वियोगकारण होय. ८ अन्यत्वकारण असें,—जसा सोनार प्रथम सोन्याचा एक गोळा असतां कडीं, कुंडलें इत्यादि अनेकरूपानें सोन्याचा रूपभेद करण्याला कारण ह्मणून सोनार हा सोन्याचें अन्यत्वकारण होय. हें बाह्य अन्यत्वकारण झालें, याचप्रमाणें आध्यात्मिक अन्यत्वकारण समजावें; तें असें,—पहा! स्त्री तर एकच असते, परंतु तिच्याविषयीं एकेकाच्या मनांत कशा कशा अनेक विरुद्ध भावना असतात;—एक ह्मणतो, ' ही कन्या फारच सुंदर आहे. ' दुसरा एक पुरुष, ' तो पुण्यवान् आहे ह्मणून त्याला ही अशी चांगली स्त्री मिळाली; मी पापी ह्मणून मला नाहीं; ' याप्रमाणें ती स्त्री मनांत आणून खेद पावतो. याचप्रमाणें सवत जी असते ती त्या स्त्रीचा द्वेष करिते, व त्याच स्त्रीवर नवऱ्याची मोठी प्रीति असते. तसेंच तीच स्त्री विवेकी जो असेल त्यानें मनांत, ' हा स्त्रीदेह ह्मणजे केवळ त्वचा, मांस, मेद, अस्थि व मज्जा इत्यादि घाणेरड्या व अपवित्र पदार्थांनीं बनलेला आहे; हिचें बीज व उत्पत्तीचें ठिकाण पाहिलें तर फारच अमंगल व अपवित्र आहे,' असा तात्त्विक विचार केला असतां त्याला वैराग्याला कारण होते. असे जे एकाच स्त्रीपासून मोह, द्वेष, दुःख, राग, सुख व तत्त्वज्ञान उत्पन्न होतात; त्यांना अविद्यादि क्लेशच कारण आहेत. ९ शरीर इंद्रियांना धारण करणारें (पोषण करून रक्षण करणारें) व इंद्रियें शरीराला धारण करणारीं; पंचमहाभूतें शरीरांना धारक (धारण करणारीं) व तीं सर्व (पंचमहाभूतें) एकमेकांना धारक आहेत. याचप्रमाणें पशु, पक्षी,

---

सू० २८ टी० १ पहा! मृकंडुनांवाचा ऋषि एकाग्रचित्त करून ध्यानस्थ बसला असतां सतार इत्यादि वाद्यांचा मंजुल ध्वनि कानावर आल्यानंतर डोळे उघडून पाहतो तों स्वरूप, लावण्य व तारुण्य या गुणांनीं संपन्न अशी प्रम्लोचानांवाची अप्सरा पुढें उभी आहे. तिला पाहिल्यावर समाधि सोडून देऊन त्याचें मन तिच्या ठिकाणीं आसक्त झालें, याकरितां अन्यविषय हा मनाचें विकारकारण आहे. वाच० मि०.

मनुष्यें, देवता हीं सर्व परस्परांकरितां असल्यामुळें हें सर्व धृतिकारण आहेत. याप्रमाणें हीं नऊ कारणें येथें सांगितलेल्या पदार्थांहून अन्यठिकाणीं सुद्धां जसजसा संभव असेल त्याप्रमाणें योजावीं. आतां योगांगानुष्ठानाला तर वियोगकारणत्व व प्राप्तिकारणत्व अशीं दोनच कारणत्वें आहेत ॥ २८ ॥

आतां योगाचीं अंगें किती आहेत याचा निश्चय सांगतात,—

यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि ॥ २९ ॥

सूत्रार्थः—यम, नियम, आसन, प्राणायाम, प्रत्याहार, धारणा, ध्यान व समाधि हीं योगाचीं आठ अंगें आहेत.

भाष्यम्—यथाक्रममेतेषामनुष्ठानं स्वरूपञ्च वक्ष्यामः ॥ २९ ॥ 'तत्र' ॥

भाष्यार्थः—ह्या यमादि आठ अंगांचें अनुष्ठान कसें करावें व यांचें लक्षण काय हें क्रमानेंच पुढें सांगूं ॥ २९ ॥

आतां त्या आठ अंगांपैकीं यमाचें स्वरूप सांगतात,—

अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्य्याऽपरिग्रहा यमाः ॥ ३० ॥

सूत्रार्थः—अहिंसा, सत्य, अस्तेय, ब्रह्मचर्य आणि अपरिग्रह हे पांच यम आहेत.

भाष्यम्—तत्राऽहिंसा सर्वथा सर्वदा सर्वभूतानामनभिद्रोहः । उत्तरे च यमनियमास्तन्मूलास्तत्सिद्धिपरतया तत्प्रतिपादनाय प्रतिपाद्यन्ते तदवदातरूपकरणायैवोपादीयन्ते । तथा चोक्तम् । स खल्वयं ब्राह्मणो यथा यथा व्रतानि बहूनि समादित्सते तथा तथा प्रमादकृतेभ्यो हिंसानिदानेभ्यो निवर्तमानस्तामेवावदातरूपामहिंसां करोति । सत्यं यथार्थे वाङ्मनसे, यथा दृष्टं यथाऽनुमितं यथा श्रुतं तथा वाङ्मनश्चेति परत्र स्वबोधसंक्रान्तये वागुक्ता सा यदि न वञ्चिता भ्रान्ता वा प्रतिपत्तिवन्ध्या वा भवेदित्येषा सर्वभूतोपकारार्थम्प्रवृत्ता न भूतोपघाताय । यदि चैवमप्यभिधीयमाना भूतोपघातपरैव स्यान्न सत्यम्भवेत् । पापमेव भवेत्तेन पुण्याभासेन पुण्यप्रतिरूपकेण कष्टन्तमः प्राप्नुयात् । तस्मात्परीक्ष्य सर्वभूतहितं सत्यं ब्रूयात् । स्तेयमशास्त्रपूर्वकन्द्रव्याणां परतः स्वीकरणन्तत्प्रतिषेधः पुनरस्पृहारूपोऽयमिति । ब्रह्मचर्यं गुप्तेन्द्रियस्योपस्थस्य संयमः । विषयाणामर्जनरक्षणक्षयसङ्गहिंसादोषदर्शनादस्वीकरणमपरिग्रह इत्येते यमाः ॥ 'ते तु' ॥ ३० ॥

भाष्यार्थः—त्या यमांपैकीं अहिंसेचें लक्षण असें आहे कीं, कोणत्याही वेळीं, कोणत्याही प्रकारानें व कोणत्याही प्राण्याचा द्रोह (नाश) न करणें ह्याला अहिंसा असें ह्मणतात. या अहिं-

सेहून इतर सांगितलेले सत्यादि यम व शौचादि नियम हे सर्व अहिंसेकरितां आहेत; ह्मणजे तिच्या सिद्धीकरितां सर्व शास्त्रांत त्यांचें प्रतिपादन (कथन) केलें आहे. (सत्यादिकांनीं अहिंसा सिद्ध होते हें सांगण्याकरितां सत्यादिकांचें प्रतिपादन केलें आहे.) तसेंच त्या अहिंसेचें रूप निर्मल करण्याकरितां योगी सत्यादिकांचें अनुष्ठान करितात. असेंच आगमांतही सांगितलें आहे; कीं,–'खरोखर हा ब्राह्मण जशीं जशीं अनेक व्रतें ग्रहण करण्याची इच्छा करितो तसा तसा प्रमादानें (असावधपणानें) घडणाऱ्या हिंसेच्या कारणांपासून निवृत्त होऊन त्या अहिंसेलाच निर्मल करितो.' यथार्थ जी वाणी व मन यांना सत्य ह्मणतात. यथार्थ ह्मणजे जसें पाहिलें असेल, जसें अनुमानानें जाणलें असेल व जसें ऐकिलें असेल त्याचप्रमाणें वाणीची व मनाची प्रवृत्ति असूं देणें. आतां जसें आपणांला समजलें असेल, तसेंच दुसऱ्याला समजावून देण्याकरितां जें आपण भाषण करितों त्यांत तें बोलणें जर दुसऱ्याला विपरीत बोध होण्याजोगें अथवा भ्रमयुक्त किंवा दुसऱ्याला जी भाषा समजणारी नाहीं अशा म्लेच्छ इत्यादिक भाषेंत, अथवा ज्याचा कांहीं उपयोग नाहीं असें असेल तर तें बोलणें जरी खरें असेल तथापि त्याला खऱ्यासारिखें ह्मणावयाचें मात्र; वस्तुतः तें खरें नव्हे. तशीच ही वाणी जी ब्रह्मदेवानें उत्पन्न केली ती सर्व प्राण्यांच्या उपकाराकरितां उत्पन्न केली, नाशाकरितां नव्हे, ह्मणून तशा खऱ्या बोलण्यानें जर प्राण्याचा घात (नाश) होत असेल तर त्यालाही सत्य ह्मणूं नये; उलटें त्यापासून पाप मात्र लागणार आहे; आणि ह्या अशा पुण्यासारख्या भासणाऱ्या भाषणानें दुःखकारक नरक प्राप्त होईल. याकरितां सर्व विचार करून सर्व प्राण्यांचें ज्यांत हित असेल असेंच सत्य भाषण करावें. शास्त्रानें ज्या पदार्थावर आपली सत्ता ह्मणजे मालकी सांगितली नसेल अशा दुसऱ्याच्या वस्तूचें (दुसऱ्याच्या आज्ञेवांचून) ग्रहण करणें यास स्तेय (चोरी) ह्मणतात; व त्या स्तेयाचा जो प्रतिषेध ह्मणजे अस्पृहा (इच्छा न करणें) तें अस्तेय होय. इतर इंद्रियांना विषयांत लुब्ध न होऊं देतां उपस्थनांवाच्या इंद्रियाला (जननेंद्रियाला) स्वाधीन ठेवणें यास ब्रह्मचर्य ह्मणतात. कोणत्याही वस्तूस प्रथम मिळविण्यास मोठे श्रम, मिळाल्यानंतर रक्षण करणें, तिचा नाश होणें, सहवास जो जो करावा तो तो भोगाभ्यास अधिक वाढणें, तसेंच कोणत्याही प्राण्याचा घात केल्यावांचून भोग संभवत नाहीं ह्मणून हिंसा; इत्यादि दोषांचा विचार करून विषयांचा स्वीकार न करणें याला अपरिग्रह ह्मणतात. याप्रमाणें हे यम होत ॥ ३० ॥

आतां सांगितलेल्या यमांचा विशेष या सूत्रानें सांगतात,–

जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाव्रतम् ॥ ३१ ॥

सूत्रार्थः–जाति, देश, काल आणि समय यांच्या संबंधाचा विचार न करितां हे यम सर्वत्र चालले असतां त्यांना महाव्रत असें ह्मणतात. अर्थात् जाति इत्यादिकांचा विचार

न करितां यमांचें निरंतर पाळण करणें हें योग्याचें महाव्रत ह्मणजे मुख्य व्रत आहे.

भाष्यम्-तत्राहिंसा जात्यवच्छिन्ना मत्स्यबन्धकस्य मत्स्येष्वेव नान्यत्र हिंसा । सैव देशावच्छिन्ना न तीर्थे हनिष्यामीति । सैव कालावच्छिन्ना न चतुर्दश्यां न पुण्येऽहनि हनिष्यामीति। सैव त्रिभिरुपरतस्य समयावच्छिन्ना देवब्राह्मणार्थे नाऽन्यथा हनिष्यामीति । यथा च क्षत्रियाणां युद्ध एव हिंसा नान्यत्रेति । एभिर्जातिदेशकालसमयैरनवच्छिन्ना अहिंसादयः सर्वथैव परिपालनीयाः सर्वभूमिषु सर्वविषयेषु सर्वथैवाविदितव्यभिचाराः सार्वभौमा महाव्रतमित्युच्यन्ते ॥ ३१ ॥

भाष्यार्थः—त्यांतही मुख्य अहिंसेचें लक्षण असें,--मासे धरणाराला माशांचीच तेवढी हिंसा सांगितली आहे इतरांची नाहीं; ही मत्स्यत्व जातीच्या संबंधानें हिंसा होते आणि इतर जातींच्या संबंधानें अहिंसा होते. (दुसरें उदाहरण,-)‘ मी ब्राह्मणाची हत्या करणार नाहीं; ’ ही ब्राह्मणत्व जातीच्या संबंधाचा विचार करून पाळली गेली ह्मणून ह्या उदाहरणांतील ही जात्यवच्छिन्न अहिंसा होते. ‘ मी तीर्थाच्या (क्षेत्राच्या) ठिकाणीं कोणाची हत्या करणार नाहीं;’ ही देशाच्या (स्थलाच्या) संबंधाचा विचार करून पाळली गेली ह्मणून ही देशावच्छिन्न अहिंसा होते. ‘ मी चतुर्दशीस व पुण्यदिवशीं कोणाची हत्या करणार नाहीं; ’ ही कालाच्या संबंधाचा विचार करून पाळली गेली ह्मणून ही कालावच्छिन्न अहिंसा होते. ‘ मी देवब्राह्मणांच्या निमित्तावांचून इतराकरितां कोणाची हत्या करणार नाहीं; ’ ह्यांत जाति, देश व काल यांचा बिलकुल संबंध नसून केवल देवब्राह्मणांच्या समयाच्या ह्मणजे संकेताच्या अथवा निमित्ताच्या संबंधाचा विचार करून पाळली गेली ह्मणून ही समयावच्छिन्न अहिंसा होते. जशी क्षत्रियांना युद्धामध्येंच हिंसा सांगितली आहे; अन्य ठिकाणीं नाहीं. (यांत युद्धनिमित्तावांचून अन्य ठिकाणीं होणाऱ्या हिंसेचा निषेध केला आहे ह्मणून ही समयावच्छिन्न अहिंसा होय.) याप्रमाणें या सांगितलेल्या चार प्रकारानेंच न वागतां ‘ कोणत्याही जातीची, कोणत्याही ठिकाणीं, कोणत्याही वेळीं व कोणत्याही निमित्तानें हत्या करणार नाहीं ’ असा नियम धरून अहिंसेचें चांगलें रक्षण करावें. याचप्रमाणें जाति, देश, काल व समय यांची सबब न ठेवितां सत्य, अस्तेय, ब्रह्मचर्य व अपरिग्रह या चार यमांचें चांगलें पाळण करावें. हे अहिंसादिक पांच यम जात्यादिकांच्या संबंधाचा विचार न करितां चांगल्या रीतीनें पाळिले असतां हें योग्याचें महाव्रत ह्मणावितें (या अशा प्रकारच्या यमांना महाव्रत अशी संज्ञा होते) ॥ ३१ ॥

यम सांगून आतां नियम सांगतात,--

शौचसन्तोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः ॥ ३२ ॥

सूत्रार्थः—पवित्रता, संतोष, तप, स्वाध्याय आणि ईश्वरप्रणिधान हे पांच नियम आहेत.

भाष्यम्–तत्र शौचं मृज्जलादिजनितं मेध्याभ्यवहरणादि च बाह्यमाभ्यन्तरञ्चित्तमलानामाक्षालनम् । सन्तोषः सन्निहितसाधनादधिकस्यानुपादित्सा । तपो द्वन्द्वसहनं, द्वन्द्वानिच जिघत्सापिपासे, शीतोष्णे, स्थानासने, काष्ठमौनाकारमौने च, व्रतानि चैव यथायोगं कृच्छ्रचान्द्रायणसान्तपनादीनि । स्वाध्यायो मोक्षशास्त्राणामध्ययनम्प्रणवजपो वा । ईश्वरप्रणिधानन्तस्मिन् परमगुरौ सर्वकर्मार्पणम् । 'शय्यासनस्थोऽथ पथि व्रजन्वा स्वस्थः परिक्षीणवितर्कजालः । संसारबीजक्षयमीक्षमाणः स्यान्नित्यमुक्तोऽमृतभोगभागी ॥' यत्रेदमुक्तम् । 'ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च' इति ॥ ३२ ॥ एतेषां यमनियमानाम् ॥

•भाष्यार्थः–नियम शौचइत्यादिक पांच आहेत; त्यांत शौच ह्मणजे शुद्धि ही दोन प्रकारची आहे. बाह्य व आभ्यंतर. मृत्तिका, उदक, गोमय इत्यादिकांनीं होणारी व गोमूत्र, यवागू इत्यादि पवित्र पदार्थांचें खाणें किंवा उपवास करणें इत्यादिकांनीं होणारी ही बाह्य (बाहेरील देहाची) शुद्धि होय. मैत्री इत्यादिकांच्या भावनेनें चित्ताचा जो राग, द्वेष इत्यादिक मल, त्यास दूर करणें, ही आभ्यंतर (आंतील) शुद्धि होय. शरीररक्षणाला लागणाऱ्या ज्या अत्यावश्यक वस्तू त्यांवांचून इतरांच्या प्राप्तीची इच्छा न करणें यास संतोष (तृप्ति) ह्मणतात. द्वंद्वांचें (दोहोंदोहोंच्या ज्या जोड्या सांगितल्या आहेत त्यांचें) सहन करणें ह्यास तप ह्मणतात. तीं द्वंद्वें याप्रमाणें,– बुभुक्षा व पिपासा (खाण्याची इच्छा व पिण्याची इच्छा अर्थात् भूक व तहान) हें एक द्वंद्व. असेंच शीत व उष्ण, उठणें व बसणें, नेत्रसंकेत इत्यादिकांनीं सुद्धां आपला अभिप्राय बाहेर प्रकट न करणें यास काष्ठमौन ह्मणतात; हें एक व आकारमौन (कांहींएक न बोलणें) इत्यादि. एकादश्यादि व्रतें व शास्त्रांत सांगितल्याप्रमाणें कृच्छ्र, चांद्रायण, सांतपन इत्यादिकांचें आचरण करणें. या सर्वांस तप ह्मणतात. ब्रह्मसूत्र, उपनिषद्, गीता इत्यादि मोक्षशास्त्रांचें अध्ययन (अर्थज्ञानपूर्वक पठन) करणें, अथवा शास्त्रोक्तरीतीनें प्रणवाचा जप करणें ह्यांस स्वाध्याय ह्मणतात. लौकिक व वैदिक सर्व कर्मांचें त्या परमेश्वराचे ठिकाणीं समर्पण करणें (किंवा सर्व कर्मफलांचा भोक्ता ईश्वर आहे अशी भावना करणें) हें ईश्वरप्रणिधान (ईश्वरभक्ति) होय. या दहा यमनियमांत ईश्वरप्रणिधानच मुख्य अंग आहे; कारण, ह्या ईश्वरप्रणिधानाच्या योगानें पुरुष निजलेला असो, अथवा वाट चालत असो, किंवा त्याचें परमेश्वराचे ठिकाणीं लय लागलेलें असो; त्याचे पुढें सांगावयाचे जे वितर्क ते सर्व नष्ट होतात; व संसारास बीज जे संस्कार त्यांचाही क्षय झाल्यावर तो नित्यमुक्त असा मोक्षसुखाचा अनुभव घेणारा होतो. (तात्पर्य, ईश्वरप्रणिधान करणाऱ्या पुरुषास ईशप्रसादानें योग लवकर साध्य होतो.) ज्या ईश्वरप्रणिधानाविषयीं पूर्वी (स० सू० २९ त) सूत्रकारांनींही असें सांगितलें आहे कीं, ' ईश्वरप्र-

शिवानानें आत्म्याचा साक्षात्कार होऊन सर्व विघ्नें दूर होतात;' याप्रमाणें ॥ ३२ ॥

आतां अहिंसादिकांना योगांगत्व कसें तें सांगतात,–

वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३३ ॥

सूत्रार्थः–योगास प्रतिबंध करणारे जे हिंसा, असत्य इत्यादिक वितर्क, त्यांपासून पीडा होऊं लागली असतां वितर्कांचे विरुद्धपक्षी जे अहिंसा, सत्य इत्यादि अर्थात् तर्क त्यांची चित्तांत भावना करावी, म्हणजे मग वितर्कांची पीडा न होतां योग लवकर सिद्ध होतो.

भाष्यम्–यदाऽस्य ब्राह्मणस्य हिंसादयो वितर्का जायेरन् हनिष्याम्यहमपकारिणमनृतमपि वक्ष्यामि द्रव्यमप्यस्य स्वीकरिष्यामि दारेषु चास्य व्यवायी भविष्यामि परिग्रहेषु चास्य स्वामी भविष्यामीति एवमुन्मार्गप्रवणवितर्कज्वरेणातिदीप्तेन बाध्यमानस्तत्प्रतिपक्षान् भावयेत् । 'घोरेषु संसाराङ्गारेषु पच्यमानेन मया शरणमुपागताः सर्वभूताभयप्रदानेन योगधर्म्माः स खल्वहं त्यक्त्वा वितर्कान्पुनस्तानाददानस्तुल्यश्च श्ववृत्तेन' इति भावयेत् । यथा श्वा वान्तावलेही तथा त्यक्तस्य पुनराददान इति । एवमादि सूत्रान्तरेष्वपि योज्यम् ॥ ३३ ॥

भाष्यार्थः–विपरीत म्हणजे उलट आहेत तर्क म्हणजे विचार ज्यांत ते वितर्क, ते हिंसा इत्यादिक पुढें सांगावयाचे आहेत. हे हिंसादिक वितर्क ज्या वेळेस ह्या ब्राह्मणाला उत्पन्न होतील; म्हणजे 'मी माझा अपराध करणाऱ्याचा घात (नाश) करीन; ' 'खोटें सुद्धां बोलेन;' 'याचें द्रव्य सुद्धां ग्रहण करीन (चोरून घेईन);' 'याच्या स्त्रीशीं गमन करीन;' 'याच्या सर्व उपभोगसाधनाच्या वस्तूंचा मी मालक होईन.' (हें यमांतील वितर्कपंचक.) (याचप्रमाणें 'मी शौच सोडून देईन;' 'मी कधींही तृप्त होणार नाहीं;' 'मी तपाचा त्याग करीन;' 'मी अध्ययन करणार नाहीं;' व 'मी ईश्वरभक्ति करणार नाहीं.' हें नियमांतील वितर्कपंचक.) याप्रमाणें वाईट मार्गांत लावणाऱ्या अशा हिंसादिकवितर्करूपज्वराच्या संतापानें योगी जेव्हां अत्यंत पीडित होईल, तेव्हां त्यानें त्या हिंसादिवितर्कांचे प्रतिपक्ष (विरुद्ध अथवा शत्रु) जे अहिंसादिक यांचें चिंतन करावें. ('हे वितर्क परिणामीं दुःख देणारे आहेत' असें चिंतन करणें हें या वाक्याचें तात्पर्य आहे.) ती प्रतिपक्षभावना अशी; 'ज्या वेळेस पूर्वी मी अतिभयंकर अशा संसाररूप अग्नींत भाजत पडलों होतों; त्या वेळेस या संसारतापांतून सुटका होण्याकरितां म्यां सर्व प्राण्यांला 'कोणालाही माझ्यापासून दुःख होणार नाहीं' असें अभयदान देऊन योगधर्मांचा (अहिंसादिक यमनियमांचा) स्वीकार केला; व हिंसादिक सर्व एकदा सोडून दिले. तो मी जर पुनः अहिंसादिकांला सोडून देऊन हिंसादिकांचें ग्रहण करीन (हिंसादिक करूं लागेन) तर मा

असत्या-न्यागणुकीनें मी कुऱ्यासारिखाच समजला पाहिजे.' याप्रमाणें. ती कुऱ्याची बरोबरी अशी,—जसा कुत्रा ओकलेलें पुनः चाटतो त्याप्रमाणें हिंसादिक एकदा सोडून दिले असतां पुनः त्यांचें ग्रहण करणारा. 'वितर्कांची पीडा होऊं लागली असतां प्रतिपक्षभावना करावी,' अशा वाक्याची व या सर्व व्याख्येची आसनप्राणायामांच्या सूत्रांतही योजना करावी ॥ ३३ ॥

आतां ते वितर्क, वितर्कप्रतिपक्ष व त्यांचें चिंतन हे तीन सांगतात,—

वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमोदिता लोभक्रोधमोहपूर्वका मृदुमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३४ ॥

सूत्रार्थः—हिंसादिक हे वितर्क होत. त्यांचे कृत, कारित आणि अनुमोदित असे तीन प्रकार आहेत. लोभ, क्रोध आणि मोह एतत्पूर्वक वितर्कांची उत्पत्ति होते. या वितर्कांचे आणिक दुसरे मृदु, मध्य व अधिमात्र असे अवांतर तीन भेद आहेत. हे वितर्क दुःख व अज्ञानरूपी अशीं अनंत फळें उत्पन्न करणारे आहेत; याप्रमाणें प्रतिपक्षभावन समजावें.

भाष्यम्—तत्र हिंसा तावत्कृता कारिताऽनुमोदितेति त्रिधा । एकैका पुनस्त्रिधा लोभेन मांसचर्मार्थेन, क्रोधेनापकृतमनेनेति, मोहेन धर्मो मे भविष्यतीति । लोभक्रोधमोहाः पुनस्त्रिविधा मृदुमध्याधिमात्राः । इत्येवं सप्तविंशतिर्भेदा भवन्ति हिंसायाः । मृदुमध्याधिमात्राः पुनस्त्रेधा मृदुमृदुर्मध्यमृदुस्तीव्रमृदुरिति । तथा मृदुमध्यो मध्यमध्यस्तीव्रमध्य इति । तथा मृदुतीव्रो मध्यतीव्रोऽधिमात्रतीव्र इति । एवमेकाशीतिभेदा हिंसा भवति । सा पुनर्नियमविकल्पसमुच्चयभेदादसंख्येया प्राणभृद्भेदस्यापरिसंख्येयत्वादिति । एवमनृतादिष्वपि योज्यम् । ते खल्वमी वितर्का दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम् । दुःखमज्ञानञ्चानन्तफलं येषामिति प्रतिपक्षभावनम् । तथा च । हिंसकः प्रथमन्तावद्वध्यस्य वीर्यमाक्षिपति, ततः शस्त्रादिनिपातेन दुःखयति, ततो जीवितादपि मोचयतीति । ततो वीर्याक्षेपादस्य चेतनाचेतनमुपकरणं क्षीणवीर्यं भवति । दुःखोत्पादान्नरकतिर्यक्प्रेतादिषु दुःखमनुभवति । जीवितव्यपरोपणात्प्रतिक्षणञ्च जीवितात्यये वर्तमानो मरणमिच्छन्नपि दुःखविपाकस्य नियतवेदनीयत्वात्कथञ्चिदेवोच्छ्वसिति । यदि च कथंचित्पुण्यावापगता हिंसा भवेत्तत्र सुखप्राप्तौ भवेदल्पायुरिति । एवमनृतादिष्वपि योज्यं यथासम्भवम् । एवं वितर्काणां चामुमेवानुगतं विपाकमनिष्टं भावयन्न वितर्केषु मनः प्रणिदधीत ॥ ३४ ॥ 'प्रतिपक्षभावनाद्धेतोर्हेया वितर्का यदास्य स्युरप्रसवधर्माणस्तदा तत्कृतमैश्वर्यं योगिनः सिद्धिसूचकं भवति तद्यथा' ॥

भाष्यार्थः—प्रथम हिंसा ही १ (स्वतः) केलेली, २ (दुसऱ्याकडून 'कर, कर' असें ह्मणून करविलेली व ३ (दुसरा करीत असतां 'बरी करितोस' अशी) संमति देऊन झालेली, याप्रमाणें ३ तीन प्रकारची आहे. ती पुनः प्रत्येक तीन प्रकारची; १ मांस, कातडें इत्यादि मिळण्याकरितां (ह्मणजे लोभानें) केलेली, २ कोणी कांहीं अपराध केला ह्मणून रागावून (क्रोधानें) केलेली व ३ 'साक्षात् पशु मारून यज्ञ केले असतां मला मोठा धर्म घडेल' अशा समजुतीनें (मोहानें) केलेली; याप्रमाणें ९ नऊ प्रकारची आहे. आतां पुनः लोभ, क्रोध व मोह हे प्रत्येक १ मृदु, २ मध्य व ३ अधिमात्र (तीव्र) असे तीन तीन प्रकारचे असल्यामुळें पूर्वी सांगितलेली नऊ प्रकारची हिंसाही प्रत्येक तीन तीन प्रकारची होते; ह्मणून हिंसेचें २७ सत्तावीस प्रकार होतात. (मृदु, मध्य व अधिमात्र (तीव्र) यांचीं लक्षणें (स० सू० २० पृ० १९ त) सांगितलीं आहेत.) मृदु, मध्य व अधिमात्र हेही प्रत्येक १ मृदुमृदु, २ मृदुमध्य व ३ मृदुतीव्र; तसेंच १ मध्यमृदु, २ मध्यमध्य व ३ मध्यतीव्र; व १ तीव्रमृदु, तीव्रमध्य व २ तीव्रतीव्र; याप्रमाणें तीन तीन प्रकारचे असल्यामुळें पूर्वींची २७ सत्तावीस प्रकारची हिंसाही ८१ एकायशीं प्रकारची झाली (हिंसेचे ८१ भेद झाले). त्या ८१ एकायशीं प्रकारच्या हिंसेचे सुद्धां पुनः नियम, विकल्प व समुच्चय अशा भेदांनीं असंख्य (अगणित) भेद आहेत; कारण, हिंसा करणारे व ज्यांची हिंसा करावयाची ते असंख्य असल्यामुळें त्या त्या संबंधाचे नियम, विकल्प व समुच्चय हेही असंख्य होतात. (जसे,—मासे मारणारानें माशांचीच हिंसा करावयाची, इतरांची करावयाची नाहीं. अशीच दुसऱ्या एका वाघमाऱ्यानें वाघांचीच हिंसा करावयाची, इतरांची करावयाची नाहीं. याप्रमाणें असे असंख्य नियम होऊं शकतात. हा हिंसेचा नियम झाला. तसेंच एका दिवसांत स्थावर (वृक्ष, वनस्पति, धान्य वगैरे) व जंगम (मनुष्य, जनावरें, पक्षी वगैरे) या दोहोंपैकीं मनास वाटेल त्या एकाचीच हिंसा करावयाची; दोहोंची नाहीं. यांत 'अमुक एकाची हिंसा करावयाची' असा नियम नसल्यामुळें हा हिंसेचा विकल्प झाला. तसेंच स्थावर व जंगम या दोहोंचीही हिंसा करावयाची; यांत हिंसेचा नियम नाहीं व विकल्पही नाहीं ह्मणून हा हिंसेचा समुच्चय होय.) जसे हे हिंसेचे भेद सांगितले याचप्रमाणें असत्य इत्यादिकांचीही विभागकल्पना करावी. हे हिंसा इत्यादिकच वितर्क होत. ते सर्व हिंसादिक वितर्क खरोखर 'दुःखाज्ञानानंतफला इति प्रतिपक्षभावनम्' (हीं सूत्रांतील तीन पदें घेऊन भाष्यकार त्यांची व्याख्या सांगतात.) ह्मणजे दुःख व अज्ञान ह्मणजे (संमोह) हीं आहेत अनंत फलें ज्यांचीं असे आहेत; असें प्रतिपक्षभावन (हे याप्रमाणें अनिष्ट फळ देणारे आहेत असें चिंतन करावें). (हिंसेपासून दुःख व अज्ञान (संमोह) हीं कशीं प्राप्त होतात, पहा!) 'हिंसा करणारा प्रथम तर ज्याचा वध (हिंसा) करावयाचा असेल त्यास जबरदस्तीनें त्याचा पाडाव करून त्याला आपल्या स्वाधीन करितो; नंतर तो अगदींच बलहीन झाला ह्मणजे त्यावर एकाद्या शस्त्राचा वार करून त्याला वारंवार दुःख देतो; नंतर त्याचा

एकादे वेळीं प्राणही घेतो. (याप्रमाणें त्या हिंसकानें त्या बिचाऱ्या प्राण्याचें बल हरण करून त्याला दुःख देऊन ठार मारिलें यामुळें याचा मोबदला त्याला पुढें मिळतो; तो असा,–) हिंसा करणारानें त्या प्राण्याचें प्रथम बल हरण केलें ह्मणून त्या हिंसकाचें स्त्री, पुत्र, धन इत्यादिक उपभोगाचें साधन बलहीन (निरुपयोगी) होतें. त्याला शस्त्रानें दुःख दिलें ह्मणून त्यालाही (हिंसकालाही) नरकांत किंवा पक्षियोनींत अथवा पिशाचयोनींत प्राप्त होऊन दुःख भोगावें लागतें. तसेंच त्याचा प्राण घेतला आहे ह्मणून क्षणोक्षणीं मरतो.कीं काय अशी अवस्था प्राप्त होऊन शेवटीं दुःख सहन न झाल्यामुळें 'आतां मला मरण येईल तर बरें होईल; परंतु हें दुःख सोसवत नाहीं' अशी मरणाची इच्छा करितो खरी तथापि कसा तरी वांचतोच; कारण, दुःख जितकें भोगावयाचें आहे तितकें भोगून सारल्यावांचून मरण कोठून येणार! आतां जर कदाचित् कांहीं पुण्यकर्म करीत असतां हिंसा घडलेली असेल तर त्या ठिकाणीं सुद्धां पुण्यकर्माबद्दल सुख प्राप्त झालें असतां हिंसेमुळें त्याचें आयुष्यच कमी होतें (ह्मणून सुख भोगण्यास तो वांचतच नाहीं). जसें हिंसेपासून अमर्याद दुःख (क्लेश) व संमोह असें वाईट फल सांगितलें, त्याप्रमाणेंच असत्य इत्यादिकांविषयीं सुद्धां जसा संभव असेल त्याप्रमाणेंच फलाची योजना करावी. आणि ह्या हिंसादिक वितर्कांपासून नियमानें याप्रमाणें अनिष्ट फल प्राप्त होतेंच असा विचार करून हिंसादिकांकडे योग्यानें बिलकुल मन जाऊं देऊं नये ॥ ३४ ॥

अगदींच त्याग करण्याला योग्य असे हे हिंसादिक वितर्क, ज्या वेळेस योग्याच्या वर सांगितलेल्या प्रतिपक्षभावनेनें त्यांचे विषय समीप असतांनाही आपापलीं कामें करण्यास बिलकुल समर्थ होणार नाहींत (अगदींच नष्ट होतील) त्या वेळेस यमादि पूर्ण सिद्ध झाले, असें सुचविणारें ऐश्वर्य योग्यास प्राप्त होतें; त्यांत अहिंसेचें ऐश्वर्य असें,–

अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्संनिधौ वैरत्यागः ॥ ३५ ॥

सूत्रार्थः–भावनेनें अहिंसेची स्थिरता झाल्यानंतर त्या योग्याच्या जवळचे, जन्मापासून परस्परांचा विरोध करणारे असे गोव्याघ्रादिक प्राणी सुद्धां परस्पर वैर सोडून देतात.

भाष्यम्–सर्वप्राणिनां भवति ॥ ३५ ॥

भाष्यार्थः–अहिंसेची प्रतिष्ठा ह्मणजे पूर्ण स्थिरता झाल्यावर (जो हिंसा न करण्याचा अभ्यास करितो त्याच्या हातून कोणत्याही प्रकारें अगदीं हिंसा होत नाहीं असें झालें ह्मणजे) मग तो जवळ असल्यामुळें मांजर व उंदीर, साप व मुंगुस इत्यादि स्वभावतःच एकमेकांचें वैर करणारे अशा प्राण्यांचें देखील वैर नाहींसें होतें ॥ ३५ ॥

आतां सत्याचें ऐश्वर्य सांगतात,–

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् ॥ ३६ ॥

सूत्रार्थः—सत्याची स्थिरता झाल्यानें योग्यास अनुष्ठान केल्यावांचूनही यज्ञादिक्रियांचें फल प्राप्त होतें; व त्याच्या वचनानें वाटेल त्याला केल्यावांचून कर्मफल प्राप्त होतें.

भाष्यम्—धार्मिको भूया इति भवति धार्मिकः । स्वर्गं प्राप्नुहीति स्वर्गम्प्राप्नोति अमोघाऽस्य वाग्भवति ॥ ३६ ॥

भाष्यार्थः—(सत्याची प्रतिष्ठा झाली ह्मणजे त्या योग्यानें कोणत्याही प्राण्यास) 'तूं धार्मिक होशील,' असा आशीर्वाद दिला असतां केवळ त्याच्या वचनानें (कसाही आचरणानें असला तरी) तो धार्मिक होतो; 'तुला स्वर्ग (उत्तम लोक) प्राप्त होईल,' असें त्यानें ह्मटलें असतां तत्काल यज्ञयागांवांचूनच तो स्वर्गास जातो. याप्रमाणें वाणीचे ठिकाणीं सत्यता येते ॥ ३६ ॥

आतां अस्तेयाचें ऐश्वर्य सांगतात,—

अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ ३७ ॥

सूत्रार्थः—अस्तेयाची स्थिरता झाल्यानें त्या योग्याला इच्छा नसली तरी सर्वरत्नांची प्राप्ति होते.

भाष्यम्—सर्वदिक्स्थान्यस्योपतिष्ठन्ते रत्नानि ॥ ३७ ॥

भाष्यार्थः—(अस्तेयाची सिद्धि झाली असतां योग्यानें इच्छा केल्यावांचूनच) सर्व ठिकाणीं असणारीं रत्नें चहूंकडून त्याजवळ प्राप्त होतात ॥ ३७ ॥

आतां ब्रह्मचर्याचें ऐश्वर्य सांगतात,—

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः ॥ ३८ ॥

सूत्रार्थः—ब्रह्मचर्य स्थिर झाल्यानें त्या योग्याला मोठें सामर्थ्य प्राप्त होतें.

भाष्यम्—यस्य लाभादप्रतिघान् गुणानुत्कर्षयति सिद्धश्च विनेयेषु ज्ञानमाधातुं समर्थो भवतीति ॥ ३८ ॥

भाष्यार्थः—(ब्रह्मचर्याची सिद्धि झाली असतां अद्भुत सामर्थ्य प्राप्त होतें कीं) ज्याच्या प्राप्तीमुळें योगी अप्रतिबंध अशा (ज्ञानशक्ति व क्रियाशक्तिरूप अथवा अणिमादिसिद्धिरूप) गुणांना वाढवितो. तसाच स्वतां सिद्ध (ज्ञानी) होऊन आपल्या शिष्यांना ज्ञान देण्याला समर्थ होतो ॥ ३८ ॥

आतां अपरिग्रहाचें ऐश्वर्य सांगतात,—

अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथन्तासम्बोधः ॥ ३९ ॥

सूत्रार्थः—अपरिग्रहाची स्थिरता झाल्यानें अन्यजन्मांत 'मी कोण होतों, कसा होतों, व काय करीत होतों' इत्यादि सर्व ज्ञान होतें.

भाष्यम्–अस्य भवति । कोऽहमासङ्कथमहमासङ्किंस्विदिदङ्कथंस्विदिदङ्के वा भविष्यामः कथं वा भविष्याम इत्येवमस्य पूर्वान्तपरान्तमध्येष्वात्मभावजिज्ञासा स्वरूपेणोपावर्तते । एता यमस्थैर्ये सिद्धयः ॥ 'नियमेषु वक्ष्यामः' ॥ ३९ ॥

भाष्यार्थः–'अस्य' व 'भवति' या दोन पदांचा सूत्रांत अध्याहार करावयाचा. (अपरिग्रह स्थिर झाला असतां) 'मी पूर्वजन्मीं कोण होतों, मी कसा होतों, हें काय आहे? हें कसें आहे? आह्मी पुढें कोण होणार? व कसे होणार?' याप्रमाणें योग्याला भूत, भविष्यत् व वर्तमान या तिन्ही कालांतील आपल्या जन्मांसंबंधानें जिज्ञासा (जाणण्याची इच्छा) होते; त्याबरोबर ती जाणण्याची इच्छा आपला विषय जें ज्ञान त्यानें युक्त होते. (जिज्ञासा झाल्याबरोबर सर्व जन्मांचें ज्ञान आपोआप होतें; ह्मणजे तें संपादन करण्याला कांहीं इतर खटपट करावी लागत नाहीं.) याप्रमाणें यमांचें स्थैर्य झालें असतां ह्या सिद्धी सांगितल्या ॥ ३९॥

आतां नियमांच्या सिद्धी सांगणार; त्यांत बाह्यशुद्धीचें फल सांगतात,–

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः ॥ ४० ॥

सूत्रार्थः–शौचाची स्थिरता झाल्यानें योग्याला आपल्या शरीराविषयीं सुद्धां तुच्छबुद्धि उत्पन्न झाल्यामुळें दुसऱ्यांशीं संबंध ठेवण्याची इच्छा राहत नाहीं.

भाष्यम्–स्वाङ्गजुगुप्सायां शौचमारभमाणः कायावद्यदर्शी कायानभिष्वङ्गी यतिर्भवति । किञ्च परैरसंसर्गः । कायस्वभावावलोकी स्वमपि कायञ्जिहासुर्मृज्जलादिभिराक्षालयन्नपि कायशुद्धिमपश्यन् कथं परकायैरत्यन्तमेवाप्रयतैः संसृज्येत ॥४०॥ 'किञ्च' ॥

भाष्यार्थः–प्रथम आपलें अंग थोडेंसें मलिन आहे असें वाटून त्याला स्वच्छ करण्याचा प्रयत्न करूं लागलेला योगी जसजसा अभ्यास अधिक करीत जातो तसतसा, शरीर हें मांस, रुधिर इत्यादि अत्यंत कुत्सित (घाणेरड्या) पदार्थांनीं बनलेलें आहे अशा दोषदृष्टीनें त्याला आपल्या शरीराचा अगदीं वीट येतो. दुसरें आणिक असें,–त्याला दुसऱ्याचा अगदीं स्पर्श सुद्धां नको असें होतें; कारण, ज्याला शरीराची सर्व स्थिति पाहून आपला देह सुद्धां नकोसा झालेला असतो; व जो शरीरास मृत्तिका, उदक इत्यादिकांनीं नेहमीं पुष्कळ धूत असतांनाही थोडा सुद्धां निर्मळ होत नाहीं असें पाहतो तो दुसऱ्यांच्या अत्यंत अपवित्र देहांचा स्पर्श कसा होऊं देईल? ॥ ४० ॥

आणिक असें,–

सत्त्वशुद्धिसौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्यत्वानि च ॥४१॥

सूत्रार्थः–आणखी, शौचस्थिरतेपासून सत्वशुद्धि, मनाची प्रसन्नता, चित्ताची स्थिरता, इंद्रियांचा जय आणि आत्मदर्शनाची योग्यता हीं प्राप्त होतात.

भाष्यम्–भवन्तीति वाक्यशेषः । शुचेः सत्त्वशुद्धिस्ततः सौमनस्यं तत ऐकाग्र्यं तत इन्द्रियजयस्ततश्चात्मदर्शनयोग्यत्वं बुद्धिसत्त्वस्य भवतीति । एतच्छौचस्थैर्यादधिगम्यत इति ॥ ४१ ॥

भाष्यार्थः–'भवन्ति' अशा पदाचा सूत्रांत अध्याहार करावयाचा. मैत्री इत्यादिकांच्या भावनेनें चित्ताचा मल जो राग, द्वेष इत्यादिक, तो दूर केला असतां चित्तसत्वाची शुद्धि, नंतर मनाची प्रसन्नता, त्यानंतर एकाग्रता, त्यापुढें इंद्रियें स्वाधीन राहणें, त्यानंतर आत्मसाक्षात्कार होण्याची योग्यता चित्तसत्वाची होते. ह्या दोन्ही सूत्रांत सांगितलेल्या सिद्धी शौच स्थिर झाल्यानें प्राप्त होतात ॥ ४१ ॥

आतां संतोषाचें फल सांगतात,–

सन्तोषादनुत्तमसुखलाभः ॥ ४२ ॥

सूत्रार्थः–संतोषाची स्थिरता झाल्यानें परमावधि सुखाचा लाभ होतो.

भाष्यम्–तथा चोक्तं 'यच्च कामसुखं लोके यच्च दिव्यं महत्सुखम् ॥ तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलाम्' इति ॥ ४२ ॥

भाष्यार्थः–(संतोष ह्मणजे आशेचा सर्वथा नाश होणें. अशा प्रकारच्या संतोषाचा अभ्यास नित्य करीत करीत तो पूर्ण दशेस आला असतां, ज्यापेक्षां कांहीं उत्तम नाहीं अशा सुखाचा लाभ होतो.) याप्रमाणें स्मृतींतही सांगितलें आहे; तें असें,–'जें कांहीं सर्व लौकिकविषयांपासून होणारें सुख व जें केवल नुसत्या इच्छेनेंच प्राप्त होणाऱ्या विषयांपासून होणारें असें मोठें दिव्य सुख, हीं सर्व सुखें तृष्णाक्षयापासून (वासनेचा नाश झाल्यामुळें) होणारें जें सुख त्याची सोळाव्या अंशाची सुद्धां बरोबरी करण्याला योग्य होत नाहींत.' ॥ ४२ ॥

आतां तपाचें फल सांगतात,–

कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ ४३ ॥

सूत्रार्थः–तपानें अशुद्धि दूर होऊन शरीर व इंद्रियांची सिद्धि होते.

भाष्यम्–निर्वर्त्यमानमेव तपो हिनस्त्यशुद्ध्यावरणमलम् । तदावरणमलापगमात्कायसिद्धिरणिमाद्या तथेन्द्रियसिद्धिर्दूराच्छ्रवणदर्शनाद्येति ॥ ४३ ॥

भाष्यार्थः–अशुद्धि ह्मणजे अधर्म, हा तामस गुण आहे. हाच पुढें विभूतिपादांत सांगावयाच्या ज्या अणिमादि शक्ति त्यांना आवरण ह्मणजे झांकून टाकणारा मल आहे. याला, नित्य अभ्यास करून पूर्ण दशेस प्राप्त झालेलें तप नाहींसें करितें. एकदा कां तपानें अशुद्धिरूप मल दूर झाला ह्मणजे अणिमा, महिमा, लघिमा इत्यादि शरीरसंबंधी सिद्धि (शक्ति) प्राप्त होतात; तशाच दुरून ऐकूं येणें व पाहणें इत्यादि इंद्रियसंबंधी सिद्धी प्राप्त होतात ॥ ४३ ॥

आतां स्वाध्यायाचें फल सांगतात,–

स्वाध्यायादिष्टदेवतासम्प्रयोगः ॥ ४४ ॥

सूत्रार्थः—मनांत योजिलेल्या मंत्राचा जप करितां करितां अनुष्ठान पूर्ण झालें असतां योग्याला मनांत योजिलेली देवता प्रसन्न होते (ती देवता त्याला प्रत्यक्ष दर्शन देऊन त्याच्याशीं भाषणादिक करिते).

भाष्यम्—देवा ऋषयः सिद्धाश्च स्वाध्यायशीलस्य दर्शनं गच्छन्ति, कार्ये चास्य वर्तन्ते इति ॥ ४४ ॥

भाष्यार्थः—नित्यनियमानें स्वाध्याय करणाऱ्या पुरुषास, तो ज्यांचें दर्शन व्हावें अशी इच्छा करितो ते देव, ऋषि, सिद्ध इत्यादिक वाटेल ते प्रत्यक्ष दर्शन देतात; व तो सांगेल तें कार्य करण्यास ते तयार असतात ॥ ४४ ॥

आतां ईश्वरप्रणिधानाचें फल सांगतात,—

समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् ॥ ४५ ॥

सूत्रार्थः—ईश्वरप्रणिधानानें समाधीची सिद्धि होते.

भाष्यम्—ईश्वरार्पितसर्वभावस्य समाधिसिद्धिर्यया सर्वमीप्सितमवितथं जानाति देशान्तरे देहान्तरे कालान्तरे च । ततोऽस्य प्रज्ञा यथाभूतं प्रजानातीति॥४५॥ 'उक्ताः सह सिद्धिभिर्यमनियमाः ॥ आसनादीनि वक्ष्यामस्तत्र' ॥

भाष्यार्थः—ईश्वराच्याच ठिकाणीं अर्पण (निवेदन) केले आहेत सर्व व्यापार ज्यानें अशा पुरुषास समाधीची सिद्धि लवकर होते. (ह्मणजे ईश्वरभक्तीनें ईश्वर प्रसन्न होऊन त्यास समाधीला येणारीं सर्व विघ्नें दूर करितो, त्यामुळें समाधि लवकर सिद्ध होतो.) ज्या सिद्धीच्या योगानें योगी आपले सर्व मनोरथ पूर्ण झाले असें समजतो. (अर्थात् कोणत्याही वस्तूची त्याला इच्छा राहत नाहीं.) त्यानंतर दूर देशांत असो अथवा दुसऱ्याच्या मनांतील असो किंवा कोणत्याही वेळीं असो; अशा सर्व गोष्टींला बरोबर जाणणारी अशी प्रज्ञा (बुद्धि) योग्याची होते ॥ ४५ ॥

सिद्धिसहित सर्व यम व नियम सांगितले; आतां आसनादिक सांगणार आहोंत, त्यांत—

स्थिरसुखमासनम् ॥ ४६ ॥

सूत्रार्थः—ज्याच्या योगानें शरीरास कंप उत्पन्न न होतां सुख प्राप्त होईल (कसल्याही वेदना होणार नाहींत), अशा प्रकारच्या बसण्यास आसन ह्मणतात.

सू० ४६ टी०—१ हें आसन, पद्मासन इत्यादिक अनेक प्रकारचें वसिष्ठ इत्यादिकांनीं सांगितलें आहे; तें येणेंप्रमाणें,—१ डावा पाय गुदा (मलद्वार) आणि लिंग या दोहोंच्या मध्यभागीं व उजवा पाय लिंगाच्या वरच्या भागावर ठेवून, हनुवटी हृदयाजवळ लावून, सर्व इंद्रियें स्वाधीन ठेवून, स्थाणु (झाडाचा बुंधा) त्याप्रमाणें स्थिर राहून व भुंवईच्या मध्यें दृष्टि ठेवावी; अशा बसण्यास सिद्धासन ह्मणतात. हें मोक्ष-

भाष्यम्–तद्यथा, पद्मासनं वीरासनं भद्रासनं स्वस्तिकं दण्डासनं सोपाश्रयं पर्य्यङ्कं क्रौञ्चनिषदनं हस्तिनिषदनमुष्ट्रनिषदनं समसंस्थानं स्थिरसुखं यथासुखं चेत्येवमादीति ॥ ४६ ॥

भाष्यार्थः–(बसण्याचा जो विशेष प्रकार, त्यास आसन ह्मणतात.) तें पद्मासन, वीरासन, भद्रासन, स्वस्तिकासन, दंडासन, सोपाश्रय, पर्यंक, क्रौंचनिषदन, हस्तिनिषदन, उष्ट्रनिषदन व समसंस्थान असें अनेक प्रकारचें आहे. त्यांत ज्याला ज्यापासून बसतांना शरीरास कंप उत्पन्न होणार नाहीं व सुख होईल त्यानें तें घ्यावें ॥ ४६ ॥

आतां आसन दृढ व सुखकारक करण्याचा उपाय सांगतात,–

प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्याम् ॥ ४७ ॥

सूत्रार्थः–स्वाभाविक होणाऱ्या शरीरव्यापाराची शिथिलता (ते व्यापार बंद झाले असतां) व पृथ्वीस धारण करणारा अर्थात् अत्यंत स्थिर असणारा असा जो सहस्त्रफणी अनंत (शेष) त्याचे ठिकाणीं चित्ताची एकाग्रता केली असतां आसन सिद्ध होतें.

भाष्यम्–भवतीति वाक्यशेषः । प्रयत्नोपरमात्सिद्ध्यत्यासनं येन नाङ्गमेजयो भवति । अनन्ते वा समापन्नं चित्तमासनं निर्वर्तयतीति ॥ ४७ ॥

भाष्यार्थः–' भवति ' या पदाचा सूत्रांत अध्याहार करावयाचा. शरीराचे स्वभावतः होणारे जे हालणें, चालणें इत्यादि प्रयत्न (व्यापार) ते अभ्यासानें अगदीं शिथिल (सैल) सोडले असतां आसन स्थिर व सुखकारक होतें. ज्यायोगानें शरीरास कंप उत्पन्न होत नाहीं. अथवा पृथ्वीला धारण करणारा यावरून अत्यंत निश्चल राहणारा असा जो अनंत ह्मणजे शेष त्या ठिकाणीं चित्त धारण करून तदाकार झालें असतां आसन दृढ व सुखकारक होतें ॥ ४७ ॥

आतां आसन स्थिर झाल्याचें फल सांगतात,–

द्वारास खुलें करणारें आहे; ह्मणून त्यास योगी सिद्धासन ह्मणतात. २ डाव्या मांडीवर उजवा पाय (पाऊल) व उजव्या मांडीवर डावा पाय ठेवून, उजव्या हातानें डाव्या पायाचा अंगुठा व डाव्या हातानें उजव्या पायाचा अंगुठा बळकट धरून, हृदयाजवळ हनुवटी लावून नाकाच्या शेंड्यावर दृष्टि ठेवावी; अशा रीतीनें बसण्यास पद्मासन ह्मणतात. हें योग्याच्या सर्व व्याधींला दूर करितें. ३ वृषणाच्या (अंडकोशाच्या) खालीं जी शिवण असते तिच्या उजव्या बाजूस डाव्या पायाचा घोंटा व तिच्या डाव्या बाजूस उजव्या पायाचा घोंटा ठेवून, दोन्ही मांड्यांवर, सर्व बोटें पसरून दोन्ही हात ठेवावे; व तोंड मिटलेलें न ठेवतां नाकाच्या शेंड्यावर एकसारखी दृष्टि ठेवावी; अशा बसण्यास सिंहासन ह्मणतात. ४ वृषणाच्या खालीं शिवणीच्या डाव्या बाजूस डाव्या पायाचा घोंटा व उजव्या बाजूस उजव्या पायाचा घोंटा ठेवून जवळ आलेल्या दोन पायांस दोन्ही हातांनीं बळकट धरून निश्चल बसावें; अशा बसण्यास भद्रासन ह्मणतात. हें सर्व व्याधींस दूर करितें. याप्रमाणें योगप्रदीपिकादि ग्रंथांत अनेक आसनें सांगितलीं आहेत; परंतु त्या सर्वांत सिद्धासनाचीच प्रशंसा पुष्कळ केली आहे. करितां त्याचा नेहमीं अभ्यास करावा.

ततो द्वन्द्वानभिघातः ॥ ४८ ॥

सूत्रार्थः—आसनजय झाल्यानें शीतोष्ण, क्षुत्तृष्णा इत्यादि जीं द्वंद्वें (जोडपीं), त्यांपासून योग्यास पीडा होत नाहीं.

भाष्यम्—शीतोष्णादिभिर्द्वन्द्वैरासनजयान्नाभिभूयते ॥ ४८ ॥

भाष्यार्थः—आसनजय झाल्यानें शीत व उष्ण इत्यादिक जीं द्वंद्वें, त्यांपासून योग्यास पीडा होत नाहीं ॥ ४८ ॥

आतां क्रमानें प्राप्त झालेलें योगाचें चवथें अंग प्राणायाम सांगतात,—

तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः प्राणायामः ॥ ४९ ॥

सूत्रार्थः—आसनजय झाल्यानंतर बाहेरच्या वायूचा प्रवेश आंत न होऊं देणें व आंतील वायूस बाहेर न जाऊं देणें, यास प्राणायाम ह्मणतात.

भाष्यम्—सत्यासनजये बाह्यस्य वायोराचमनं श्वासः कोष्ठ्यस्य वायोर्निःसारणं प्रश्वासस्तयोर्गतिविच्छेद उभयाभावः प्राणायामः ॥ ४९ ॥ 'स तु' ॥

भाष्यार्थः—आसन सिद्ध झाल्यानंतर पुढें बाहेरचा वायु नाकाच्या छिद्रांवाटें(भोंकांवाटें) पोटांत साठविणें याला श्वास (व पूरक) असें ह्मणतात. पोटांतील वायूला पुनः नाकाच्या छिद्रांवाटें बाहेर सोडणें याला प्रश्वास (व रेचक) असें ह्मणतात. या श्वासप्रश्वासांचा जो गतिविच्छेद (वायूच्या गतीचा प्रतिबंध) ह्मणजे श्वास व प्रश्वास ह्या दोन्हीही गती चालू न देणें, याला प्राणायाम (व कुंभक) असें ह्मणतात ॥ ४९ ॥

आतां तोच सुलभरीतीनें समजण्याकरितां विभाग करून त्याचें स्वरूप सांगतात;—

बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः॥५०॥

सूत्रार्थः—बाह्यवृत्ति ह्मणजे वायु बाहेर सोडणें, ह्यासच श्वास व रेचक ह्मणतात; आभ्यंतरवृत्ति ह्म० वायु आंत ओढून घेणें, ह्यासच प्रश्वास व पूरक ह्मणतात; स्तंभवृत्ति ह्म० वायु आंत कोंडून धरणें, यास कुंभक ह्मणतात. अशा तीन प्रकारचा हा प्राणायाम स्थल, काल व संख्या ह्यांच्याविषयींच्या विचारानें, दीर्घ व सूक्ष्म असा दृष्ट आहे.

सू० ५० टी०—१ जसें कुंभांत ह्मणजे घागरींत भरलेलें पाणी शांत व निश्चल राहतें, तसा पूरकद्वारें फुप्फुसांत भरलेला वायु राहतो; ह्मणून ह्यास कुंभक असें नांव आहे. २ श्वास व प्रश्वास करितांना जी वायूची धारा चालते, ती नाकापासून बारा अंगुळें इत्यादि प्रमाणानें चालावी, हा प्राणायामाच्या स्थलाचा विचार झाला. ३ श्वास अथवा प्रश्वास हा छत्तीस, चोविस, निदानपक्षीं बारा मात्रांपर्यंत चालवावा, हा कालविचार झाला. ४ प्राणायाम इतके वेळां केला; एवढ्या श्वासप्रश्वासांनीं पहिला उद्घात झाला. ह्याप्रमाणें उद्घात किती झाले हें समजण्याकरितां संख्येचें ग्रहण केलें. हा संख्याविचार झाला. उद्घात ह्मणजे बेंबीच्या मळापासन प्रेरणा झालेल्या वायचें जें डोक्यांत आपटणें तो. भोजवृत्ति.

भाष्यम्—यत्र प्रश्वासपूर्वको गत्यभावः स बाह्यः । यत्र श्वासपूर्वको गत्यभावः स आभ्यन्तरः । तृतीयस्तम्भवृत्तिर्यत्रोभयाभावः सकृत्प्रयत्नाद्भवति । यथा तप्ते न्यस्तमुपले जलं सर्वतः संकोचमापद्यते तथा द्वयोर्युगपद्गत्यभाव इति । त्रयोऽप्येते देशेन परिदृष्टा इयानस्य विषयो देश इति । कालेन परिदृष्टाः । क्षणानामियत्तावधारणेनावच्छिन्ना इत्यर्थः । संख्याभिः परिदृष्टा एतावद्भिः श्वासप्रश्वासैः प्रथम उद्घातस्तद्वन्निगृहीतस्यैतावद्भिर्द्वितीय उद्घात एवं मृदुरेवं मध्य एवं तीव्र इति संख्यापरिदृष्टः । स खल्वयमेवमभ्यस्तो दीर्घसूक्ष्मः ।। ५० ।।

भाष्यार्थः—(तो गतिविच्छेद (प्राणायाम) तीन प्रकारचा; त्यांत ज्या प्राणायामांत प्रश्वासानें गतिविच्छेद (वायूच्या गतीचा प्रतिषेध) केलेला असतो तो १ बाह्य (बाह्यवृत्ति) (रेचकनामक) प्राणायाम होय. तसेंच ज्या गतिविच्छेदांत श्वासानें गतिविच्छेद केलेला असतो तो २ आभ्यंतर (आभ्यंतरवृत्ति) (पूरकनामक) प्राणायाम होय. आणि जेथें श्वास व प्रश्वास या दोहोंचा अभाव एकेवेळच्या प्रयत्नानेंच होतो (अर्थात् आंतला वायु आंतच स्तंभून (रोंकून) ठेवायाचा, बाहेर जाऊं द्यावयाचा नाहीं; व बाहेरील वायु बाहेरच स्तंभून ठेवावयाचा, पोटांत घ्यावयाचा नाहीं;) हा ३ रा स्तंभवृत्ति (कुंभकनामक) प्राणायाम होय. याला दृष्टांत,—जसें तापलेल्या दगडावर टाकलेलें पाणी चोहोंकडून सुकत सुकत मध्यें थोडेंसें राहतें; त्याप्रमाणें (वायूचा चहूंकडे वाहण्याचा स्वभाव खरा परंतु त्याला स्तंभून (रोंकून) धरण्याचा प्रयत्न जबरदस्त पडल्यामुळें तो शरीरांतच संकोचित होऊन राहतो ह्मणून) एकाच वेळीं श्वास व प्रश्वास ह्या दोन्ही गतींचा अभाव होतो (दोहोंची गति बंद होते). रेचक, पूरक व कुंभक हे तीनही 'इतका हा देश या प्राणायामाचा (रेचकाचा) विषय,' याप्रमाणें देशानें परिदृष्ट (मोजलेले) आहेत. 'इतका हा काल या प्राणायामाचा (पूरक किंवा कुंभकाचा) विषय,' याप्रमाणें कालानें परिदृष्ट (मोजलेले) ह्मणजे ९ डोळे झांकण्यास जो काल लागतो, त्याच्या चवथ्या भागास क्षण ह्मणतात. अशा) 'इतक्या क्षणांपर्यंत हा प्राणायाम झाला,' अशा कालमानानें मोजलेले आहेत; असा अर्थ. असेंच 'एवढ्या श्वास व प्रश्वासांनीं परिमित हा पहिला उद्घात झाला. इतका वेळपर्यंत वायूचें स्तंभन केल्यानंतर पुनः इतक्या श्वासप्रश्वासांनीं दुसरा उद्घात झाला. इतक्याच श्वासप्रश्वासांनीं तिसरा उद्घात झाला. याचप्रमाणें इतक्या श्वासप्रश्वासांनीं मृदु, असाच मध्य व असाच तीव्र; याप्रमाणें संख्यांनीं परिदृष्ट आहेत. याप्रमाणें सांगितलेला बाह्यवृत्ति, आभ्यंतरवृत्ति व स्तंभवृत्ति असा तीन प्रकारचा प्राणायामच देश, काल व संख्या यांच्या निश्चयानें त्याचा रोज अभ्यास करीत गेलें असतां बहुत कालपर्यंत टिकणारा ह्मणून दीर्घ असा होऊन वायूच्या संचाराच्या अतिसूक्ष्मपणामुळें सूक्ष्म असा होतो।।५०।।

प्राणायामाचे तीन भेद सांगितले; आतां त्याचा चवथा विशेष भेद सांगतात,—

बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः ॥ ५१ ॥

सूत्रार्थः–ज्यांत बाह्य व आभ्यंतर विषयांचें अवलोकन करण्यांत येतें तो प्राणायामाचा चौथा प्रकार होय.

भाष्यम्–देशकालसंख्याभिर्बाह्यविषयः परिदृष्ट आक्षिप्तः। तथाऽऽभ्यन्तरविषयः परिदृष्ट आक्षिप्त उभयथा दीर्घसूक्ष्मः। तत्पूर्वको भूमिजयात्क्रमेणोभयोर्गत्यभावश्चतुर्थः। प्राणायामस्तृतीयस्तु विषयानालोचितो गत्यभावः सकृदारब्ध एव देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः। चतुर्थस्तु श्वासप्रश्वासयोर्विषयावधारणात् क्रमेण भूमिजयादुभयाक्षेपपूर्वको गत्यभावश्चतुर्थः प्राणायाम इत्ययं विशेष इति ॥ ५१ ॥

• **भाष्यार्थः**–बाह्य (देशरूप) विषय देश, काल व संख्या यांनीं मोजला गेला व नंतर सूक्ष्मदृष्टीनें अवलोकन किंवा चांगल्या रीतीनें निश्चित केला. तसाच आभ्यंतर (हृदय, नाभिचक्र वगैरे) विषय हाही देशादिकांनीं मोजला गेला व नंतर चांगल्या रीतीनें निश्चित केला. दोन्ही प्रकारचे विषय (अभ्यासानें) दीर्घसूक्ष्म झाले. याप्रमाणें पूर्वी झाल्यानंतर क्रमानेंच (मधल्या) भूमिकांचा जय होऊन जो श्वास व प्रश्वास या उभयगतींचा अभाव होतो तो चवथा प्राणायाम होय. (आतां गतिविच्छेद दोन्हींतही खरा, परंतु) तिसऱ्या प्राणायामांत पूर्वी सांगितलेल्या श्वासप्रश्वासविषयांचें आलोचन म्हणजे सूक्ष्मदृष्टीनें अवलोकन केल्यावांचून एकवेळच्या प्रयत्नानेंच उभयगतींचा अभाव होतो; व तो देशादिकांनीं परिदृष्ट होऊन अभ्यासानें दीर्घसूक्ष्म होतो. आणि या चवथ्या प्राणायामांत तर पूर्वी श्वासप्रश्वासविषयांचा चांगला निश्चय करून मग पुढें क्रमानें भूमिकाजय झाल्यानंतर उभयतांचें अतिक्रमण करून गतींचा अभाव होतो; म्हणून हा चवथा प्राणायाम तिसऱ्यापेक्षां विशेष आहे ॥ ५१ ॥

आतां प्राणायामाचें सिद्धिसूचक फल सांगतात,–

ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ॥ ५२ ॥

सूत्रार्थः–प्राणायामाची सिद्धि झाल्यानें बुद्धिसत्वावर असलेलें क्लेशरूप आवरण (पडदा) दूर होतें.

भाष्यम्–प्राणायामानभ्यस्यतोऽस्य योगिनः क्षीयते विवेकज्ञानावरणीयं कर्म। यत्तदाचक्षते 'महामोहमयेनेन्द्रजालेन प्रकाशशीलं सत्त्वमावृत्य तदेवाऽकार्ये नियुङ्क्ते' इति। तदस्य प्रकाशावरणं कर्म संसारनिबन्धनं प्राणायामाभ्यासाद्दुर्बलं भवति, प्रतिक्षणं च क्षीयते। तथा चोक्तं 'तपो न परं प्राणायामात्ततो विशुद्धिर्मलानां दीप्तिश्च ज्ञानस्य' इति ॥ 'किञ्च' ॥ ५२ ॥

भाष्यार्थः–प्राणायामाचा निरंतर अभ्यास करणाऱ्या योग्याचें विवेकज्ञानाला झां-

कून टाकणारें कर्म (अधर्म) नाश पावतें. ज्या कर्माबद्दल पूर्वीचे आचार्य सांगतात; कीं,— 'जें महामोहमय इंद्रजालानें, प्रकाशस्वभाव जें बुद्धिसत्त्व त्याला आवरून (झांकून टाकून) तें कर्मच अकार्यांत (अधर्मांत) प्रवृत्त करितें; तें हें बुद्धिसत्त्वाच्या प्रकाशाला लोपवून टाकणारें ह्मणूनच संसाराला कारण असें कर्म योग्याच्या प्राणायामाच्या अभ्यासानें दुर्बल (प्रकाशाला लोपवून टाकण्यास असमर्थ) होतें; व प्रतिक्षणीं त्याचा नाश होत जातो. याप्रमाणें पूर्वीच्या आचार्यांनीं सांगितलें आहे; कीं,—'प्राणायामापेक्षां मोठें दुसरें तप नाहीं; त्यापासून पापाचा सर्वथा नाश झाल्यामुळें तमोरूप मल दूर होऊन ज्ञानाचा प्रकाश होतो' ॥ ५२॥

आणिक असें,—

धारणासु च योग्यता मनसः ॥ ५३ ॥

सूत्रार्थः—त्यानंतर मन निर्दोष झाल्यामुळें त्यास ज्या ज्या विषयावर लावावें, तेथें तेथें तें स्थिर होतें.

भाष्यम्—प्राणायामाभ्यासादेव प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्येति वचनात् ॥ 'अथ कः प्रत्याहारः' ॥ ५३ ॥

भाष्यार्थः—प्राणायामाच्या अभ्यासानेंच (धारणेविषयीं[1] मनाची योग्यता होते;) कारण, पूर्वी (स० सू० ३४ त) 'अथवा नाकावाटें वायु बाहेर सोडणें व आंत ओढून घेणें असें केल्यानें चित्त एकाग्र होतें.' असें सांगितलें आहे ह्मणून ॥ ५३ ॥

आतां प्रत्याहार कोणता ? तो सांगतात,—

स्वविषयासम्प्रयोगे चित्तस्य स्वरूपानुकार इवेन्द्रियाणांप्रत्याहारः।५४

सूत्रार्थः—इंद्रियें आपापल्या विषयांचा परित्याग करून चित्तस्वरूपाचें अनुकरण करितात, त्यास प्रत्याहार ह्मणतात.

भाष्यम्—स्वविषयसंप्रयोगाभावे चित्तस्वरूपानुकार इवेति चित्तनिरोधे चित्तवन्निरुद्धानीन्द्रियाणि नेतरेन्द्रियजयवदुपायान्तरमपेक्षन्ते । यथा 'मधुकरराजं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति निविशमानमनु निविशन्ते' तथेन्द्रियाणि चित्तनिरोधे निरुद्धानीत्येष प्रत्याहारः ॥ ५४ ॥

भाष्यार्थः—'रूप, रस इत्यादि जे चक्षु इत्यादि इंद्रियांचे विषय, त्यांचें ग्रहण न करण्याविषयीं (इंद्रियें) चित्तस्वरूपासारखें अनुकरण करितात.' असें जें सूत्रांत सांगितलें आहे; याचा अभिप्राय असा कीं, (वैराग्यामुळें) चित्त निरुद्ध झालें ह्मणजे शब्दादिविषयांकडे जाईनासें होतें, मग त्याप्रमाणें इंद्रियें सुद्धां निरुद्ध होतात आणि आपापल्या विषयांचें ग्रहण करीत नाहींत. तात्पर्य, इतर इंद्रियजयाप्रमाणें त्यांना स्वाधीन करण्याला कांहीं दुसऱ्या उपायाची गरज

सू० ५३. टी०-१ धारणेचें लक्षण (विभू० सू० १ त) सांगितलें आहे.

लागत नाहीं. याला दृष्टांत; जसा,–'मधमाशा भ्रमर अथवा त्यांच्या मधील राजा उडूं लागला ह्मणजे त्याच्या बरोबर उडतात; व तो कोठें फुलावर बसूं लागला ह्मणजे त्या फुलावर आपणही बसतात.' त्याप्रमाणें इंद्रियें चित्तनिरोध झाला असतां निरुद्ध होतात (सर्व विषय सेवन करण्याचें सोडून देतात); याला प्रत्याहार ह्मणतात ॥ ५४ ॥

आतां प्रत्याहाराचें फल सांगतात,–

ततः परमा वश्यतेन्द्रियाणाम् ॥ ५५ ॥

सूत्रार्थः–प्रत्याहार सिद्ध झाल्यानें इंद्रियें फारच चांगल्या रीतीनें स्वाधीन होतात.

भाष्यम्–शब्दादिष्वव्यसनमिन्द्रियजय इति केचित् । सक्तिर्व्यसनं व्यस्यत्येनं श्रेयस इति । अविरुद्धा प्रतिपत्तिर्न्याय्या शब्दादिसंप्रयोगः स्वेच्छयेत्यन्ये । रागद्वेषाभावे सुखदुःखशून्यं शब्दादिज्ञानमिन्द्रियजय इति केचित् । चित्तैकाग्र्यादप्रतिपत्तिरेवेति जैगीषव्यः । ततश्च परमा त्वियं वश्यता यच्चित्तनिरोधे निरुद्धानीन्द्रियाणि नेतरेन्द्रियजयवत्प्रयत्नकृतमुपायान्तरमपेक्षन्ते योगिन इति ॥ ५५ ॥

भाष्यार्थः–(इंद्रियांचा परम जय ह्मणजे कशाला ह्मणतात; याविषयीं अनेक मतभेद आहेत.) कोणी ' शब्दादिविषयांच्या ठिकाणीं व्यसन नसणें ' याला इंद्रियजय ह्मणतात. 'व्यसन' या शब्दाचा अर्थ सक्ति (प्रीति). असा अर्थ, 'जें पुरुषाप्रत परमकल्याणापासून दूर करितें तें व्यसन,' अशा व्युत्पत्तीनें (अवयवार्थानें) होतो. कोणी (वेदादिकांस) अविरुद्ध जे शब्दादि विषय त्यांचें सेवन करणें व वेदादिविरुद्ध विषयांच्या ठिकाणीं प्रवृत्ति न होऊं देणें; व अशी प्रवृत्ति होऊं देणें नीतीस अनुसरून आहे; करितां हाच इंद्रियजय '. असें ह्मणतात. दुसरे 'शब्दादिक विषयांचें सेवन जर इंद्रियें आपलीं आपण करूं लागलीं तर त्यांस खुशाल करूं द्यावें; आपण मात्र बुद्ध्या त्यांची प्रवृत्ति करूं नये; हा इंद्रियजय,' असें ह्मणतात. कोणी ' राग व द्वेष या निमित्तांनीं होणारें जें सुख व दुःख, त्यांनीं रहित जो विषयभोग अर्थात् विषयभोगाविषयीं उदासीनपणा, हा इंद्रियजय, ' असें ह्मणतात. आणि जैगीषव्यनामक परमऋषि 'चित्ताचें ऐकाग्र्य ह्मणजे चित्त एकाग्र झाल्यामुळें (चित्ताबरोबरच) इंद्रियांची विषयसेवनाविषयीं अप्रवृत्ति; हा इंद्रियजय,' असें ह्मणतात. (हाच इंद्रियजय सूत्रकारांस संमत आहे.) यालाच इंद्रियांचें मुख्य स्वाधीन होणें (मुख्य इंद्रियजय) असें ह्मणतात; कारण, जी इंद्रियांची मुख्य वश्यता झाली असतां, चित्तनिरोध झाला असतां इंद्रियांचाही (सहज) निरोध होतो; आणि इतर इंद्रियजयाप्रमाणें या इंद्रियजयास दुसऱ्या प्रयत्नाची गरज योग्यांना लागत नाहीं. (जशी) यतमानसंज्ञा वैराग्यानें एका इंद्रियाचा जय झाला तरी दुसऱ्या इंद्रियांच्या जयाकरितां दुसऱ्या प्रयत्नाची गरज लागते, तशी ही सांगितलेली परमा वश्यता झाली असतां आणखी दुसरा प्रयत्न योग्याला करावा लागत नाहीं ॥ ५५ ॥

॥ इति श्रीवेदव्यासकृतभाष्यसहिते टिप्पण्यादियुतभाषान्तरोपेते सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे साधनपादः समाप्तः ॥ २ ॥

साधनपादः समाप्तः

ॐ तत्सत्परमात्मने नमः ।

पातञ्जलयोगसूत्रम् ।

श्रीव्यासभाष्योपेतं भाषानुवादसहितं च ।

विभूतिपादः ॥ ३ ॥

भाष्यम्—'उक्तानि पञ्च बहिरङ्गानि साधनानि धारणा वक्तव्या ॥'

भाष्यार्थः—पूर्वींच्या साधनपादांत यम, नियम इत्यादिक पांच योगाचीं बहिरंग (परंपरेनें उपयोगी पडणारीं) साधनें सांगितलीं; आतां अंतरंग (साक्षात् उपयोगी पडणारीं) साधनें सांगण्याकरितां व योगावर श्रद्धा उत्पन्न करणाऱ्या ज्या विभूति त्या सांगण्याकरितां या विभूतिपादाचा आरंभ आहे. त्यांत प्रथम योगास अंतरंग साधन जी धारणा तिचें लक्षण सांगतात,—

देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ १ ॥

सूत्रार्थः—नाभिचक्र इत्यादि विशेषस्थलीं चित्त स्थिर करणें ह्यास धारणा[1] असें ह्मणतात.

भाष्यम्—नाभिचक्रे हृदयपुण्डरीके मूर्ध्नि ज्योतिषि नासिकाग्रे जिह्वाग्र इत्येवमादिषु देशेषु बाह्ये वा विषये चित्तस्य वृत्तिमात्रेण बन्ध इति बन्धो धारणा ॥१॥

भाष्यार्थः—नाभिचक्र, हृदय, ऊर, मस्तक, ज्योति, नाकाचा शेंडा, जिभेचा शेंडा, कंठ, दोन्ही डोळे, भुवयांचा मधला भाग इत्यादि आंतील स्थानांच्या ठिकाणीं किंवा बाह्य ह्मणजे बाहेरच्या चंद्र, सूर्य, अग्नि इत्यादि पदार्थांच्या ठिकाणीं जो चित्तवृत्तींचा संबंध करणें याला धारणा ह्मणतात. (तात्पर्य, ज्या वस्तूचें ध्यान करावयाचें त्या वस्तूच्या ठिकाणीं चित्तवृत्ति ठेवणें ही धारणा होय.) ॥ १ ॥

आतां धारणेनें सिद्ध होणाऱ्या ध्यानाचें लक्षण सांगतात,—

सू० १ टीपः—१ गरुडपुराणांत तर 'बारा प्राणायामांस जितका काल लागतो; तितका वेळपर्यंत ब्रह्माचे ठिकाणीं मन धारण करणें, ह्यास धारणा असें ह्मणतात,' असें सांगितलें आहे. यावरून वरील सूत्रांतही बारा प्राणायामोंपर्यंत चित्त स्थिर करण्यासच धारणा ह्मणावयाची; नाहींतर एक क्षणभर जरी चित्त स्थिर झालें तरी त्यास धारणा ह्मणावी असें होऊं लागेल. वि० भि०.

तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ॥ २ ॥

सूत्रार्थः—ज्यावर चित्ताची धारणा केली असेल तेथेंच त्याची एकाग्रता होऊन दु-सरीकडे न जाऊं देणें ह्यास ध्यान असें ह्मणतात.

भाष्यम्—**तस्मिन्देशे ध्येयालम्बनस्य प्रत्ययस्यैकतानता सदृशः प्रवाहः प्रत्ययान्तरेणापरामृष्टो ध्यानम् ॥ २ ॥**

भाष्यार्थः—(ज्या वस्तूच्या ठिकाणीं चित्ताच्या विरुद्ध (उलट) वृत्तींची निवृत्ति करण्याविषयीं प्रयत्न करावा लागतो ती पूर्वसूत्रांत सांगितलेली धारणा झाली. व त्याच वस्तूच्या ठिकाणीं जी प्रत्ययाची ह्मणजे चित्तवृत्तींची एकाग्रता ह्मणजे अनुभविलेला विषयच एकसारखा मनांत असणें, अर्थात् एका विषयांत दुसऱ्या विषयाचा संबंध बिलकुल नसणें, याला ध्यान असें ह्मणतात ॥ २ ॥

आतां ध्यानानें साध्य होणारें व योगाचें मुख्य अंग जो समाधि, त्याचें लक्षण सांगतात,—

तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ॥ ३ ॥

सूत्रार्थः—तेंच ध्यान जेव्हां ध्येयस्वरूपाकार ह्मणजे ज्याचें ध्यान करीत असेल तद्रूपच होऊन अन्य पदार्थांचें ज्ञान निराळें ह्मणून कांहींच राहत नाहीं ह्मणजे ध्यान व प-दार्थ ह्या दोहोंचा एकाकार होतो तेव्हां त्यास समाधि असें ह्मणतात.

भाष्यम्—**ध्यानमेव ध्येयाकारनिर्भासं प्रत्ययात्मकेन स्वरूपेण शून्यमिव यदा भवति ध्येयस्वभावावेशात्तदा समाधिरित्युच्यते ॥ इदमत्र बोध्यम् । ध्यातृध्येयध्यान-कलनावद् ध्यानं तद्रहितं समाधिरिति ध्यानसमाध्योर्विभागः । अस्य च समाधि-रूपस्याङ्गस्याङ्गियोगसंप्रज्ञातयोगादयम्भेदो यदत्र चिन्तारूपतया निःशेषतो ध्येय-स्वरूपं न भासते । अङ्गिनि तु संप्रज्ञाते साक्षात्कारोदये समाध्यविषया अपि विषया भासन्त इति । तथा च । साक्षात्कारयुक्तैकाग्र्यकाले सम्प्रज्ञातयोगः । अन्यदा तु समाधिमात्रमिति विभागः ॥ ३ ॥**

भाष्यार्थः—जेव्हां ध्यानच ध्येयाच्या आकारानें भासूं लागतें, व ध्येयस्वरूपाच्या 'आवेशानें ' मी चिंतन करितों ' अशा वृत्तीचें भान मुळींच राहत नाहीं. त्या वेळेस (त्या ध्यानालाच) समाधि असें ह्मणतात. येथें असा विचार समजावा कीं, ज्या ठिकाणीं, ध्यान

सू० २ टीपः—१ वर टीपेंत सांगितलेली जी धारणा, त्या बारा होईपर्यंत चिंतन करणें ह्यास ध्यान असें ह्मणतात; असें ध्यानाचें विशेष लक्षण गरुडपुराणांत सांगितलें आहे. वि० भि०.

सू० ३ टीपः—१ वर टीपेंत सांगितलें जें ध्यान तें बारावेळ होईपर्यंत मनाचे ठिकाणीं तल्लीन होणें ह्यास समाधि ह्मणतात; असें गरुडपुराणांत समाधीचें विशेष लक्षण सांगितलें आहे. वि० भि०.

करणारा तो ध्याता, ज्याचें ध्यान करावयाचें तें ध्येय व ध्यान अशा ध्याता, ध्येय व ध्यान ह्या त्रिपुटीचें भान असतें तें ध्यान; व जेथें ह्या त्रिपुटीचें (ध्याता, ध्येय व ध्यान या तिघांचें) पृथक् भान न होतां केवल ध्येयाच्या आकारानेंच ध्यान भासूं लागतें, तो समाधि; याप्रमाणें ध्यान व समाधि या दोहोंमध्यें भेद समजावा. (तात्पर्य, जेथें चित्ताची एकाग्रता विरुद्ध-वृत्तीनें खंडित होते ती धारणा; ज्यांत एकाग्रता खंडित न होतां ध्याता, ध्येय व ध्यान या तिघांचें स्फुरण होतें तें ध्यान; व ज्यांत केवल ध्येयाचेंच स्फुरण होतें तो समाधि जाणावा.) या समाधिरूप अंगाचा अंगी जो संप्रज्ञातयोग त्यापेक्षां यामध्यें हा भेद आहे कीं, या समाधींत ज्याचें ध्यान करावयाचें त्या ध्येयापेक्षां अधिक वस्तूचें भान होत नाहीं; व अंगी जो संप्रज्ञातयोग त्यामध्यें तर (विवेकख्यातिरूप) साक्षात्कार झाला ह्मणजे पहिल्या समाधीमध्यें ज्या विषयांची धारणा केली नव्हती, असले विषय सुद्धां भासतात. यावरून असें सिद्ध झालें कीं, ज्या एकाग्रतेच्या वेळीं साक्षात्कार होतो तो संप्रज्ञातयोग व ज्या वेळेस केवल एकाग्रताच असते तो समाधि मात्र, असा यांत विभाग जाणावा ॥ ३ ॥

धारणा, ध्यान व समाधि या तिघांचा एकाच शब्दानें व्यवहार करितां येईल अशी पारिभाषिक संज्ञा सांगतात,—

त्रयमेकत्र संयमः ॥ ४ ॥

सूत्रार्थः—एकाच विषयाकडे धारणा, ध्यान व समाधि हीं तीन्ही लावणें ह्यास संयम असें ह्मणतात. अर्थात् जेथें जेथें संयमशब्द तेथें तेथें, संयमशब्दानें धारणा, ध्यान व समाधि असें समजावें.

भाष्यम्—तदेतद् धारणाध्यानसमाधित्रयमेकत्र संयमः । एकविषयाणि त्रीणि साधनानि संयम इत्युच्यते । तदस्य त्रयस्य तान्त्रिकी परिभाषा संयम इति ॥ ४ ॥

भाष्यार्थः—तें नुकेंच पूर्वी सांगितलेलें जें धारणा, ध्यान व समाधि त्रय (त्रिक) हें एका ठिकाणीं आलें असतां ह्मणजे या धारणादि तीन अंगांचा विषय एकच आला असतां 'संयम' या शब्दानें त्या ठिकाणीं तिघांचें ग्रहण करावें या तिघांना इतर शास्त्रांत 'संयम' ही परिभाषा आहे ॥ ४ ॥

तज्जयात्प्रज्ञालोकः ॥ ५ ॥

सूत्रार्थः—संयमाचा अभ्यास करितां करितां तो संयम एकसारखा होऊं लागला ह्मणजे त्यापासून आपण ज्या वस्तूचें ध्यान करीत आहोंत त्याचें ज्ञान उत्तम रीतीनें होतें.

भाष्यम्—तस्य संयमस्य जयात्समाधिप्रज्ञाया भवत्यालोको, यथा यथा संयमः स्थिरपदो भवति तथा तथा ईश्वरप्रसादात् समाधिप्रज्ञा विशारदीभवति ॥ ५ ॥

भाष्यार्थः—त्या संयमाचा जय झाला असतां ह्मणजे धारणा, ध्यान व समाधि हे तीन स्थिर झाले असतां समाधीपासून झालेली प्रज्ञा निर्मल होते (ह्मणजे तिच्यांत भ्रांति, संशय वगैरे मल कांहींएक न उरल्यामुळें ध्येयतत्त्वाचें चांगलें स्फुरण होतें). सारांश, जसा जसा संयम स्थिर होत जातो तसतशी ईश्वराच्या प्रसादानें समाधिप्रज्ञा अगदीं निर्मल होते ॥५॥

आतां संयमाच्या अनुष्ठानाविषयीं विषय सांगतात,—

तस्य भूमिषु विनियोगः ॥ ६ ॥

सूत्रार्थः—स्थूल व सूक्ष्म विषयांच्या ठिकाणीं सांगितलेल्या ज्या संप्रज्ञातयोगाच्या सवितर्क इत्यादि अवस्था त्यांना एकेकांना जिंकण्याकरितां संयमाचा उपयोग करावा.

भाष्यम्—तस्य संयमस्य जितभूमेर्याऽनन्तरा भूमिस्तत्र विनियोगः । न ह्यजिताऽधरभूमिरनन्तरभूमिं विलङ्घ्य प्रान्तभूमिषु संयमं लभते, तदभावाच्च कुतस्तस्य प्रज्ञालोकः । ईश्वरप्रसादाज्जितोत्तरभूमिकस्य च नाधरभूमिषु परचित्तज्ञानादिषु संयमो युक्तः । कस्मात् । तदर्थस्यान्यत एवावगतत्वात् । भूमेरस्या इयमनन्तरा भूमिरित्यत्र योग एवोपाध्यायः । कथमेवमुक्तं 'योगेन योगो ज्ञातव्यो योगो योगात्प्रवर्तते । योऽप्रमत्तस्तु योगेन संयोगे रमते चिरम्' इति ॥ ६ ॥

भाष्यार्थः—त्या संयमाची (योग्यानें), पहिल्या पहिल्या स्थूल भूमींचा क्रमानें जय झाल्यानंतर मग पुढच्या पुढच्या सूक्ष्म भूमींच्या ठिकाणीं योजना करावी; कारण खालच्या भूमिका जिंकल्यावांचून एकदम मधल्या भूमींचें उल्लंघन करून शेवटच्या भूमिकेंत संयम करितां येत नाहीं. त्या ठिकाणीं संयम न झाला तर त्या भूमिकांत समाधिप्रज्ञा निर्मल कोठून होणार ? आतां एकाद्या योग्याला जर ईश्वराच्या प्रसादानें विवेकख्याति वगैरे उत्तरभूमिका संयमावांचूनच प्राप्त झाल्या तर त्याला खालच्या स्थूलभूमिकांचे ठिकाणीं ह्मणजे परचित्ताच्या ज्ञानाच्या ठिकाणीं संयम करणें योग्य नाहीं; कारण, सूक्ष्म भूमि प्राप्त होण्याकरितां जो स्थूलभूमिकांच्या ठिकाणीं संयम करावयाचा तें कार्य तर ईश्वरप्रसादानेंच होऊन गेलें. (आतां अशी शंका येते कीं, भूमिका अनेक व त्यांचे अधिकारीही अनेक, तेव्हां 'आपल्या योग्य हीच भूमिका, व हिच्या पुढची व अगदीं जवळची, ही भूमिका' असें ज्ञान कसें होईल ? याचें समाधान असें कीं,) 'ही भूमिका ह्या भूमिकेच्या पुढची व अगदीं जवळची' असें ज्ञान होण्याला योगच उपाध्याय ह्मणजे गुरु आहे. (दुसऱ्याची कांहीं जरूर नाहीं. तात्पर्य, योगबलेंकरूनच स्वतां सर्व जाणतो.) योगापासूनच आपोआप ज्ञान होतें, यांस प्रमाण काय ? उत्तर, 'असें सांगितलें आहे कीं, योगाभ्यास करीत गेल्यानें योगाची पुढची विशेष माहिती होते; योगाभ्यासानेंच संप्रज्ञात इत्यादिकांची प्रवृत्ति होते; व योगास विघ्न करणाऱ्या सिद्धींस जर वश न झाला तर अक्षयसुखाला प्राप्त होतो ॥ ६ ॥

योगाचीं आठ अंगें तीं सर्व एक ठिकाणीं न सांगतां त्यांपैकीं यमादि पांच अंगें दुसऱ्या पादांत सांगितलीं; आणि धारणादि तीन अंगें ह्या तिसऱ्या पादांत सांगितलीं असें करण्याचें कारण काय; तें सांगतात,—

त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः ॥ ७ ॥

सूत्रार्थः—यमादि पहिल्या पांच अंगांपेक्षां धारणादि तीन, संप्रज्ञातसमाधीस अंतरंग ह्मणजे साक्षात् उपयोगी पडणारीं साधनें आहेत; व तीं पांच बहिरंग ह्मणजे परंपरेनें उपयोगी पडणारीं साधनें आहेत.

भाष्यम्—तदेतद्धारणाध्यानसमाधित्रयमन्तरङ्गं सम्प्रज्ञातस्य समाधेः पूर्वेभ्यो यमादिभ्यः पञ्चभ्यः साधनेभ्य इति ॥ ७ ॥

भाष्यार्थः—पूर्वींच्या यम इत्यादि पांच अंगांपेक्षां धारणा, ध्यान व समाधि हीं तीन संप्रज्ञातसमाधीस अंतरंग ह्मणजे साक्षात् उपयोगी पडणारीं साधनें आहेत ॥ ७ ॥

आतां तीं धारणादि तीन अंगें सुद्धां बहिरंग आहेत असें सांगतात,—

तदपि बहिरङ्गं निर्बीजस्य ॥ ८ ॥

सूत्रार्थः—असंप्रज्ञातसमाधीस हीं धारणादिक तीन अंगें सुद्धां बहिरंगच साधनें आहेत.

भाष्यम्—तदप्यन्तरङ्गसाधनत्रयं निर्बीजस्य योगस्य बहिरङ्गम्भवति । कस्मात् । तदभावे भावादिति ॥८॥ 'अथ निरोधचित्तक्षणेषु चलं गुणवृत्तमिति कीदृशस्तदा चित्तपरिणामः' ॥

भाष्यार्थः—तीं धारणादि तीन अंगें संप्रज्ञातसमाधीस अंतरंग आहेत खरीं ,परंतु असंप्रज्ञातसमाधीस तींही बहिरंगच साधनें आहेत; कारण, तीं नसलीं तरी (विवेकख्याति व परवैराग्य या साधनांनीं) असंप्रज्ञात समाधि सिद्ध होतो. (तात्पर्य, असंप्रज्ञात समाधीस धारणादि पांच अंगें विवेकख्याति व परवैराग्य या द्वारानें ह्मणजे परंपरेनें उपयोगी पडतात ह्मणून हीं असंप्रज्ञातास बहिरंग साधनें आहेत ॥ ८ ॥

आतां संयमापासून अनेक सिद्धी प्राप्त होतात त्या सांगण्याकरितां संयमानें जाणण्यास योग्य असे चित्ताचे परिणाम सांगतात,—

व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोधक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः ॥ ९ ॥

सूत्रार्थः—संप्रज्ञातापासून उत्पन्न झालेला संस्कार क्रमानें जसजसा कमी कमी होत जातो तसतसा परवैराग्यापासून उत्पन्न होणारा संस्कार क्रमानें अधिकाधिक वाढत जातो;

अशा रीतीनें निरोधकाळच्या चित्तावर व्युत्थानसंस्कार व निरोधसंस्कार असे दोन्ही धर्म असतात ह्मणून त्याला या शास्त्रांत निरोधपरिणाम असें ह्मणतात.

भाष्यम्—व्युत्थानसंस्काराश्चित्तधर्माः। न ते प्रत्ययात्मका इति प्रत्ययनिरोधे न निरुद्धा निरोधसंस्कारा अपि चित्तधर्मास्तयोरभिभवप्रादुर्भावौ व्युत्थानसंस्कारा हीयन्ते निरोधसंस्कारा आधीयन्ते । निरोधक्षणं चित्तमन्वेति तदेकस्य चित्तस्य प्रतिक्षणमिदं संस्कारान्यथात्वं निरोधपरिणामस्तदा संस्कारशेषं चित्तमिति निरोधसमाधौ व्याख्यातम् ॥ ९ ॥

भाष्यार्थः—(असंप्रज्ञातापेक्षां संप्रज्ञात ही व्युत्थानावस्था होय ह्मणून येथें व्युत्थानशब्दानें संप्रज्ञात व निरोधशब्दानें परवैराग्य घ्यावयाचें. संप्रज्ञातकालीं उत्पन्न झालेले संस्कार जसजसे परवैराग्यानें कमी कमी होत जातात, तसतसे निरोधकालचे (असंप्रज्ञातावस्थेंतील) संस्कार अधिकाधिक वाढत जातात. याप्रमाणें चित्ताचा संप्रज्ञात व असंप्रज्ञात या दोन्ही अवस्थांशीं संबंध असतो ह्मणून याला निरोधपरिणाम असें ह्मणतात. निरोध ह्मणजे संप्रज्ञात व असंप्रज्ञात; या दोन अवस्थांतील हे दोन (चित्ताचे) परिणाम ह्मणून ह्यांस निरोधपरिणाम ह्मणतात.) (आतां अशी शंका येते कीं, जसे अविद्येमुळें उत्पन्न होणारे क्लेश, अविद्या नाहींशी झाली कीं ते आपोआप नाहींसे होतात; त्याप्रमाणें प्रत्यय ह्मणजे चित्तवृत्ती त्यांचा निरोध झाला असतां प्रत्ययांमुळें उत्पन्न होणारे जे संस्कार तेही आपोआप नाहींसे होतील; मग निरोधसंस्कारांनीं व्युत्थानसंस्कार कमी करावयाचे अशी आवश्यकता ती कोणती? याचें समाधान असें कीं,—) व्युत्थानसंस्कार व निरोधसंस्कार सुद्धां चित्ताचे धर्म आहेत. ह्यांना, घटास जशी माती उपादान (साक्षात्) कारण असते, तसे प्रत्यय (अंतःकरणाच्या वृत्ती) उपादानकारण नाहींत; तर चाक, दंड इत्यादिकांप्रमाणें निमित्तकारण आहेत. ह्मणून प्रत्ययांचा निरोध जरी कितीवेळ केला तथापि व्युत्थानसंस्कार जात नाहींत; ते तसेच राहतात. ह्मणून त्यांना कमी करण्याकरितां स्वतंत्र निरोधसंस्कारांची अत्यंत आवश्यकता आहे. (आतां दृष्टांतांत जें 'अविद्या दूर झाली कीं क्लेश नाहींसे होतात' असें ह्मटलें; तेथें अविद्या, क्लेशांस उपादानकारण असल्यामुळें ती नाहींशी झाली कीं ते आपोआप नाहींसे होतात हें बरोबरच आहे.) आतां सूत्रामध्यें जें ' व्युत्थानसंस्कारांचा अभिभव (पराभव) व निरोधसंस्कारांचा प्रादुर्भाव (प्रकट होणें) होतो' ह्मणून ह्मटलें; याचा अर्थ इतकाच कीं, अभिभव ह्मणजे कमी कमी होत जाणें व प्रादुर्भाव ह्मणजे अधिकाधिक वाढत जाणें; हा होय. योगकालीं हा निरोधपरिणाम प्रत्येक क्षणीं चित्त स्थिर झालें असतां नवीन नवीन होत असतो. (ह्मणून हा निरोधपरिणाम संपादन करण्याकरितां चित्त अवश्य स्थिर केलें पाहिजे.) (भाष्यकारांनीं आरंभीं जें संस्कारांस चित्तधर्म ह्मणून ह्मटलें यावरून हा चित्ताचा धर्मपरिणाम असें समजावें.)

निरोधसमाधींत चित्ताचे फक्त संस्कार मात्र बाकी राहिले असतात असें सूत्रांत सांगितलें गेलें ॥ ९ ॥

आतां निरोधपरिणामाचें फल सांगतात,—

तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात् ॥ १० ॥

सूत्रार्थः—निरोधसंस्कारामुळें चित्ताचा ओघ शांतपणें वाहूं लागतो.

भाष्यम्—निरोधसंस्कारात् निरोधसंस्काराभ्यासपाटवापेक्षा प्रशान्तवाहिता चित्तस्य भवति । तत्संस्कारमान्द्ये व्युत्थानधर्म्मिणा संस्कारेण निरोधधर्मः संस्कारोऽभिभूयत इति ॥ १० ॥

भाष्यार्थः—निरोधसंस्कारापासून ह्मणजे निरोधसंस्काराचा पूर्ण अभ्यास झाला ह्मणजे चित्ताचा प्रवाह निर्मल व शांत वाहूं लागतो ह्मणजे ज्यांत (चित्तांत) विक्षेपाचें अगदीं नांव नसल्यामुळें तें अगदीं स्थिर होतें; आणि जर कां निरोधसंस्कारांत थोडीशी कमतरता झाली तर लागलाच व्युत्थानसंस्कारानें निरोधसंस्काराचा पराभव होतो ह्मणजे लागलेंच चित्त चंचल होऊं लागतें ॥ १० ॥

आतां समाधिपरिणाम सांगतात,—

सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयौ चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ ११ ॥

सूत्रार्थः—चित्ताच्या सर्वार्थता (विक्षिप्तपणा) रूप धर्माचा क्रमानें क्षय होणें व एकाग्रताधर्माची क्रमानें वृद्धि होणें याला समाधिपरिणाम ह्मणतात.

भाष्यम्—सर्वार्थता चित्तधर्मः । एकाग्रता चित्तधर्मः । सर्वार्थतायाः क्षयस्तिरोभाव इत्यर्थः । एकाग्रताया उदय आविर्भाव इत्यर्थः । तयोर्धर्मित्वेनाऽनुगतं चित्तं तदिदं चित्तमपायोपजननयोः स्वात्मभूतयोर्द्धर्मयोरनुगतं समाधीयते स चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ ११ ॥

भाष्यार्थः—चित्ताचे, सर्वार्थता ह्मणजे चंचलता अर्थात् अनेकविषयाकार होणें, व एकाग्रता ह्मणजे एकाच वस्तूवर स्थिर राहणें असे दोन प्रकारचे धर्म ह्मणजे स्वभाव आहेत. त्यांत सर्वार्थतेचा क्षय ह्मणजे गुप्त होणें, व एकाग्रतेचा उदय ह्मणजे प्रकट होणें; असा अर्थ आहे. (येथें क्षय व उदय या दोन शब्दांचे अर्थ नाश व उत्पत्ति असे घेतां येत नाहींत; कारण, सद्वस्तूचा नाश नाहीं व असद्वस्तूची उत्पत्ति नाहीं.) याला चित्ताचा समाधिपरिणाम ह्मणतात. (आतां सर्वार्थता व एकाग्रता हे चित्ताचे धर्म कसे ते सांगतात,—) सर्वार्थता व एकाग्रता हे चित्ताचे धर्म, व चित्त हें त्यांचा धर्मी आहे; कशावरून तर सर्वार्थतेचा अपाय ह्मणजे अस्त झाला असतां किंवा एकाग्रतेचा उदय झाला असतां चित्ताची समाधि लागू

लागते. (धर्मीचा धर्मपरिणाम होण्यास धर्मच कारण असतात.) ह्मणून हा चित्ताचा धर्म-द्वारानें समाधिपरिणाम होतो ॥ ११ ॥

आतां तिसरा एकाग्रतापरिणाम सांगतात,–

ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः॥१२॥

सूत्रार्थः–गेलेली आणि हल्लींची ह्या दोन्ही वृत्ती ज्या वेळेस एकाच विषयीं होतात, तो एकाग्रतापरिणाम होय.

भाष्यम्–समाहितचित्तस्य पूर्वप्रत्ययः शान्त उत्तरस्तत्सदृश उदितः समाधिचित्तमुभयोरनुगतं पुनस्तथैवाऽऽसमाधिभ्रेषादिति स खल्वयन्धर्मिणश्चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ १२ ॥

भाष्यार्थः–ज्याची समाधि लागते अशा चित्ताचा जो पूर्वीचा प्रत्यय ह्मणजे वृत्ति व त्यामागून होणारा प्रत्यय, हे दोन्ही प्रत्यय ज्या ठिकाणीं हल्लींप्रमाणें ह्मणजे एकसारखे वाटतात; कारण समाधींतलें चित्त त्या वेळेस दोन्ही ठिकाणीं सारखेंच संबद्ध झालें असतें तें समाधि दूर होईपर्यंत; याला एकाग्रतापरिणाम ह्मणतात. तात्पर्य, ज्या वस्तूवर एकदां चित्त लावलें आहे ती वस्तु कोणत्याही काळांत हल्लींप्रमाणें दिसणें हा चित्तरूपधर्मीचा एकाग्रतापरिणाम होय ॥ १२ ॥

जसे चित्ताचे परिणाम सांगितले याप्रमाणेंच आतां अतिदेशानें दुसऱ्याचे ठिकाणींही परिणाम सांगतात,–

एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्याताः॥ १३ ॥

सूत्रार्थः–चित्ताचे परिणाम सांगितल्यानें, भूतें तशींच इंद्रियें यांच्या ठिकाणीं असणारे जे धर्म, लक्षण व अवस्था असे तीन प्रकारचे परिणाम तेही सांगितले गेले.

भाष्यम्–एतेन पूर्वोक्तेन चित्तपरिणामेन धर्मलक्षणावस्थारूपेण भूतेन्द्रियेषु धर्मपरिणामो लक्षणपरिणामोऽवस्थापरिणामश्चोक्तो वेदितव्यः । तत्र व्युत्थाननिरोधयोर्द्धर्मयोरभिभवप्रादुर्भावौ धर्मिणि धर्मपरिणामो लक्षणपरिणामश्च। निरोधस्त्रिलक्षणस्त्रिभिरध्वभिर्युक्तः । स खल्वनागतलक्षणमध्वानं प्रथमं हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तो वर्तमानं लक्षणं प्रतिपन्नः । यत्रास्य स्वरूपेणाभिव्यक्तिरेषोऽस्य द्वितीयोऽध्वा । न चातीतानागताभ्यां लक्षणाभ्यां वियुक्तः । तथा व्युत्थानं त्रिलक्षणं त्रिभिरध्वभिर्युक्तं वर्तमानं लक्षणं हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तमतीतलक्षणं प्रतिपन्नमेषोऽस्य तृतीयोऽध्वा । न चानागतवर्तमानाभ्यां लक्षणाभ्यां वियुक्तम् । एवं पुनर्व्युत्थानमुपसंपद्यमानमनागतलक्षणं हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तं वर्तमानं लक्षणं प्रतिपन्नं यत्रास्य स्वरूपाभिव्यक्तौ सत्यां व्यापार एषोऽस्य द्वितीयोऽध्वा । नचातीतानागताभ्यां लक्षणाभ्यां वि-

युक्तमित्येवं पुनर्निरोध एवं पुनर्व्युत्थानमिति । तथावस्थापरिणामस्तत्र निरोधक्षणेषु निरोधसंस्कारा बलवन्तो भवन्ति दुर्बला व्युत्थानसंस्कारा इत्येष धर्माणामवस्थापरिणामः । तत्र धर्मिणो धर्मैः परिणामो, धर्माणां त्र्यध्वनां लक्षणैः परिणामो लक्षणानामप्यवस्थाभिः परिणाम इति । एवं धर्मलक्षणावस्थापरिणामैः शून्यं न क्षणमपि गुणवृत्तमवतिष्ठते । चलं च गुणवृत्तं गुणस्वाभाव्यन्तु प्रवृत्तिकारणमुक्तं गुणानामिति । एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मधर्मिभेदात्त्रिविधः परिणामो वेदितव्यः । परमार्थतस्त्वेक एव परिणामो धर्मिस्वरूपमात्रो हि धर्मो धर्मिविक्रियैवैषा धर्मद्वारा प्रपञ्च्यते इति । तत्र धर्मस्य धर्मिणि वर्तमानस्यैवाध्वस्वतीतानागतवर्तमानेषु भावान्यथात्वं भवति न द्रव्यान्यथात्वम् । यथा सुवर्णभाजनस्य भित्त्वाऽन्यथाक्रियमाणस्य भावान्यथात्वं भवति न सुवर्णान्यथात्वमिति । अपर आह । धर्मानभ्यधिको धर्मी पूर्वतत्त्वानतिक्रमात् पूर्वापरावस्थाभेदमनुपतितः कौटस्थ्येनैव परिवर्तेत यद्यन्वयी स्यादित्ययमदोषः । कस्मात् । एकान्तानभ्युपगमात् । तदेतत्त्रैलोक्यं व्यक्तेरपैति नित्यत्वप्रतिषेधात् । अपेतमप्यस्ति विनाशप्रतिषेधात्संसर्गाच्चास्य सौक्ष्म्यं सौक्ष्म्याच्चानुपलब्धिरिति । लक्षणपरिणामो धर्मोऽध्वसु वर्तमानोऽतीतोऽतीतलक्षणयुक्तोऽनागतवर्तमानाभ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्तस्तथानागतोऽनागतलक्षणयुक्तो वर्तमानातीताभ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्तस्तथा वर्तमानो वर्तमानलक्षणयुक्तोऽतीतानागताभ्यां लक्षणाभ्यामवियुक्त इति । यथा पुरुष एकस्यां स्त्रियां रक्तो न शेषासु विरक्तो भवतीति । अत्र लक्षणपरिणामे सर्वलक्षणयोगादध्वसङ्करः प्राप्नोतीति परैर्दोषश्चोद्यत इति । तस्य परिहारः । धर्माणां धर्मत्वमसाध्यम् । सति च धर्मत्वे लक्षणभेदोऽपि वाच्यो न वर्तमानसमय एवास्य धर्मत्वम् । एवं हि न चित्तं रागधर्मकं स्यात् क्रोधकाले रागस्यासमुदाचारादिति । किञ्च । त्रयाणां लक्षणानां युगपदेकस्यां व्यक्तौ नास्ति सम्भवः । क्रमेण तु स्वव्यञ्जकाञ्जनस्य भावो भवेदिति । उक्तञ्च । 'रूपातिशया वृत्त्यतिशयाश्च परस्परेण विरुध्यन्ते सामान्यानि त्वतिशयैः सह प्रवर्तन्ते । तस्मादसङ्करो यथा रागस्यैव क्वचित्समुदाचार इति न तदानीमन्यत्राभावः किं तु केवलं सामान्येन समन्वागत इत्यस्ति तदा तत्र तस्य भावस्तथा लक्षणस्येति । न धर्मी त्र्यध्वा धर्मास्तु त्र्यध्वानस्ते लक्षिता अलक्षिताश्च तान्तामवस्थाम्प्राप्नुवन्तोऽन्यत्वेन प्रतिनिर्दिश्यन्तेऽवस्थान्तरतो न द्रव्यान्तरतः । यथैका रेखा शतस्थाने शतं दशस्थाने दशैका चैकस्थाने । यथा चैकत्वेऽपि स्त्री माता चोच्यते दुहिता च स्वसा चेति । अवस्थापरिणामे कौटस्थ्यप्रसङ्गदोषः कैश्चिदुक्तः । कथम् । अध्वनो व्यापारेण व्यवहितत्वात् ।

यदा धर्मः स्वव्यापारं न करोति तदाऽनागतो, यदा करोति तदा वर्तमानो, यदा कृत्वा निवृत्तस्तदाऽतीतः । इत्येवन्धर्मधर्मिणोर्लक्षणानामवस्थानां च कौटस्थ्यम्प्राप्नोतीति परैर्दोष उच्यते । नासौ दोषः । कस्मात् । गुणिनित्यत्वेऽपि गुणानां विमर्दवैचित्र्यात् । यथा संस्थानमादिमद्धर्ममात्रं शब्दादीनां विनाश्यविनाशिनामेवं लिङ्गमादिमद्धर्ममात्रं सत्वादीनां गुणानां विनाश्यविनाशिनां तस्मिन् विकारसंज्ञेति । तत्रेदमुदाहरणम् । मृद्धर्मी पिण्डाकाराद्धर्माद्धर्मान्तरमुपसंपद्यमानो धर्मतः परिणमते घटाकार इति । घटाकारोऽनागतं लक्षणं हित्वा वर्तमानलक्षणं प्रतिपद्यत इति लक्षणतः परिणमते । घटो नवपुराणतां प्रतिक्षणमनुभवन्नवस्थापरिणामं प्रतिपद्यत इति धर्मिणोऽपि धर्मान्तरमवस्था धर्मस्यापि लक्षणान्तरमवस्थेति एक एव द्रव्यपरिणामो भेदेनोपदर्शित इति । एवं पदार्थान्तरेष्वपि योज्यमिति । त एते धर्मलक्षणावस्थापरिणामा धर्मिस्वरूपमनतिक्रान्ता इत्येक एव परिणामः सर्वानमून्विशेषानभिप्लवते । अथ कोऽयं परिणामः । अवस्थितस्य द्रव्यस्य पूर्वधर्मनिवृत्तौ धर्मान्तरोत्पत्तिः परिणाम इति ॥ १३ ॥ ' तत्र ' ॥

भाष्यार्थः–जसे निरोधपरिणाम, समाधिपरिणाम व एकाग्रतापरिणाम हे जे धर्मलक्षणावस्थारूप तीन चित्तपरिणाम पूर्वी सांगितले; त्याप्रमाणेंच स्थूल व सूक्ष्म भूतें, पांच ज्ञानेंद्रियें, पांच कर्मेंद्रियें व अंतःकरण यांविषयीं सुद्धां धर्मपरिणाम, लक्षणपरिणाम व अवस्थापरिणाम सांगितले असें जाणावें. त्यांत–व्युत्थान व निरोध या दोन धर्मांचे जे अभिभव व प्रादुर्भाव ह्मणजे नाश व उत्पत्ति ह्मणून सांगितले; तो धर्मी जें चित्त त्याचे ठिकाणीं धर्मपरिणाम व लक्षणपरिणाम समजावा. (त्यांत वर्तमान धर्मीच्या पूर्वधर्माचा लोप होऊन अन्यधर्म प्रकट होणें हा धर्मपरिणाम होय.) निरोध तीन प्रकारचा आहे; ह्मणजे तीन मार्गांवर राहणारा असा आहे. तो असा,–(जसें आपण रस्त्यानें चाललों असतां आपणाला तीन प्रकारचे मार्ग असतात ह्मणजे एक आपण चालून घालविला, एकावर चालत आहोंत व एक आपण पुढें चालून घालविणार आहोंत. यांपैकीं शेवटीं सांगितला हा अनागत ह्मणजे पुढें येणारा व पहिला मार्ग होय. मध्यें सांगितला हा दुसरा व वर्तमान मार्ग होय. आणि आरंभीं सांगितलेला तो तिसरा व अतीत मार्ग होय.) व्युत्थानाचे वेळीं निरोध हा अनागत मार्गावर होता ह्मणजे पुढें उत्पन्न व्हावयाचा होता; तो अनागत पहिला मार्ग सोडून देऊन निरोध दुसऱ्या वर्तमान मार्गावर प्राप्त झाला. ह्मणजे ज्या वेळेस निरोधाचें स्वरूप स्पष्ट रीतीनें प्रकट होतें तोच निरोधाचा दुसरा (वर्तमान) मार्ग समजावयाचा. त्या वेळेस तो अतीत व अनागत मार्गांवरून ह्मणजे सुटलेला असतो असें नाहीं. (याप्रमाणें हा निरोधरूप धर्माचा लक्षणपरिणाम समजावा.) (तात्पर्य, अनागत, वर्तमान व अतीत या तीन मार्गांस

या शास्त्रांत लक्षण अशी संज्ञा आहे. लक्षण ह्मणजे एकमेकांची व्यावृत्ति करणारा शब्द अर्थात् विशेषण; उदाहरण,—वर्तमान निरोध ह्मणजे अनागत किंवा अतीत निरोध नव्हे. ह्मणून कोणत्याही एका मार्गाचा त्याग होऊन दुसरा मार्ग प्राप्त होणें हा लक्षणपरिणाम होतो.) जसा निरोध तीन मार्गांनीं युक्त सांगितला त्याचप्रमाणें व्युत्थानधर्माचेंही तीन प्रकारचें लक्षण आहे ह्मणजे व्युत्थान तीन मार्गांनीं युक्त आहे. उदाहरण,—व्युत्थान वर्तमानलक्षणाला (मार्गाला) सोडून देऊन, सत्तारूपानें होतें त्याच अतीत लक्षणाप्रत प्राप्त झालें (ह्मणजे अतीत लक्षण नवीन उत्पन्न झालें नाहीं). हा (अतीत लक्षण) याचा (व्युत्थानाचा) तिसरा मार्ग होय. या वेळेस व्युत्थान अनागत व वर्तमान मार्गांना सर्वथा सोडून देऊन ह्मणजे अतीत मार्गावर गेलें असें नाहीं (तर गुप्तरूपानें तीं दोन्ही लक्षणें आहेत). याप्रमाणेंच पुनः (ज्या वेळेस व्युत्थान पुढें उत्पन्न व्हावयाचें होतें तो व्युत्थानाचा अनागत मार्ग होता; तो) अनागत मार्ग सोडून देऊन व्युत्थान, होता त्याच वर्तमान मार्गाप्रत प्राप्त झालें. जेथें ह्याचें स्वरूप अगदीं प्रकट झालें असतां व्यापार सुरू होतो तो ह्याचा दुसरा (वर्तमान) मार्ग होय. ह्या वेळेस अतीत व अनागत मार्ग ह्मणजे व्युत्थानाचे सुटले (नष्ट झाले) होते असें नाहीं. याप्रमाणें पुनः निरोध, पुनः व्युत्थान (याप्रमाणें व्युत्थान व निरोध हे तीन मार्गांनीं नेहमीं युक्त असतात, ते मोक्षापर्यंत. त्यांत वर्तमान मार्गावर त्यांची स्पष्टता होते व बाकीच्या मार्गांवर ते गुप्तरूपानें असतात). आतां अवस्थापरिणाम सांगतों,—त्यांत निरोधकालीं निरोधाचे संस्कार प्रबल ह्मणजे अधिकाधिक वाढत जातात व व्युत्थानसंस्कार दुर्बल (कमी कमी) होत जातात. त्यांत धर्मी जे असतात त्यांचा धर्मांच्या योगानें परिणाम होतो. (परिणाम ह्मणजे दुसरी अवस्था प्राप्त होणें.) तीन आहेत मार्ग ज्यांना अशा धर्मांचा परिणाम लक्षणांनीं होतो व लक्षणांचा सुद्धां अवस्थांनीं परिणाम होतो. याप्रमाणें सत्त्वादि गुणांचा व्यापार धर्म, लक्षण व अवस्था या तीन प्रकारच्या कार्यरूप परिणामांवांचून एक क्षणभरही असत नाहीं (ह्मणजे गुणांचा व्यापार नेहमीं या तीन परिणामांपैकीं कांहींना कांहींतरी एक कार्य उत्पन्न करीत असतो). (अमुक वेळेस ह्मणजे हा व्यापार बंद पडून परिणामरूप कार्य होत नाहीं असें नाहीं; कारण,) गुणांचा व्यापार नेहमीं चालत असतो; व व्यापार नेहमीं चालण्याला गुणांचा स्वभाव कारण आहे, (जसे राजाचे सेवक राजाचीं कार्यें असतील तेथपर्यंत नेहमीं करीत असतात असें आपण पाहतों; त्याप्रमाणें सत्वादि गुण हे पुरुषा (आत्म्या) करितां आहेत. त्याचें भोग व मोक्षरूप कार्य सिद्ध होईपर्यंत गुणव्यापार नेहमीं चालतो) असें पूर्वीच्या आचार्यांनीं सांगितलें आहे. हे जे तीन चित्तपरिणाम धर्मी व धर्म या दोन भेदांनीं सांगितले; याचप्रमाणें पंच महाभूतें व अकरा इंद्रियें यांच्या ठिकाणीं धर्मी व धर्म या भेदेंकरून तीन प्रकारचा परिणाम समजावा. (त्यांत पृथ्वी इत्यादिक धर्मांचा घट इत्यादि धर्मपरिणाम; घटादिधर्मांचा वर्तमानता व अतीतता

अशा तऱ्हेचा लक्षणपरिणाम; वर्तमानादि तीन लक्षणांचा बाल्य, यौवन, वार्द्धक्य इत्यादि अवस्थापरिणाम जाणावा.) आतां वास्तविक विचार केला असतां हे तीनही परिणाम एका धर्मीचेच आहेत; कारण, धर्मी व धर्म यांचें स्वरूप ह्मणजे कांहीं वेगळें आहे असें नाहीं. ह्मणून हा लक्षण इत्यादि धर्मिपरिणामच धर्मादिकांच्या अवांतर भेदेंकरून विभागून सांगितला. (आतां प्रत्येकक्षणीं जर असा परिणाम होत आहे तर धर्मीला क्षणिकता इत्यादि प्राप्त होईल ती न प्राप्त व्हावी याकरितां तिन्ही परिणामांची क्रमानें परीक्षा सांगतात,–) धर्म, लक्षण व अवस्था हे जे धर्मीचे (मृत्तिका इत्यादि द्रव्याचे) तीन परिणाम सांगितले; हे ह्मणजे कांहीं पहिल्यानें एक प्रकारचें द्रव्य असून त्याचें परिणामानंतर दुसऱ्याच प्रकारचें द्रव्य होतें असें नाहीं; तर धर्मीच्या ठिकाणीं अतीत, अनागत व वर्तमान या तीन अवस्थांमध्यें जे धर्म असतात त्यांचपैकीं एका धर्माच्या ठिकाणीं दुसरा धर्म येतो. जसें एक सोन्याचें भांडें मोडून त्याचे आपण अनेक प्रकारचे डागिने करूं लागलों असतां त्या वेळेस सोन्यावर 'भांडें' ह्मणून जो एक प्रकारचा धर्म होता तो जाऊन त्याबद्दल 'डागिना' अशा प्रकारचा एक धर्म आला; ह्मणून सोन्याचा सोनेपणा कांहीं जात नाहीं; त्याप्रमाणें. यावर एक बौद्धवादी असें ह्मणतो कीं, जर तुह्मी 'धर्मी हा धर्मांहून कांहीं वेगळा नाहीं (ह्मणजे धर्मी व धर्म हे एकच आहेत;) कारण, पूर्वधर्माचा जो धर्मी असतो तोच धर्मी दुसऱ्या धर्माच्या वेळेस असतो' असें ह्मणाल; तर पूर्व अवस्थेमध्यें जो धर्मी तोच पुढच्या अवस्थेमध्यें असल्यामुळें (चितिशक्तीप्रमाणें) मृत्तिकादिक धर्मीस सुद्धां नित्यता येऊं लागेल (ती तर तुह्मांस सुद्धां इष्ट नाहीं) ? याचें समाधान,–अरे ! 'अनेक धर्मांत धर्मी एकच असतो ह्मणून धर्मीला आत्म्याप्रमाणें नित्यता येईल' असा जो दोष तूं दिलास, तो दोष आह्मांला येत नाहीं; कारण, मृत्तिकादिक धर्मीला आह्मी आत्म्याप्रमाणें अगदीं नित्य मानीत नाहीं; (तर अनेक धर्मापेक्षां धर्मी चिरकाल राहणारा ह्मणून तो धर्मापेक्षां नित्य; व चितिशक्तीपेक्षां अनित्यच आहे.) (नुसतें मृत्तिकादि द्रव्यच अनित्य आहे असें नाहीं तर) हें जें सर्व चोवीस तत्त्वांपासून उत्पन्न झालेलें कार्यकारणात्मक जगत् दिसत आहे हें वर्तमानअवस्थेपासून दूर होतें ह्मणजे याच्या वर्तमान स्वरूपाचा नाश होतो ह्मणून हें अनित्य आहे; कारण, 'हल्लीं जें कांहीं दिसत आहे, हें सृष्टीच्या पूर्वी कांहीं एक नव्हतें;' व 'हल्लीं जें कार्यरूपानें स्पष्ट दिसणारें जगत् हें सृष्टीच्या आरंभीं अस्पष्ट रीतीनें असें केवळ कारणरूपानें होतें.' इत्यादि श्रुतिस्मृतिपुराणादिकांमध्यें जगताच्या नित्यतेविषयीं निषेध केला आहे ह्मणून जगत् नित्य नाहीं. (आतां जगत् नित्य नाहीं ह्मणून सृष्टीच्या आरंभीं व प्रलयानंतर त्याचा अगदींच अभाव असतो असें नाहीं; तर वृक्षाच्या बीजाप्रमाणें) जगत् जरी स्पष्टपणानें नसलें तथापि सूक्ष्मरूपानें असतेंच; कारण, 'जी वस्तु मुळींच नसते तिची कधीं उत्पत्ति होत नाहीं,' इत्यादि वचनांत जगताच्या अत्यंत अभावाविषयीं निषेध

केला आहे ह्मणून जगताचा सर्वथा नाश होत नाहीं. (तात्पर्य, कार्यरूपी जगत् अनित्य व कारणरूपी नित्य; ह्मणून जगत् हें नित्यानित्य आहे, चितिशक्तीप्रमाणें अगदीं नित्य नाहीं.) तें प्रकृतींत लीन झाल्यामुळें त्याला अत्यंत सूक्ष्मरूपता प्राप्त झाली असते; व त्यामुळें तें (जगत्) असलें तरी दिसत नाहीं. आतां लक्षणपरिणामांत जो धर्म ज्या मार्गांत वर्तमान ह्मणजे स्पष्टपणानें असतो तो त्या वेळेस इतर दोन लक्षणांनीं वियुक्त (त्यांना सोडून अगदीं पृथक्) असतो असें नाहीं; तर अतीतधर्म अतीतलक्षणानें (मार्गानें) युक्त असून अनागत व वर्तमान लक्षणांनीं वियुक्त (त्यांना सोडून निराळा) असा नसतो. तसाच अनागत धर्म अनागत लक्षणानें युक्त असून वर्तमान व अतीत लक्षणांनीं वियुक्त नसतो. तसाच वर्तमान धर्म वर्तमान लक्षणानें युक्त असून अतीत व अनागत लक्षणांनीं वियुक्त नसतो. (तात्पर्य, धर्म व लक्षणें हीं दोन्ही नित्य आहेत ह्मणून एकेक धर्म अथवा लक्षण ज्या वेळेस स्पष्टपणानें असतात त्या वेळेस त्याहून इतर धर्मांचा किंवा लक्षणांचा सर्वथा नाश झालेला असतो किंवा अभाव असतो असें नाहीं तर ते अत्यंत सूक्ष्मरूपानें असतात व त्यामुळेंच ते आपणांस स्पष्ट होत नाहींत.) यास दृष्टांत,—जसा कोणीएक पुरुष एका स्त्रीच्या ठिकाणीं अत्यंत आसक्त झालेला असतो ह्मणजे बाकीच्या स्त्रियांविषयीं ह्मणजे तो विरक्त झाला असतो असें नाहीं. (कारण लोकांत तसा व्यवहार होत नाहीं व इतरांविषयीं सुद्धां त्याची कदाचित् प्रीति पुढें उत्पन्न होते ह्मणून त्या प्रीतीचा सर्वथा अभाव ह्मणतां येत नाहीं.) आतां या लक्षणपरिणामावर कोणी असा दोष देतात कीं, 'जर सर्वलक्षणांचा परस्पर नित्य संबंध आहे ह्मणजे सर्व लक्षणें एककालीं सत्तारूपानें असतात तर अनागत व अतीत लक्षणें सुद्धां वर्तमान लक्षण होऊं लागतील?' ह्याचें समाधान असें कीं, 'धर्मांचा धर्मपणा पूर्वी सिद्ध केला आहे ह्मणून तो हल्लीं साधावयास नको. आतां धर्मपणा जर सिद्ध आहे तर धर्मांचीं अनेक लक्षणेंही अवश्य मानिलीं पाहिजेत. आतां वर्तमानकालींच धर्माला धर्मत्व असतें असें नाहीं तर अतीतादि कालांत सुद्धां धर्मत्व असतें. कारण, वर्तमानकालींच जर धर्मत्व असलें तर सर्वच चित्त 'विरक्त' अशा व्यवहाराला प्राप्त होईल; कारण, क्रोधकालीं राग ह्मणजे प्रीति प्रकट होत नसते. दुसरें असें कीं, अनागतादि तिन्ही लक्षणांची एका वेळींच एका वस्तूच्या ठिकाणीं स्पष्टता होत नसते. आतां क्रमाक्रमानें ह्मटली तर जशी दंड, चक्र इत्यादिकांच्या योगानें घटादिकांची मृत्तिकादिकांपासून प्रकटता होते त्याप्रमाणें ज्याला ज्याला प्रकट होण्याचें कारण अनुकूल होईल त्या त्या लक्षणांची प्रकटता होईल. याविषयीं पंचशिखाचार्यांनींही असें ह्मटलें आहे कीं, 'बुद्धीच्या रूपांचें आधिक्य व वृत्तींचें आधिक्य हींच एकमेकांशीं विरोध करीत असतात. आतां जीं रूपें व ज्या वृत्ती कांहीं हीनबल व कांहीं बलिष्ठ असतात; त्यांतील दुर्बल, प्रबलांबरोबर विरोध न करितां त्यांबरोबर मुकाट्यानें गुप्तरूपानें राहतात. ह्मणून अप्रकट असणाऱ्या अतीत व अनागत लक्षणांचा प्रकट

असणाऱ्या वर्तमान लक्षणांशी कांहीं एक विरोध नसून तीं सर्व वर्तमानकालीं एकदम प्रकट होऊं शकत नाहींत. जसा कोठें कोठें रागच प्रकट असतो; ह्मणून दुसऱ्या ठिकाणीं त्या वेळेस त्याचा अगदीं अभाव असतो असें नाहीं; तर केवल सामान्य धर्मानें तो समत्वाप्रत प्राप्त झालेला असतो; ह्मणून त्या वेळेसही त्याची सत्ता असते. त्याप्रमाणें कोठें कोठें लक्षणाची स्पष्टता होते. आतां धर्मी हा तीन लक्षणांनीं युक्त नाहीं तर त्यावर असणारे धर्म आहेत. ते लक्षित (वर्तमान) व अलक्षित (अनागत व अतीत) असे दोन प्रकारचे असल्यामुळें बाल्य, यौवन, वार्धक इत्यादि त्या त्या अवस्थेप्रत प्राप्त होत असतां 'हा बाल आहे, तरुण नव्हे,' 'हा तरुण आहे, बाल नव्हे;' इत्यादि तऱ्हेनीं परस्परांचा भेदानें व्यवहार होतो. आणि हा सर्व व्यवहार अवस्थभेदामुळें होतो द्रव्यभेदामुळें नाहीं. (तेव्हां पूर्वीची अवस्था जाऊन दुसरी अवस्था प्राप्त होणें यालाच अवस्थापरिणाम ह्मणतात.) (आतां धर्मी एक असून त्याबद्दल निमित्तभेदानें अनेक प्रकारचे व्यवहार होतात; यास दृष्टांत,–) जशी एक विशेष प्रकारानें काढलेली रेघ अर्थात् एकाचा अंक, त्यावर दोन शून्यें देऊन तो शतस्थानीं आला असतां तो 'शत' (शंभर) अशा व्यवहाराला पावतो; त्यावर 'एक' इत्यादि व्यवहार होत नाहीं. तसाच त्यावरील एक बिंदु काढून टाकिला असतां त्याला 'दश' (दहा) असा व्यवहार होतो; 'शत' किंवा 'एक' असा व्यवहार होत नाहीं. आणि तो एकही बिंदु काढून टाकिला असतां 'एक' असाच व्यवहार होतो. अथवा, कोणीएक स्त्री एकच असते, परंतु ती कोणाची माता कोणाची कन्या व कोणाची बहीण अशी ह्मणविते. आतां या अवस्थापरिणामांवरही कोणीं (बौद्धांनीं) 'कूटस्थनित्यता येईल,' असा दोष दिला आहे. आतां तो दोष कसा ह्मणाल तर व्यापारनिमित्तानेंच सर्व वस्तूंच्या ठिकाणीं अनागतादि मार्गांचे परस्पर विभाग मानिले आहेत, साक्षात् सत्तारूपानें नाहींत; ह्मणून धर्म व लक्षण यांची नेहमीं सत्ता असणें इष्टच आहे. पहा ! ज्या वेळेस धर्म आपला व्यापार करीत नाहीं त्या वेळेस त्याला अनागत असें ह्मणतात. ज्या वेळेस तो व्यापार करीत असतो त्या वेळेस त्याला वर्तमान व ज्या वेळेस व्यापार करून त्यापासून निवृत्त (दूर) झालेला असतो त्या वेळेस त्याला अतीत असें ह्मणतात. (याप्रमाणें धर्मव्यापारच अध्व्यांच्या विभागाला निमित्त झाला.) एवं च, पूर्वीचा धर्म जाऊन दुसरा धर्म प्रकट होणें अशा परिणामलक्षणामुळें धर्म, धर्मी, लक्षण व अवस्था या चौघांना चितिशक्तीप्रमाणें कौटस्थ्य (अपरिणामनित्यता) प्राप्त होईल; असा दुसऱ्यांनीं दोष दिला आहे; तो दोष येत नाहीं. कारण, धर्मीला जरी नित्यत्व असलें तथापि धर्मांचा विलक्षण रीतीनें विनाश(परिणाम) होतो ह्मणून कूटस्थनित्यता येत नाहीं. आतां तो धर्मांचा विनाश (परिणाम) असा,– पृथ्वी–इत्यादि स्वकार्यापेक्षां अविनाशी जे शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंध पंचतन्मात्र त्यांचें संस्थान (जें पृथ्व्यादि परिणामरूप) हें धर्ममात्र असून आदिमत् (आदि ज्याला आहे तें आदिमत्) असें आहे ह्मणून विनाशी (नाश पावणारें) आहे. याचप्रमाणें,

लिंग ह्मणजे महत्तत्त्व हें, स्वकार्यापेक्षां अविनाशी जे सत्वादि तीन गुण त्यांपेक्षां आदिमत् असून केवळ धर्मरूप आहे ह्मणून विनाशी आहे. याकरितां त्या त्या धर्मांच्या ठिकाणीं विकार ह्मणजे परिणाम ही संज्ञा आहे. (व धर्म ज्याला आहेत तो धर्मी अर्थात् परिणामी; ह्मणून जितके धर्मी आहेत ते सर्व परिणामी असल्यामुळें चितिशक्तीप्रमाणें त्यांना कौटस्थ्य मुळींच नाहीं; तर त्यांना धर्म, लक्षण व अवस्था हेच परिणाम आहेत.) (आतां भूत व इंद्रियें यांचे तीन परिणाम कसे होतात) याविषयीं उदाहरण,—मृत्तिकारूप धर्मीचा प्रथम पिंड (गोळा) रूप धर्मानें परिणाम होतो, नंतर तो मृत्तिका धर्मी पुनः पिंडाकाररूप जो एक धर्म त्यापासून दुसऱ्या (घट इत्यादि) धर्माप्रत प्राप्त होत असतां अन्य धर्मानें परिणाम पावतो. त्या परिणामाला घटाकार ह्मणजे घट असें ह्मणतात. (हा धर्मपरिणाम होय.) आतां घटाकार हा अनागत लक्षणाला सोडून देऊन वर्तमान लक्षणाप्रत प्राप्त झालेला असतो ह्मणून घटाकाररूप परिणाम लक्षणानें झाला (याकरितां हा लक्षणपरिणाम झाला). आतां घटाला प्रथम नवी अवस्था प्राप्त होऊन नंतर जुनी अवस्था प्राप्त झाली ह्मणून घटाचा हा अवस्थापरिणाम समजावयाचा. (आतां वास्तविक विचार केला असतां धर्म इत्यादि सर्वांचा शेवटीं अवस्थापरिणामच होतो तथापि स्पष्ट समजण्याकरितां धर्म इत्यादि पृथक् पृथक् परिणाम सांगितला; कारण,) धर्मीचाही अन्य धर्माप्रत प्राप्त होणें हा अवस्थापरिणाम, आणि धर्माचाही अन्य लक्षणाप्रत प्राप्त होणें हा अवस्थापरिणामच होय; ह्मणून एक अवस्थारूप परिणामच पृथक् विभाग करून सांगितला. याचप्रमाणें अन्य सर्व पदार्थांविषयीं योजना करावी. याप्रमाणें सांगितलेले हे धर्म, लक्षण व अवस्थापरिणाम धर्मिस्वरूपाला सोडून अगदीं राहत नाहींत ह्मणून (धर्मी व धर्म हे एक आहेत आणि) तो धर्मपरिणामच सर्व परिणामांत व्यापून असतो. आतां परिणाम ह्मणजे कशाला ह्मणतात तर, ज्या एका अवस्थेमध्यें एक द्रव्य (पदार्थ) असतें त्याचा पूर्वीचा धर्म जाऊन त्याला दुसरा धर्म प्राप्त होणें यास परिणाम असें ह्मणतात ॥ १३ ॥

ज्या धर्मीचा असा तीन प्रकारचा परिणाम होतो त्याचें स्वरूप सांगतात,—

शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी ॥ १४ ॥

सूत्रार्थः—भूत, वर्तमान व भावी (भविष्य) या धर्मांना नियमानें जो अनुसरून राहतो तो धर्मी होय.

भाष्यम्—योग्यतावच्छिन्ना धर्मिणः शक्तिरेव धर्मः स च फलप्रसवभेदानुमितसद्भाव एकस्यान्योऽन्यश्च परिदृष्टः। तत्र वर्तमानः स्वव्यापारमनुभवन् धर्मो धर्मान्तरेभ्यः शान्तेभ्यश्चाव्यपदेश्येभ्यश्च भिद्यते। यदा तु सामान्येन समन्वागतो भवति तदा धर्मिस्वरूपमात्रत्वात्कोऽसौ केन भिद्येत। तत्र ते त्रयः खलु धर्मिणो

धर्माः शान्ता उदिता अव्यपदेश्याश्चेति । तत्र शान्ता ये कृत्वा व्यापारानुपरताः, सव्यापारा उदितास्ते चानागतस्य लक्षणस्य समनन्तराः, वर्तमानस्यानन्तरा अतीताः। किमर्थमतीतस्यानन्तरा न भवन्ति वर्तमानाः, पूर्वपश्चिमताया अभावात्। यथाऽनागतवर्तमानयोः पूर्वपश्चिमता नैवमतीतस्य, तस्मान्नातीतस्यास्ति समनन्तरस्तदनागत एव समनन्तरो भवति वर्तमानस्येति । अथाव्यपदेश्याः के, सर्वं सर्वात्मकमिति । यत्रोक्तम् । जलभूम्योः पारिणामिकं रसादिवैश्वरूप्यं स्थावरेषु दृष्टं तथा स्थावराणां जङ्गमेषु जङ्गमानां स्थावरेष्वित्येवं जात्यनुच्छेदेन सर्वं सर्वात्मकमिति । देशकालाकारनिमित्तापबन्धान्न खलु समानकालमात्मनामभिव्यक्तिरिति । य एतेष्वभिव्यक्तानभिव्यक्तेषु धर्मेष्वनुपाती सामान्यविशेषात्मा सोऽन्वयी धर्मी । यस्य तु धर्ममात्रमेवेदं निरन्वयं तस्य भोगाभावः । कस्मात् । अन्येन विज्ञानेन कृतस्य कर्मणोऽन्यत्कथं भोक्तृत्वेनाधिक्रियेत, तत्स्मृत्यभावश्च । नान्यदृष्टस्य स्मरणमन्यस्यास्तीति वस्तुप्रत्यभिज्ञानाच्च स्थितोऽन्वयी धर्मी यो धर्मान्यथात्वमभ्युपगतः प्रत्यभिज्ञायते। तस्मान्नेदं धर्ममात्रं निरन्वयमिति ॥ १४ ॥

भाष्यार्थः—नियमेंकरून जी कार्यकारणरूप योग्यता (अर्थात् वर्तमानतास्वरूपयोग्यता) तिनें युक्त जी मृत्तिका इत्यादिक धर्मींची शक्ति तिलाच धर्म ह्मणतात. त्या शक्तिरूप धर्माची सत्ता भिन्न भिन्न फलांच्या उत्पत्तीवरून अनुमानित होते; कारण, धर्मी एक असून त्याचे चूर्ण, पिंड, घट इत्यादि भिन्न भिन्न अनेक धर्म दृष्टीस पडतात. (ते धर्मींत असल्यावांचून कार्यांत उपलब्ध होणार नाहींत; यावरून ते अनादि आहेत.) (ते धर्म तीन प्रकारचे आहेत.) त्यांमध्यें वर्तमान ह्मणजे स्वव्यापाराचा अनुभव घेणारा (अर्थात् आपला व्यापार करणारा) धर्म, आपल्याहून अन्य जे अतीत, अनागत धर्म त्यांहून स्पष्ट रीतीनें पृथक् समजण्यांत येतो. आतां ज्या वेळेस तो वर्तमान धर्म, अतीत व अनागत धर्मांप्रमाणें धर्मींच्या ठिकाणीं लीन होतो (गुप्तरीतीनें राहतो) त्या वेळेस तो धर्मिस्वरूपमात्र असल्यामुळें धर्मी कोणता व धर्म कोणता हें ज्ञान योग्यावांचून इतराला कसें होणार? ते धर्मीचे धर्म अतीत, वर्तमान व अनागत असे तीन प्रकारचे आहेत. त्यांत जे (आपला) व्यापार करून निवृत्त झाले ते अतीत, व जे हल्लीं व्यापार करीत आहेत ते वर्तमान धर्म होत. ते वर्तमान धर्म अनागत धर्मानंतर होतात; व वर्तमानानंतर अतीत धर्म होतात. (ह्मणजे अनागत धर्माला वर्तमानधर्मता प्राप्त होते व वर्तमान धर्माला अतीतधर्मता प्राप्त होते.) (अतीत धर्माला पुनः वर्तमानधर्मता प्राप्त होत नाहीं.) अतीतानंतर वर्तमान धर्म कां होत नाहीं ह्मणाल तर, अतीताला पूर्वपश्चिमता (प्रथमपणा व मागीलपणा) नाहीं; कारण, जशी अनागताला व वर्तमानाला पूर्वपश्चिमता आहे ह्मणजे अनागत धर्म प्रथम असून

त्यामागून वर्तमानता, व वर्तमान धर्म प्रथम असून त्यानंतर अतीतता; त्याप्रमाणें अतीताला पूर्वपश्चिमता नाहीं; ह्मणून अतीताच्या मागून अनागत धर्म असत नाहीं; तर अनागत धर्म वर्तमानाच्या पूर्वींच असतो. (जर अतीतानंतरही अन्यधर्म असेल तर धर्मांचा कधींही अंत न झाल्यामुळें आत्म्यास मोक्ष कधींच प्राप्त होणार नाहीं.) आतां अनागत धर्म कोणते ह्मणाल तर, ज्या धर्मीच्या ठिकाणीं असून सर्व विकारांना उत्पन्न करणाऱ्या शक्ती त्याच अनागत धर्म होत. याप्रमाणें पूर्वींच्या आचार्यांनीं सांगितलेंही आहे कीं, ' स्थावर ह्मणजे वनस्पति, लता, गुल्म इत्यादिकांचे ठिकाणीं जें मधुर, आंबट इत्यादि रसादिभेदांनीं अनंतरूपत्व प्राप्त झालें आहे हें सर्व उदक व पृथ्वी या दोहोंच्या परिणामामुळें झालें आहे हें प्रत्यक्ष दृष्ट आहे. तसाच मनुष्य इत्यादि जंगमपदार्थांच्या ठिकाणीं धान्यादि स्थावरपदार्थांच्या परिणामाच्या योगानें रूपादिकांत अनेक प्रकारचा फेरफार होतो हें दृष्ट आहे. तसेंच गाईचें शेण, दूध इत्यादि जंगमपदार्थांच्या परिणामाच्या योगानें धान्य, चंपक इत्यादि स्थावरपदार्थांचें अनेक प्रकारचें रूप, रस इत्यादि झालेलें पाहण्यांत येतात. याप्रमाणें (अतीतकार्यव्यक्तीचा जरी उच्छेद झाला तथापि) त्या जातीच्या आणखी दुसऱ्या वस्तूंचा उच्छेद झालेला नसतो ह्मणून सर्व वस्तु सर्व जातींच्या शक्तींनीं युक्त आहेत. आतां सर्व ठिकाणीं जरी सर्व जातींच्या शक्ती आहेत तथापि त्यांना भूलोक इत्यादि देश, कलियुग इत्यादि काल, मनुष्य इत्यादि आकार व अधर्म इत्यादि निमित्त, ह्यांचा प्रतिबंध असल्यामुळें एकाच वेळीं अनेक विरुद्ध कार्यांची अभिव्यक्ति (स्पष्टता) होत नाहीं. याप्रमाणें सांगितलेले हे जे अभिव्यक्त व अनभिव्यक्त (कार्यरूपानें स्पष्ट होणारे व बीजरूपानें अस्पष्ट असणारे) धर्म या सर्वांच्या ठिकाणीं जो नेहमीं संबद्ध (युक्त) असणारा व धर्मधर्मिउभयात्मक त्यास धर्मी ह्मणतात. आतां ज्याच्या मतानें हें सर्व केवल धर्ममात्र ह्मणजे धर्मिरहित असें आहे त्याच्या मतानें (धर्मी नसल्यामुळें क्षणिक बौद्ध प्राप्त होऊन) आत्म्यास भोग मुळींच प्राप्त होणार नाहीं; कारण, दुसऱ्या विज्ञानानें केलेल्या कर्मांचा, 'भोक्ता' या नात्यानें अधिकारी त्याहून अन्य विज्ञान कसें होऊं शकेल? व पूर्वींच्या कर्माचा कर्ता अन्य असल्यामुळें त्याहून इतराला त्याचें स्मरणच होणार नाहीं; कारण, एकानें पाहिल्याचें स्मरण दुसऱ्याला होत नसतें. याकरितां ज्याअर्थीं ' मीं पूर्वी पाहिलेलीच ही वस्तु ' असें निश्चयात्मक ज्ञान होतें त्यावरून सर्व धर्मांत संबद्ध असणारा असा धर्मी अवश्य मानिला पाहिजे; कारण, तो जरी अन्य धर्माप्रत प्राप्त झाला तथापि त्याविषयीं ' तोच हा ' अशी प्रत्यभिज्ञा होते. ह्मणून जें कोणीं ' हें सर्व धर्ममात्र ह्मणजे धर्मिरहित ' असें ह्मटलें आहे तें बरोबर नाहीं ॥ १४ ॥

आतां एकच धर्मी असून त्याला अनेक परिणाम असतात अशाविषयीं युक्ति सांगतात,—

क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः ॥ १५ ॥

सूत्रार्थः—परिणामाच्या निराळेपणाविषयीं क्रमाचा निराळेपणाच कारण आहे.

भाष्यम्—एकस्य धर्मिण एक एव परिणाम इति प्रसक्तेः क्रमान्यत्वम्परिणामान्यत्वे हेतुर्भवतीति। तद्यथा। चूर्णमृत्पिण्डमृद्घटमृत्कपालमृत्कणमृदिति च क्रमः। यो यस्य धर्मस्य समनन्तरो धर्मः स तस्य क्रमः। पिण्डः प्रच्यवते, घट उपजायते इति धर्मपरिणामक्रमः। लक्षणपरिणामक्रमो घटस्यानागतभावाद्वर्तमानभावः क्रमः। तथा पिण्डस्य वर्तमानभावादतीतभावः क्रमः। नातीतस्यास्ति क्रमः। कस्मात्। पूर्वपरतायां सत्यां समनन्तरत्वं क्रमता। सा तु नास्त्यतीतस्य। तस्माद्द्वयोरेव लक्षणयोः क्रमः। तथाऽवस्थापरिणामोऽपि घटस्याभिनवस्य प्रान्ते पुराणता दृश्यते सा च क्षणपरम्परानुपातिना क्रमेणाभिव्यज्यमाना परां व्यक्तिमापद्यत इति धर्मलक्षणाभ्यां च विशिष्टोऽयं तृतीयः परिणाम इति। त एते क्रमा धर्मधर्मिभेदे सति प्रतिलब्धस्वरूपाः। धर्मोऽपि धर्मी भवत्यन्यधर्मस्वरूपापेक्षयेति। यदा तु परमार्थधर्मिण्यभेदोपचारद्वारेण स एवाभिधीयते धर्मस्तदाऽयमेकत्वेनैव क्रमः प्रत्यवभासते। चित्तस्य द्वये धर्माः परिदृष्टाश्चापरिदृष्टाश्च। तत्र प्रत्ययात्मकाः परिदृष्टा वस्तुमात्रात्मका अपरिदृष्टाः। ते च सप्तैव भवन्त्यनुमानेन प्रापितवस्तुमात्रसद्भावाः। 'निरोधधर्मसंस्काराः परिणामोऽथ जीवनम्। चेष्टा शक्तिश्च चित्तस्य धर्मा दर्शनवर्जिताः' इति ॥ 'अतो योगिन उपात्तसर्वसाधनस्य बुभुत्सितार्थप्रतिपत्तये संयमस्य विषय उपक्षिप्यते' ॥ १५ ॥

भाष्यार्थः—एका धर्मीचा एकच परिणाम व्हावा असें युक्तीनें प्राप्त झालें खरें, परंतु परिणाम अनेक होतात अशाविषयीं परिणामांचा क्रम हा हेतु ह्मणजे ज्ञापक आहे. तो असा,—प्रथम मृत्तिकेची चूर्णावस्था असते, त्यानंतर ती (मृत्तिका) पाणी घालून चांगली मळली असतां तिला पिंडावस्था प्राप्त होते; त्यानंतर दंड इत्यादिकांच्या व्यापारानें घटावस्था होते. घटावस्थेनंतर (घट फुटला असतां) कपालावस्था, त्यानंतर पुनः चूर्णावस्था प्राप्त होऊन पूर्वीप्रमाणें माती होते. याप्रमाणें परिणामांमध्यें क्रम स्पष्ट पाहण्यांत येतो. जो धर्मी ज्या धर्मीच्यानंतर असतो तो त्या धर्मीचा क्रम समजावा. (ह्मणजे मृत्तिकाच प्रथम चूर्ण होऊन नंतर पिंड होते; हा एक क्रम झाला. पुढें घट इत्यादि क्रमांनीं धर्मीचेच अनेक क्रम झाले.) आतां मातीचा गोळा बनून घट तयार झाला हा धर्मपरिणाम क्रम होय. पिंडावस्थेमध्यें जो घटाचा अनागत धर्म होता तो जाऊन घटाला वर्तमानता प्राप्त झाली, ह्या क्रमास लक्षणपरिणाम क्रम ह्मणतात. तसाच पिंडाचा वर्तमानधर्म जाऊन त्याला अतीतधर्मक्रम प्राप्त झाला. आतां अतीताला पुढें क्रम नाहीं; कारण, पूर्वापरभाव असला तरच समनंतरत्व (ह्मणजे त्यामागून असणें)

अशा प्रकारची क्रमता असते; परंतु ती अतीताला नाहीं; कारण, वर्तमान व अनागत या दोन लक्षणांनाच क्रम आहे. (अतीताच्यानंतर कोणी नसल्यामुळें अतीताला पौर्वापर्यक्रम नाहीं.) तशीच नवीन घटाच्या शेवटीं जी घटाला पुराणता दृष्टीस पडते ह्मणजे घटाचा नवेपणा जाऊन त्याला जो जुनेपणा येतो; तो अवस्थापरिणाम क्रम जाणावा. आतां त्यांत धर्मपरिणामाप्रमाणें प्रत्येक क्षणीं झालेला क्रम प्रत्यक्ष पाहण्यांत येत नाहीं खरा, तथापि ज्याअर्थी नवेपणा जाऊन जुनेपणा प्राप्त होतो तो एकदम तर प्राप्त होणें संभवत नाहीं; ह्मणून असें अनुमान होतें कीं प्रत्येक क्षणीं होणारा जो क्रम त्या परंपरेनें नवेपणा जात जात व जुनेपणा येत येत मग तो आपल्यास चांगला प्रत्यक्ष होतो. यामुळें धर्मपरिणाम व लक्षणपरिणाम यांपेक्षां हा तिसरा अवस्थापरिणाम अतिशयित (विलक्षण) आहे (कारण, त्या दोन परिणामांत प्रतिक्षणीं उत्पत्ति नाहीं; आणि या अवस्थापरिणामांत प्रतिक्षणीं उत्पत्ति आहे). ते हे सांगितलेले क्रम धर्म व धर्मी यांचा भेद असतां स्पष्टपणास येतात (एरव्ही नाहीं). आतां घट इत्यादि धर्म-सुद्धां कपाल (घटाचीं शकलें) इत्यादि अन्य धर्मापेक्षां धर्मी होऊं शकतो. आतां ज्या वेळेस प्रधानाच्याच ठिकाणीं अभेदाच्या आरोपानें (कल्पनेनें) सर्वही धर्म धर्मी आहे असा प्रयोग होतो त्या वेळेस हा क्रम एकत्वानेंच अनुभवास येतो. चित्ताचे दोन दोन धर्म आहेत; ते असे,–परिदृष्ट व अपरिदृष्ट. त्यांत जे अनुभवरूप ते परिदृष्ट, व जे केवल वस्तुमात्र ह्मणजे परमाणूप्रमाणें अतिसूक्ष्म ते अपरिदृष्ट धर्म होत. ते अपरिदृष्ट धर्म सात प्रकारचे असून त्यांची केवल वस्तुमात्रत्वेंकरून सत्ता आहे असें अनुमानानें सिद्ध होतें. ते सात प्रकार असे,–वृत्तींचा निरोध, धर्म ह्मणजे पुण्य व पातक, संस्कार (स्मृतीवरून अनुमानित होणारा), चित्ताचा प्रतिक्षणीं परिणाम, जीवन ह्मणजे प्राणधारण, चेष्टा (चित्ताचा व्यापार) व शक्ति (कार्याची कारणाच्या ठिकाणीं अव्यक्तावस्था); याप्रमाणें चित्ताचे हे सात अदृश्य धर्म आहेत ॥ १९ ॥

आतां येथून पुढें हा पाद समाप्त होईपर्यंत ज्यांना योगाचीं सर्व साधनें प्राप्त झालीं आहेत अशा योग्यानें जाणावयास इच्छिलेले जे अर्थ त्यांच्या साक्षात्काराकरितां कोठें कोठें चित्तसंयम करावा तो विषय सांगतात,–

परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् ॥ १६ ॥

सूत्रार्थः–पूर्वी सांगितलेल्या तिन्ही परिणामांत संयम केल्यानें भूत व भविष्य ज्ञान होतें.

भाष्यम्–धर्मलक्षणावस्थापरिणामेषु संयमाद्योगिनां भवत्यतीतानागतज्ञानम् । धारणाध्यानसमाधित्रयमेकत्र संयम उक्तस्तेन परिणामत्रयं साक्षात्क्रियमाणमतीतानागतज्ञानं तेषु संपादयति ॥ १६ ॥

भाष्यार्थः–धर्म, लक्षण व अवस्था या तीन परिणामांच्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम

केला असतां योग्यांना परिणामत्रयविषयक अतीत व अनागत ज्ञान प्राप्त होतें. धारणा, ध्यान व समाधि या तिघांस संयम ह्मणतात असें (वि० सू० ४ त) सांगितलें; त्या संयमानें धर्मादिक तीन परिणामांचा साक्षात्कार झाला असतां सर्व प्रकारचें अतीत व अनागत ज्ञान प्राप्त होतें.॥ १६ ॥

आतां दुसरी सिद्धि प्राप्त करवून देणारा संयमाचा विषय सांगतात,—

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्संकरस्तत्प्रविभागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ १७ ॥

सूत्रार्थः—शब्द, अर्थ व ज्ञान यांचा परस्पर लोकांना अभेदानें अध्यास झाल्यामुळें ते एकरूपानें भासत आहेत; त्यांचे युक्तीनें निरनिराळे विभाग पाडून त्यावर संयम केला असतां संयम करणाराला सर्व प्राण्यांच्या शब्दाचें ज्ञान होतें ह्मणजे शब्दार्थ समजूं लागतो.

भाष्यम्—तत्र वाग् वर्णेष्वेवार्थवती, श्रोत्रं च ध्वनिपरिणाममात्रविषयम्, पदं पुनर्नादानुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यमिति । वर्णा एकसमयासंभवित्वात्परस्परनिरनुग्रहात्मानस्ते पदमसंस्पृश्यानुपस्थाप्याऽऽविर्भूतास्तिरोभूताश्चेति प्रत्येकमपदस्वरूपा उच्यन्ते। वर्णः पुनरेकैकः पदात्मा सर्वाभिधानशक्तिप्रचितः सहकारिवर्णान्तरप्रतियोगित्वाद्वैश्वरूप्यमिवापन्नः पूर्वश्चोत्तरेणोत्तरश्च पूर्वेण विशेषेऽवस्थापित इत्येवं बहवो वर्णाः क्रमानुरोधिनोऽर्थसङ्केतेनावच्छिन्ना इयन्त एते सर्वाभिधानशक्तिपरिवृत्ता गकारौकारविसर्जनीयाः सास्नादिमन्तमर्थं द्योतयन्तीति तदेषामर्थसङ्केतेनावच्छिन्नानामुपसंहृतध्वनिक्रमाणां य एको बुद्धिनिर्भासस्तत्पदं वाचकं वाच्यस्य सङ्केत्यते । तदेकं पदमेकबुद्धिविषयमेकप्रयत्नाक्षिप्तमभागमक्रममवर्णं बौद्धमन्त्यवर्णप्रत्ययव्यापारोपस्थापितं परत्र प्रतिपिपादयिषया वर्णैरेवाभिधीयमानैः श्रूयमाणैश्च श्रोतृभिर्वर्णैरनादिवाग्व्यवहारवासनानुविद्धया लोकबुद्ध्या सिद्धवत्सम्प्रतिपत्त्या प्रतीयते । तस्य सङ्केतबुद्धितः प्रविभाग एतावतामेवंजातीयकोऽनुसंहार [1]एतस्यार्थस्य वाचक इति।सङ्केतस्तु पदपदार्थयोरितरेतराध्यासरूपः स्मृत्यात्मको योऽयं शब्दः सोऽयमर्थो योऽर्थः स शब्द इत्येवमितरेतराध्यासरूपः सङ्केतो भवतीति। एवमेते शब्दार्थप्रत्यया इतरेतराध्यासात्सङ्कीर्णा गौरिति शब्दो गौरित्यर्थो गौरिति ज्ञानम्। य एषां प्रविभागज्ञः स सर्ववित्। सर्वपदेषु चास्ति वाक्यशक्तिर्वृक्ष इत्युक्तेऽस्तीति गम्यते। न सत्तां पदार्थो व्यभिचरति। तथा न ह्यसाधना क्रियाऽस्तीति, तथा च पचतीत्युक्ते सर्वकारकाणामाक्षेपो नियमार्थोऽनुवादः कर्तृकरणकर्मणां चैत्राग्नितण्डुलानामिति। दृष्टं च वाक्यार्थे पदवचनं श्रोत्रियश्छ-

१ एकस्येति पाठान्तरम् ।

न्वोऽधीते, जीवति प्राणान् धारयति । वाक्ये पदपदार्थाभिव्यक्तिस्ततः पदं प्रविभज्य व्याकरणीयं क्रियावाचकङ्कारकवाचकं वा । अन्यथा 'भवत्यश्वोऽजापयः' इत्येवमादिषु नामाख्यातसारूप्यादनिर्ज्ञातं कथं क्रियायां कारके वा व्याक्रियेतेति तेषां शब्दार्थप्रत्ययानां प्रविभागः । तद्यथा । श्वेतते प्रासाद इति क्रियार्थः, श्वेतः प्रासाद इति कारकार्थः। शब्दः क्रियाकारकात्मा तदर्थः प्रत्ययश्च । कस्मात् । सोऽयमित्यभिसम्बन्धादेकाकार एव प्रत्ययः सङ्केते इति । यस्तु श्वेतोऽर्थः स शब्दप्रत्यययोरालम्बनीभूतः स हि स्वाभिरवस्थाभिर्विक्रियमाणो न शब्दसहगतो न बुद्धिसहगतः । एवं शब्द एवं प्रत्ययो नेतरेतरसहगतः । इति अन्यथाऽर्थोऽन्यथा शब्दोऽन्यथा प्रत्ययं इति विभागः । एवं तत्प्रविभागसंयमाद्योगिनः सर्वभूतरुतज्ञानं सम्पद्यते इति ॥ १७ ॥

भाष्यार्थः–(शब्द तीन प्रकारचे,–१ बोलणाराच्या वागिंद्रियापासून प्रथम उत्पन्न होणारा; २ ऐकणाराच्या कर्णेंद्रियानें ग्रहण केला जाणारा; व ३ रा बुद्धीनें ग्रहण केला जाणारा.) त्यांत वागिंद्रिय वर्णांचे ठिकाणींच अर्थवान् (प्रयोजनवान्) होतें, (ह्मणजे वागिंद्रियापासून जो शब्द उत्पन्न होतो तो वर्णच असतो; शृंग इत्यादि शब्द नसतो किंवा अर्थबोधक पद नसतें. (वर्ण ह्मणजे उरःस्थान इत्यादि ठिकाणीं उत्पन्न होणारा शब्द होय. वर्णांचीं उर, कंठ, शिर, जिह्वामूल, (जिभेचें मूल,) दंत (दांत,) नासिका (नाक) व ओष्ठ (ओंठ), यांप्रमाणें आठ उत्पन्न होण्याचीं स्थानें आहेत.) (आतां वागिंद्रिय हें शरीराच्या बाहेर राहणारें नाहीं ह्मणून श्रोत्रेंद्रियानें ग्रहण केला जाणारा (कानानें ऐकला जाणारा) जो शब्द तोही ह्मणतां येत नाहीं; अथवा ऐकणाराच्या बुद्धीनें ग्रहण केला जाणारा जो वाचक शब्द तोही ह्मणतां येत नाहीं; कारण, ऐकणाराच्या कर्णेंद्रियाशीं बोलणाराच्या वागिंद्रियाचा कांहींच संबंध नसल्यामुळें ऐकणाराच्या कर्णेंद्रियानें ग्रहण केला जाणारा शब्द बोलणाराच्या वागिंद्रियानें उत्पन्न होण्याचा मुळींच संभव नाहीं.) (आतां वागिंद्रियापासून उत्पन्न होणारा शब्द व कर्णेंद्रियानें ग्रहण केला जाणारा शब्द एक ह्मणावा तर तसें ह्मणतां येत नाहीं; कारण,) श्रोत्रेंद्रियाचा विषय ह्मटला ह्मणजे ध्वनीचा परिणामरूप जो वर्ण अवर्ण या दोन्ही ठिकाणीं साधारण राहणारा नादनांवाचा शब्दधर्म हा होय; (ध्वनीच्या परिणामावांचून जें वाचक (अर्थबोधक) पद तें नव्हे. ध्वनि ह्मणजे वागिंद्रिय, शंख इत्यादि ठिकाणीं ताडित झालेल्या उदानवायूचा एक प्रकारचा परिणाम होय; कीं ज्या योगानें उदानवायु बोलणाराच्या देहांतून निघून अनेक शब्दांस एकसारखा उत्पन्न करीत करीत ऐकणाराच्या कर्णेंद्रियाप्रत प्राप्त होतो.) (आतां तो नादनामक शब्द वर्णांच्या जातीचा असल्यामुळें त्यालाही वर्ण असें ह्मणतात.) (आतां वागिंद्रियापासून उत्पन्न होणारा शब्द पद ह्मणावें तर तसें ह्मणतां येत नाहीं; कारण,) पदाचें स्वरूप ह्मटलें ह्मणजे जशी आपल्याला शब्दप्रतीति

होते त्याचप्रमाणें सिद्ध झालेले जे नादसंज्ञक गकार इत्यादि वर्ण त्या प्रत्येक वर्णाला प्रथम ग्रहण करून नंतर जी बुद्धि सर्ववर्णांमिळून ' गाय' हें एक पद आहे असें एकत्वाचें ग्रहण करविते अशा बुद्धीनें ग्रहण केलें जाणारें, वर्णांहून निराळें, अखंड असें एकदाच उत्पन्न होणारें व ज्याला पुढें स्फोट ह्मणून नांव दिलें आहे असें एक प्रकारचें शब्दस्वरूप होय. (ह्मणून अंतःकरणानेंच ग्रहण केला जाणारा असा हा तिसऱ्या प्रकारचा शब्द आहे.) अनेक वर्णांची एक्या वेळींच उत्पत्ति होण्याचा संभव नसल्यामुळें त्या परस्परांचा कांहीं संबंध नसतो ह्मणून ते पदत्वाला प्राप्त न होतां व ह्मणूनच प्रकट होऊन पुनः क्षणभरांत नष्ट होणारे,' याकरितां विचारी पुरुष प्रत्येक वर्णाला पदस्वरूप मानीत नाहींत. (आतां अशी शंका येते कीं, जर वर्ण हे पदस्वरूप नाहींत तर मग ' अमुक इतके वर्ण अमुक अशा क्रमानें असतां अमुक अर्थाचे वाचक होतात,' असा लोकांत संकेत कसा होतो ?. याचें समाधान असें कीं,) जरी वर्ण पदाहून भिन्न आहेत तथापि अवस्था व अवस्थावान् या दोहोंचा अभेदही मानिला आहे ह्मणून एकेक वर्ण सुद्धां पदाशीं अभिन्न असा होऊं शकतो; ह्मणूनच सर्वपदार्थाभिधानयोग्यता त्याला असते. आणि दुसरें कारण असें कीं, एका पदाच्या ठिकाणीं जे दुसरे आणीक वर्ण त्यांचा संबंध असल्यामुळें वर्णांना अनंतपदरूपता प्राप्त झाल्यासारखी होते. तो प्रकार असा,– ' गाय ' या शब्दांतील पूर्वीचा गकार ' आय ' या तीन वर्णांमुळें गण इत्यादि पदांहून व्यावृत्त होतो. आणि उत्तर ह्मणजे शेवटचा ' अ ' हा वर्ण ' गाय् ' या तीन वर्णांमुळें गौर इत्यादि पदांहून व्यावृत्त होऊन विशेष अर्थाचें बोधक जें ' गाय ' असें अखंड स्फोटरूप पद त्या ठिकाणीं तादात्म्येंकरून अवस्थापित होतो; ह्मणून या प्रकारचे पुष्कळ वर्ण अमुक एक विशेष प्रकारच्या आनुपूर्वीची अपेक्षा करीत होत्साते पदाशीं अभेदरूपानें व अर्थसंकेतानें नियमित होऊन सर्व अर्थबोधन करण्याची जरी त्यांच्या मध्यें शक्ति आहे तथापि हे गकारादिक वर्ण इतकेच व अशा प्रकारच्या रचनेनें असले ह्मणजे ते जिला गळ्याखालीं पोळी, शिंगे वगैरे अवयव आहेत अशा अर्था (व्यक्ती) चाच बोध करवितात; ह्मणून तर त्याप्रमाणें वर्णद्वारा त्या पदाचाच अविवेकानें संकेत केला जातो. त्याचें कारण हें कीं, तें पदच त्या अर्थाचें बोधक असतें. आतां पद व अर्थ हे उभयतां भिन्न असतां पदानें अर्थाचा संकेत होण्यास कारण इतकेंच असतें कीं, अर्थसंकेतानें नियमित झालेले व समाप्त झाला आहे ध्वनीपासून उत्पन्न होणारा एक विशेष प्रकारचा क्रम ज्यांचा अशा ह्या वर्णांचा बुद्धीनेंच मात्र ग्राह्य होणारा जो पदसंज्ञक स्फोट तो एक असतो ह्मणून. आतां तें स्फोटसंज्ञक पद एकच असतें ह्मणजे वर्णांसारखें अनेक नसतें; कारण, त्याचें एका बुद्धीनेंच ग्रहण होतें व एकध्वन्यादिप्रयत्नानेंच त्याची उत्पत्ति होत असते. तसेंच पदामध्यें अंश नसतात व (वर्णाप्रमाणें) क्रम नसतो; कारण, पद हें एकदाच उत्पन्न होणारें असतें. ह्मणून तें वर्णांहून भिन्न असून बुद्धीनेंच मात्र ग्राह्य होणारें आहे. तसेंच तें

अंत्यवर्णाच्या प्रत्ययरूप व्यापारानें अभिव्यक्त ह्मणजे स्फुट होणारें, असें असून दुसऱ्यास प्रतिपादन करण्याच्या इच्छेनें वक्त्यानें उच्चारित (उच्चारण केलेले) व श्रोत्यानें श्रुत (ऐकलेले) अशा वर्णांनीं सत्याप्रमाणें एकमेकांच्या संवादानें त्याचा व्यवहार होतो: त्यास कारण अनादिसिद्ध.जी वाग्व्यवहाराची वासना तिच्या अधीन झालेली जी लोकांची बुद्धि ती होय. इतक्या वर्णांचें अशा अमुक प्रकारच्या क्रमानें मेलन (मिश्रण) असतां ह्या अर्थानें बोधक पद असतें अशा प्रकारचा जो त्या पदांचा प्रविभाग (ह्मणजे विषयव्यवस्था) तो संकेतग्रहामुळेंच होतो. आतां संकेत ह्मणजे पद व पदाचा अर्थ या दोहोंचा एकमेकांच्या ठिकाणीं अभेदरूपानें आरोप. तो अभेदारोपही स्मृतिरूप होय. ह्मणजे ' जो शब्द तो अर्थ व जो अर्थ तो शब्द अशा प्रकारचा परस्पराध्यासरूप संकेत होतो. याप्रमाणें या संकेतबुद्धीच्या कारणानें तीन प्रकारचे शब्द आणि अर्थ व प्रत्यय (ज्ञान) हे परस्पराध्यासानें ह्मणजे ' गाय ' हा शब्द, ' गाय ' हा अर्थ व ' गाय ' हें ज्ञान, याप्रमाणें एकरूपानें भासत आहेत. आतां जो या शब्दार्थज्ञानांचा प्रविभाग जाणतो तोच शब्दादिकांचा तत्त्वज्ञ होय. आतां सर्व पदांच्या ठिकाणीं वाक्यशक्ति आहे; ह्मणजे ' वृक्ष ' इतकाच उच्चार केला कीं, ' आहे ' या क्रियेचाच नियमानें अध्याहार होतो. (इतर क्रियांच्या अध्याहाराला ह्मटलें ह्मणजे योग्यता, आकांक्षा, तात्पर्य इत्यादिक लिंगच असावें लागतें; व तेथेंही सत्ता ही असतेच;) कारण, पदार्थ • सत्तेला सोडून कधींही असत नाहीं; आणि दुसरें असें कीं, कारकावांचून क्रिया असत नाहीं. (आतां अशी शंका येते कीं, सर्वत्र एका क्रियेनेंच निर्वाह झाल्यामुळें सर्व कारकांचा कोठेंच प्रयोग होणार नाहीं ? याचें समाधान असें कीं,) ' शिजवितो ' अशा क्रियेचा उच्चार केला कीं, सर्व कारकांचा आक्षेप (ह्मणजे अनुमान) होणार तो न व्हावा ह्मणून नियमार्थ चैत्र, अग्नि व तांदूळ या क्रमानेंच कर्ता, करण व कर्म या योग्य कारकांचा अनुवाद आहे. आतां कोठें कोठें वाक्याच्या ऐवजीं नुसतें पद उच्चारण केलेलें दृष्ट आहे; जसें, ' छन्दोऽधीते ' (वेदाध्ययन करितो) या वाक्याबद्दल श्रोत्रिय या पदाचाच नुसता उच्चार केला ह्मणजे काम होतें; (कारण, श्रोत्रिय या पदामध्यें वेदाध्ययनकर्ता असा अर्थबोध करून देण्याची शक्ति आहे.) तसेंच ' प्राणान् धारयति ' या वाक्याबद्दल ' जीवति ' एवढ्या पदाचाच उच्चार केला असतां काम होतें (कारण, ' जीवति ' या क्रियापदांतील ' जीव् ' धातूमध्यें बल व प्राणधारण या अर्थांची शक्ति आहे). त्यांत वाक्यामध्यें जेथें संशय येईल तेथें प्रथमपदाची वाक्यानें स्पष्टार्थता करावी, त्यानंतर पदाची ' हें क्रियावाचक पद किंवा हें कारकवाचक पद ' अशी विषयव्यवस्था करून त्याची व्याख्या करावी. नाहींतर ' भवति, अश्वः, अजापयः ' या प्रकारच्या कित्येक नाम ह्मणजे प्रातिपदिक व क्रिया यांच्या अर्थांत भेद असून रूपांत सारखेपणा असल्यामुळें अनिर्धारित (ज्याच्या अर्थाचा निश्चय झाला नाहीं असें) पद कसें क्रियेविषयीं अथवा कारकाविषयीं स्पष्टार्थप्रत्यायक होईल ? ह्मणून

त्या शब्द, अर्थ व प्रत्यय यांची आधीं विषयव्यवस्था केली पाहिजे. (वरील 'भवति' इत्यादिकांच्या अर्थांत भेद व रूपांत सारखेपणा आहे तो असा,– 'भवति' एवढेंच ह्मटलें असतां 'भवति घटः') घट आहे व 'भवति भिक्षां देहि' (हे गृहस्वामिनि ! तूं मला भिक्षा घाल) या दोन वाक्यांतील पहिला भवतिशब्द क्रियावाचक व दुसरा संबोधनवाचक असल्यामुळें अर्थांत भेद झाला व रूपांत आनुपूर्वीनें (स्वरूपानें) सारखेपणा आहेच. 'अश्वः' असें ह्मटलें असतां 'तूं श्वासोच्छ्वास घेता झालास' अशा अर्थांत क्रियापद व दुसरा अर्थ 'घोडा' याप्रमाणें अर्थांत भेद व स्वरूपांत सारखेपणा; याप्रमाणें 'अजापयः' इतकें ह्मटलें असतां एक अर्थ 'शेळीचें दूध' व दुसरा अर्थ 'तूं शत्रूंचा पराभव करिता झालास;' यांत पहिल्या अर्थांत 'अजापयस्' शब्दकारकवाचक व दुसऱ्या अर्थांत क्रियापदवाचक असल्यामुळें अर्थांत भेद व रूपांत सादृश्य (सारखेपणा) आहे. याप्रमाणें भाषेंतही 'कर, धर, वर, मर,' इत्यादि संदेहाचीं उदाहरणें समजावीं. त्यांत संशय असा,–'कर' ह्मणजे 'हात, जकात' इत्यादि अर्थांत कारकवाचकता व 'काम कर' अशा अर्थांत क्रियावाचकता; 'धर' ह्मणजे आधार व चोर धर; 'वर' ह्मणजे 'नवरा, श्रेष्ठ, इच्छित' इत्यादि व 'स्वीकार कर;' आणि 'मर' ह्मणजे 'कीड' व 'मरून जा' इत्यादि अर्थांत भेद व रूपांत सारखेपणा जाणावा.) (शब्द, अर्थ व प्रत्यय यांचा संकर (मिश्रीभाव) दाखवून आतां त्यांची विषयव्यवस्था दाखवितात; ती अशी,–) 'श्वेतते प्रासादः' या वाक्यांतील 'श्वेतते' हा शब्द (क्रिया ह्मणजे साध्यरूप आहे अर्थ ज्याचा तो) क्रियार्थ असा आहे; आणि 'श्वेतः प्रासादः' या वाक्यांतील 'श्वेतः' हा शब्द (कारक ह्मणजे सिद्धरूप आहे अर्थ ज्याचा तो) कारकार्थ असा आहे. आतां 'श्वेतते' व 'श्वेतः' हे दोन शब्द स्वतः स्वरूपानें व क्रियाकारकरूपानें भिन्न खरे, परंतु यांचा अर्थ जो श्वेत गुण तो एकच आहे; (व तसा प्रत्ययही होतो.) कशावरून ह्मणाल तर, 'तो हा' अशा अभेदप्रत्यभिज्ञानेंकरून संकेतांत एकाकारच प्रत्यय होतो (ह्मणजे जी श्वेतनक्रिया तोच श्वेतरूपकारक गुण; व जो 'श्वेतते' या शब्दापासून श्वेताकार प्रत्यय तोच 'श्वेतः' या शब्दापासून श्वेताकार प्रत्यय संकेतांत होतो; ह्मणून दोहोंचा अर्थ व प्रत्यय संकेतांत एक आहे). आतां वस्तुतः विचार करून पाहिलें असतां जो श्वेतरूप अर्थ तो शब्द व प्रत्यय यांचा विषयभूत झाल्यामुळें व आपल्या ज्या शब्दादिव्यावृत्त अशा क नव (नवीन) पुराण (जुनी) इत्यादिक अवस्था त्यांनीं विकाराप्रत पावणारा असा असल्यामुळें तो शब्दाबरोबर असणारा किंवा प्रत्ययाबरोबर असणारा ह्मणतां येत नाहीं. याचप्रमाणें शब्द व याचप्रमाणें प्रत्यय एकमेकांबरोबर असत* नाहींत. (ह्मणजे शब्द, अर्थ व प्रत्यय हे देशतः (एकदेशसंबंधानें) किंवा कालतः (एककालसंबंधानें) कोणत्याच रीतीनें परस्पर सहचर (बरोबर असणारे) असूं शकत नाहींत; कारण, शब्द आकाशाच्या ठिकाणीं, श्वेतगुण इत्यादिक जो अर्थ तो प्रासाद इत्यादिकांच्या ठिकाणीं आणि

प्रत्यय तर बुद्धीच्या ठिकाणीं; ह्मणून कोणत्याच रीतीनें हे परस्पर बरोबर असत नाहींत.) याप्रमाणें एकप्रकारचा अर्थ, एकप्रकारचा शब्द व एकप्रकारचा प्रत्यय असा त्यांचा विभाग आहे. याप्रमाणें मनुष्यांचा जो शब्दार्थप्रत्ययांचा प्रविभाग त्याच्या ठिकाणीं संयम केला असतां सर्व प्राण्यांच्या शब्दांचें, त्यांच्या अर्थांचें व प्रत्ययांचें योग्यांस ज्ञान होतें. (ह्मणजे सर्वभूतरुतज्ञान अशा प्रकारची सिद्धि संयमापासून योग्यास प्राप्त होते.) ॥ १७ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,–

संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम् ॥ १८ ॥

सूत्रार्थः–वासनेच्या संस्कारांच्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम करून संस्कारांचा साक्षात्कार करून घेतल्यानें योग्याला जन्मजन्मांतरीं आपण कोण होतों वगैरे ज्ञान प्राप्त होतें.

भाष्यम्–द्वये खल्वमी संस्काराः स्मृतिक्लेशहेतवो वासनारूपा विपाकहेतवो धर्माधर्मरूपास्ते पूर्वभवाभिसंस्कृताः परिणामचेष्टानिरोधशक्तिजीवनधर्मवदपरिदृष्टाश्चित्तधर्मास्तेषु संयमः संस्कारसाक्षात्क्रियायै समर्थः । न च देशकालनिमित्तानुभवैर्विना तेषामस्ति साक्षात्करणम् । तदित्थम् । संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानमुत्पद्यते योगिनः । परत्राप्येवमेव संस्कारसाक्षात्करणात्परजातिसंवेदनम् । अत्रेदमाख्यानं श्रूयते। भगवतो जैगीषव्यस्य संस्कारसाक्षात्करणाद्दशसु महासर्गेषु जन्मपरिणामक्रममनुपश्यतो विवेकजं ज्ञानं प्रादुरभवत् । अथ भगवानावट्यस्तनुधरस्तमुवाच । 'दशसु महासर्गेषु भव्यत्वादनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन त्वया नरकतिर्यग्गर्भसंभवं दुःखं संपश्यता देवमनुष्येषु पुनःपुनरुत्पद्यमानेन सुखदुःखयोः किमधिकमुपलब्धम्' इति । भगवन्तमावट्यं जैगीषव्य उवाच । दशसु महासर्गेषु भव्यत्वादनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन मया नरकतिर्यग्भवं दुःखं संपश्यता देवमनुष्येषु पुनःपुनरुत्पद्यमानेन यत्किंचिदनुभूतन्तत्सर्वं दुःखमेव प्रत्यवमि । भगवानावट्य उवाच । यदिदमायुष्मतः प्रधानवशित्वमनुत्तमं च सन्तोषसुखं किमिदमपि दुःखपक्षे निःक्षिप्तमिति । भगवाञ्जैगीषव्य उवाच । विषयसुखापेक्षयैवेदमनुत्तमं सन्तोषसुखमुक्तङ्कैवल्यापेक्षया दुःखमेव । बुद्धिसत्त्वस्यायं धर्मस्त्रिगुणः । त्रिगुणश्च प्रत्ययो हेयपक्षे न्यस्त इति दुःखरूपतृष्णातन्तुदृष्टार्थसन्तापापगमात्प्रसन्नमबाधं सर्वानुकूलं सुखमिदमुक्तमिति ॥ १८ ॥

भाष्यार्थः–चित्ताचे वासनारूप संस्कार ह्मटले ह्मणजे दोन प्रकारचे; कांहींएक तर (ज्ञानापासून उत्पन्न होणारे) फक्त स्मृतीला कारण ह्मणजे ज्या संस्कारांपासून पूर्वींची आठवण मात्र होते; आणि कांहींएक अविद्या, अस्मिता इत्यादि क्लेशांला हेतु असून त्यांपासून जाति, आयुष्य व उपभोग हे परिणाम उत्पन्न होतात; ते धर्म व अधर्म हेच होत ते संस्कार पूर्वींच्या अनेक जन्मांमध्यें संचित झालेले असून ते जसे परिणाम, चेष्टा, निरोध,

शक्ति व जीवन हे चित्ताचे धर्म असल्यामुळें साक्षिभास्य होत नाहींत ह्मणजे आत्म्याचे धर्म होत नाहींत; त्याप्रमाणें चित्ताचेच धर्म आहेत, आत्म्याचे धर्म नाहींत. (यावरून धर्म इत्यादिक संस्कार प्रलयामध्येंही चित्ताचेच ठिकाणीं राहतात, ह्मणून चित्त हें बीजरूपानें नित्य असें सिद्ध झालें.) त्या (शब्द व अनुमान यांनीं सामान्य रीतीनें ज्ञात झालेल्या) संस्कारांच्या ठिकाणीं संयम केला असतां (ह्मणजे ' मीं ह्या पदार्थाचा पूर्वीं अनुभव घेतला किंवा मीं पूर्वीं अशा रीतीनें कामें केलीं अशा पूर्वी घडलेल्या गोष्टींकडे लक्ष देऊन त्यांजवर संयम केला असतां) तो संयम संस्कारांस साक्षात् करण्याविषयीं समर्थ होतो. आतां जन्मभूमि इत्यादि देश, युग इत्यादि काल, माता, पिता इत्यादि निमित्त हे संस्कारांचे विषय (आधार) आहेत; तेव्हां त्यांच्या अनुभवावांचून ह्मणजे त्यांस विषय न करितां संस्कारांचा साक्षात्कार होण्याचा संभव नाहीं. (कारण, आधारावांचून तर आधेय असूं शकत नाहीं; आणि संयमानें तर संस्कारांचा साक्षात्कार होतो ह्मणून सांगितलें; यावरून देश, काल, निमित्त इत्यादि सर्वांसहित संस्कारांचा साक्षात्कार होतो असें अर्थात् सिद्ध होतें.) याप्रमाणें संस्कारांचा साक्षात्कार झाला असतां योग्यास पूर्वीच्या अनेक जन्मांचें ज्ञान होतें. पूर्वीच्याच जन्मांचें ज्ञान होतें असें नाहीं; तर अनागतावस्थ (ज्यांना अवस्था ह्मणजे स्थिति अद्यापि प्राप्त झाली नाहीं) असे जे पुढें उत्पन्न होणाऱ्या जन्मांचे संस्कार त्यांचा संयमानें साक्षात्कार झाला असतां पुढच्याही जन्मांचें ज्ञान होतें. या (पूर्वजातिज्ञाना) विषयीं अशी एक कथा ऐकण्यांत आहे कीं, भगवान् जैगीषव्यमुनीनें संस्कारसाक्षात्कारांपासून दहा महासर्गांमध्यें (महाकल्पांमध्यें) असणाऱ्या जन्मपरंपरेचा व परिणामपरंपरेचा साक्षात्कार करून घेतल्यानंतर त्यास पुढें (वि० ३ सू० ५४ त) सांगितलेलें विवेकख्याति नांवाचें ज्ञान प्राप्त झालें. यानंतर भगवान् आवट्य नांवाचा योगी केवल लिंगशरीरानें विहार करणारा खरा परंतु जैगीषव्याच्या परीक्षेकरितां योगसामर्थ्यानें आपण नवीन देह धारण करून त्यास प्रश्न करितां झाला; कीं, ' हे जैगीषव्यमुने ! आपण दहा महाकल्प पाहिलेत, त्यांत आपण क्षेमयुक्त असल्यामुळें व आपल्या चित्ताचे तमोमल व रजोमल दूर झालेले असल्यामुळे सुख व दुःख यांपैकीं कोणाचा अनुभव अधिक घेतला ? ' असा भगवान् आवट्ययोग्याचा प्रश्न ऐकून त्याप्रत जैगीषव्य बोलता झाला कीं, ' हे भगवन् आवट्य ! दहा महाकल्पांमध्यें म्यां नरक व तिर्यग् (पशु पक्षी) योनींमध्यें प्राप्त होणाऱ्या दुःखाचा अनुभव घेतल्यानंतर पुनः वरचेवर देव, मनुष्य या योनींमध्यें उत्पन्न होऊन जो कांहीं अनुभव घेतला त्यांत सर्वत्र दुःखाचाच अनुभव घेतला (सुख ह्मणून कोठेंच नव्हतें). ' यानंतर पुनः आवट्य प्रश्न करिता झाला कीं, ' जें हें आपणांला प्रधानवशित्व (प्रधान ह्मणजे प्रकृति, तिचा आपल्या इच्छेप्रमाणें उपयोग करितां येणें ह्मणजे अमुकाला अमुक अशा प्रकारची शरीर व इंद्रियरूप संपत्ति देण्याची योग्यानें इच्छा केली कीं तत्काल प्रकृतीस प्रेरणा करून त्याप्रमाणें शरीर व इंद्रियरूप

संपत्ति न्यास देतां येणें अशा प्रकारचें ऐश्वर्य) व अत्युत्तम संतोषसुख हीं दोन प्राप्त झालीं; ह्या दोहोंचीही आपण दुःखपक्षांत गणना कशी केली? आवट्याचा असा प्रश्न ऐकून भगवान् जैगीषव्य पुनः सांगतो कीं, विषयसुखापेक्षांच हें संतोष सुख अत्यंत उत्तम असें ह्मटलें; बाकी कैवल्य (मोक्ष) सुखापेक्षां दुःखच आहे; कसें ह्मणाल तर, बुद्धिसत्वाचा हा धर्म त्रिगुण ह्मणजे सुखादिगुणत्रयवान् आहे, व सुखादिगुणत्रयवान् प्रत्यय (मध व विष कालविलेल्या अन्नाप्रमाणें) दुःखपक्षांत सांगितला आहे. आणि दुःखास साधन असल्यामुळें दुःखरूप असा जो तृष्णातंतु त्यापासून प्राप्त होणारा जो अत्यंत ताप तो दूर झाल्यामुळें प्रसन्न (वैषयिक-सुखानें रहित), अक्षय व सर्वांना प्रिय असें संतोषापासून उत्पन्न होणारें सुख शास्त्रांत सांगितलें आहे (ह्मणून संतोषसुखाला अत्युत्तमत्व सांगितलें तेंही बरोबर आहे.) ॥ १८ ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् ॥ १९ ॥

सूत्रार्थः–दुसऱ्याच्या चित्तावर संमय केला असतां दुसऱ्याच्या मनांत काय आहे तें सामान्यरीतीनें समजूं लागतें.

भाष्यम्–प्रत्यये संयमात्प्रत्ययस्य साक्षात्करणात्ततः परचित्तज्ञानम् ॥ १९ ॥

भाष्यार्थः–(दुसऱ्याचा चेहरा पाहून त्याचें चित्त अमुक प्रकारचें असावें असें ओळखून त्यावर जर संयम करून दुसऱ्याच्या चित्ताचा साक्षात्कार झाला तर दुसऱ्याच्या चित्तांत काय आहे याचें ज्ञान योग्यास होतें ॥ १९ ॥

जसा संस्कारसाक्षात्कार झाला असतां तद्विषय जे देशादिक त्यांचा सुद्धां साक्षात्कार होतो; त्याप्रमाणें परचित्ताचा साक्षात्कार झाला असतां त्याच्या विषयांचा सुद्धां साक्षात्कार होतो कीं काय? ह्या शंकेचें आतां समाधान सांगतात,–

न च तत्सालम्बनं तस्याविषयीभूतत्वात् ॥ २० ॥

सूत्रार्थः–दुसऱ्याच्या चित्तांत विषय काय आहे हें समजण्याला कांहीं साधन नसल्यामुळें दुसऱ्याच्या चित्तावर आपल्या चित्ताचा संयम केल्यानें दुसऱ्याच्या चित्तांतील विशेष गोष्ट समजूं शकत नाहीं; तर फक्त चित्त चांगलें किंवा वाईट अशा प्रकारचें साधारण ज्ञान होतें.

भाष्यम्–रक्तं प्रत्ययं जानात्यमुष्मिन्नालम्बने रक्तमिति न जानाति । परप्रत्ययस्य यदालम्बनं तद्योगिचित्तेन नालम्बनीकृतं परप्रत्ययमात्रं तु योगिचित्तस्यालम्बनीभूतमिति ॥ २० ॥

भाष्यार्थः–परचित्ताच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें फक्त दुसऱ्याचें चित्त आसक्त आहे एवढें साधारण ज्ञान होईल; तें अमुक विषयावर आसक्त झालें आहे असें विशेष ज्ञान होत नाहीं;

कारण, दुसऱ्याच्या चित्ताचा जो (नील किंवा पीत वगैरे) विषय तो योग्याच्या चित्तानें संयम करण्याचा विषय होऊं शकत नाहीं; कारण, योग्याच्या चित्ताचा संयमाचा विषय झाला म्हणजे फक्त दुसऱ्याचें चित्त. (तेव्हां जो संयमाचा विषय होऊं शकत नाहीं त्याचें ज्ञान कसें होणार ? अर्थात् दुसऱ्याच्या चित्ताचें ज्ञान संयमानें सविषय होत नाहीं) ॥ २० ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

कायरूपसंयमात्तद्ग्राह्यशक्तिस्तम्भे चक्षुष्प्रकाशासम्प्रयोगेऽन्तर्द्धानम् ॥ २१ ॥

सूत्रार्थः–आपल्या शरीराच्या रूपांत संयम केल्यानें दुसऱ्याची रूप पाहण्याची जी शक्ति, तिचा प्रतिबंध होऊन योगी आपल्या इच्छेप्रमाणें कोणाला दिसेनासा होतो.

भाष्यम्–**कायरूपे संयमाद्रूपस्य या ग्राह्या शक्तिस्तां प्रतिबध्नाति । ग्राह्यशक्तिस्तम्भे सति चक्षुष्प्रकाशासंयोगेऽन्तर्द्धानमुत्पद्यते योगिनः । एतेन शब्दाद्यन्तर्द्धानमुक्तं वेदितव्यम् ॥ २१ ॥**

भाष्यार्थः–आपल्या शरीराच्या रूपाच्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम केला असतां दुसऱ्याच्या चक्षुरिंद्रियाची जी रूप ग्रहण करण्याची शक्ति तिचा प्रतिबंध होतो; रूपग्राहकशक्तीचें स्तंभन (प्रतिबंध) झालें असतां दुसऱ्याच्या चक्षुःप्रकाशाचा संयोग योग्याच्या रूपाशीं न झाल्यामुळें योगी कोणास दिसेनासा होतो. ही जी रूपांतर्धानसिद्धि सांगितली. याचप्रमाणें आपल्या शरीरसंबंधी शब्द, स्पर्श, रस व गंध यांच्या ठिकाणीं चित्तसंयम केला असतां त्या त्या गुणाची जी ग्रहण करण्याची शक्ति तिचें स्तंभन होऊन योग्याच्या शब्दादिकांचें दुसऱ्यास ज्ञान होत नाहीं असें समजावें ॥ २१ ॥

आतां दुसरी विभूति सांगतात,–

सोपक्रमं निरुपक्रमञ्च कर्म, तत्संयमादपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो वा॥२२॥

सूत्रार्थः–निरुपक्रम व सोपक्रम अशा दोन प्रकारच्या कर्मांच्या ठिकाणीं संयम केला असतां अथवा अरिष्टांपासून आपल्याला मरण कोठें व कधीं येणार याचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्–**आयुर्विपाकं कर्म द्विविधं सोपक्रमं निरुपक्रमम् । तत्र यथार्द्रवस्त्रं वितानितं लघीयसा कालेन शुष्येत्, तथा सोपक्रमम् । यथा च तदेव सम्पिण्डितं चिरेण संशुष्येत्, एवन्निरुपक्रमम् । यथा वाग्निः शुष्के कक्षे मुक्तो वा तेन समन्ततो युक्तः क्षेपीयसा कालेन दहेत्तथा सोपक्रमम् । यथा वा स एवाग्निस्तृणराशौ क्रमशोऽवयवेषु न्यस्तश्चिरेण दहेत्तथा निरुपक्रमम् । तदेकभविकमायुष्करं कर्म द्विविधं सोपक्रमं निरुपक्रमं च । तत्संयमादपरान्तस्य प्रायणस्य ज्ञानमरिष्टेभ्यो वेति । त्रि-**

विधमरिष्टमाध्यात्मिकमाधिभौतिकमाधिदैविकं चेति । तत्राध्यात्मिकं घोषं स्वदेहे पिहितकर्णो न शृणोति ज्योतिर्वा नेत्रेऽवष्टब्धे न पश्यति । तथाधिभौतिकं यमपुरुषान्पश्यति, पितॄनतीतानकस्मात्पश्यति। आधिदैविकं स्वर्गमकस्मात्सिद्धान्वा पश्यति। विपरीतं वा सर्वमिति । अनेन वा जानात्यपरान्तं मरणमुपस्थितमिति ।। २२ ।।

भाष्यार्थः—ज्या कर्माचें फल आयुष्य आहे असें कर्म दोन प्रकारचें, एक सोपक्रम व दुसरें निरुपक्रम. त्यांपैकीं जसें ओलें वस्त्र पसरून ठेविलें असतां फार थोडक्या वेळांत त्यांतलें पाणी नाहींसें होऊन तें सुकतें; त्याप्रमाणें (ज्या कर्मापासून फल फार लवकर प्राप्त होतें तें) सोपक्रम कर्म; व जसें, त्याच ओल्या वस्त्राचा पिळाच ठेवून दिला तर तें त्यापेक्षां पुष्कळ अधिक काळानें वाळेल त्याप्रमाणें (ज्याचें फल कांहीं कालांतरीं उत्पन्न होणारें असतें तें) निरुपक्रम कर्म समजावें. अथवा जसा अग्नि वाळलेल्या गवतावर टाकला व त्याला भोंवतालून वारा लागला असतां तो अतिशय थोडक्या वेळांत सर्व गवत जाळून टाकील; त्याप्रमाणें सोपक्रम कर्म समजावें. आणि जसा तोच अग्नि गवताच्या ढिगावर (गंजीवर) एकेक अवयवावर क्रमाक्रमानें टाकला तर तो त्या सर्व गवताला फार वेळानें जाळील; त्याप्रमाणें निरुपक्रम कर्म जाणावें. तें, आयुष्य आहे फल ज्याचें असें एकभविक कर्म दोन प्रकारचें; १ सोपक्रम व २ निरुपक्रम. त्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम केला असतां ह्मणजे संयमानें सोपक्रम इत्यादि विशेषांचा निश्चय झाला असतां अमुक दिवशीं आयुष्य सरून किंवा अरिष्टांपासून मरण येणार असें योग्यास ज्ञान प्राप्त होतें. (त्यायोगानें जर विलंबानें मरण येणार आहे तर योगी कर्मफलाची उपभोगानें शीघ्र समाप्ति व्हावी ह्मणून एककालींच अनेक देह धारण करून तत्काल त्याची समाप्ति करून स्वेच्छेनें मरतो.) अरिष्टें तीन प्रकारचीं; १ आध्यात्मिक, २ आधिभौतिक व ३ आधिदैविक. त्यांत कानांचीं भोंकें बंद केलीं असतां शरीरांत जो प्राणवायूचा आवाज होत असतो त्याप्रत प्राणी ऐकत नाहीं किंवा बोट वगैरे घालून डोळे फिरविले असतां अग्नीच्या कणांप्रमाणें ज्योति (नक्षत्रें) पाहत नाहीं; हें आध्यात्मिक अरिष्ट समजावें. तसेंच यमदूतांस पाहतो, व एकाएकीं मृत पित्रादिकांस पाहतो; हें आधिदैविक अरिष्ट होय. व एकाएकीं स्वर्ग वगैरे पदार्थांस अथवा सिद्धांस अवलोकन करितो; अथवा श्वासप्रश्वास इत्यादिक सर्वच विपरीत झालें असतां आधिदैविक अरिष्ट समजावें. अथवा या सांगितलेल्या अरिष्टांवरून मरण जवळ प्राप्त झालें असें संयमानें समजतें ।। २२ ।।

आतां शुद्ध करणाऱ्या कर्मांपासून होणाऱ्या सिद्धीचें विवरण करितात,—

मैत्र्यादिषु बलानि ।। २३ ।।

सूत्रार्थः—मैत्र्यादिकांत संयम केल्यानें त्या त्या संबंधाचें बल प्राप्त होतें.

भाष्यम्–मैत्री करुणा मुदितेति तिस्रो भावनाः। स्तत्र भूतेषु सुखितेषु मैत्रीं भावयित्वा मैत्रीबलं लभते। दुःखितेषु करुणां भावयित्वा करुणाम्बलं लभते। पुण्यशीलेषु मुदिताम्भावयित्वा मुदिताबलं लभते। भावनातः समाधिर्यः स संयमस्ततो बलान्यवन्ध्यवीर्य्याणि जायन्ते। पापशीलेषूपेक्षा नतु भावना। ततश्च तस्यां नास्ति समाधिरिति। अतो न बलमुपेक्षातस्तत्र संयमाभावादिति ॥ २३ ॥

भाष्यार्थः–मैत्री, करुणा, मुदिता ह्या तीन भावना (संयम) आहेत. त्यांत सुखी जे असतील त्यांच्या ठिकाणीं जी मैत्री तिजवर संयम केला असतां मैत्रीबल प्राप्त होतें; दुःखी जे असतील त्यांविषयीं जी करुणा तिचे ठिकाणीं संयम केला असतां करुणाबल प्राप्त होतें; व पुण्यशीलांविषयीं जी मुदिता (आनंद) तिजवर संयम केला असतां मुदिताबल प्राप्त होतें. भावनेपासून जो समाधि तो संयम होय. संयमानें मैत्री इत्यादिकांचा साक्षात्कार झाल्यावर मैत्री इत्यादिक बळें सफलप्रयत्न अशीं होतात. पापशीलांची फक्त उपेक्षा करावयाची ह्मणजे उपेक्षेविषयीं भावना करावयाची नाहीं; त्यामुळें तिच्या विषयीं समाधि ही नाहीं, ह्मणून उपेक्षाबल नाहीं; कारण, तिच्या ठिकाणीं संयम नाहीं ॥ २३ ॥

आतां संयमापासून होणारी दुसऱ्या प्रकारची बलसिद्धि सांगतात,–

बलेषु हस्तिबलादीनि ॥ २४ ॥

सूत्रार्थः–हत्ती इत्यादिकांच्या ठिकाणीं चित्तसंयम केला असतां तीं तीं बळें प्राप्त होतात.

भाष्यम्–हस्तिबले संयमाद्धस्तिबलो भवति वैनतेयबले सयमाद्वैनतेयबलो भवति। वायुबले संयमाद्वायुबल इत्येवमादि ॥ २४ ॥

भाष्यार्थः–हत्तीच्या बलाच्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र केल्यानें योग्यास हत्तीचें बल प्राप्त होतें; गरुडाच्या बलाच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें गरुडाचें बल प्राप्त होतें; व वायूच्या वेगाच्या ठिकाणीं संयम केला असतां वायूसारखा वेग प्राप्त होतो. (ह्मणजे ज्याच्या बलाच्या ठिकाणीं आपलें तादात्म्य करून त्या ठिकाणीं जो आपलें चित्त एकाग्र करितो त्याला त्याचें बल प्राप्त होतें.) याचप्रमाणें आणिक इतर बलांविषयीं समजावें ॥ २४ ॥

आतां पुनः दुसरी सिद्धि सांगतात,–

प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् ॥ २५ ॥

सूत्रार्थः–ज्योतिष्मतीप्रवृत्तीच्या प्रकाशाच्या योगानें सूक्ष्म, व्यवहित व फार दूर असणाऱ्या वस्तूमध्यें संयम केल्यानें सर्व वस्तूंचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्–ज्योतिष्मतीप्रवृत्तिरुक्ता मनसस्तस्या य आलोकस्तं योगी सूक्ष्मे वा व्यवहिते वा विप्रकृष्टे वाऽर्थे विन्यस्य तमर्थमधिगच्छति ॥ २५ ॥

भाष्यार्थः—पूर्वी (स० १ सू० ३६ त) बुद्धि व पुरुष या दोहोंतून कोणातरी एकाचा साक्षात्कार होणें अशा प्रकारची ज्योतिष्मती नांवाची मनाची प्रवृत्ति सांगितली; तिचा जो त्या वेळचा सत्वप्रकाश त्याप्रत जर योगी सूक्ष्म अथवा व्यवहित किंवा अत्यंत दूर अशा अर्थांच्या ठिकाणीं स्थापन करील तर त्याचा त्याला साक्षात्कार होईल ॥ २५ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,—

भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात् ॥ २६ ॥

सूत्रार्थः—सूर्यमंडलांत चित्त एकाग्र केलें असतां सर्व भुवनांचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्—तत्प्रस्तावः सप्त लोकाः । तत्रावीचेः प्रभृति मेरुपृष्ठं यावदित्येवं भूर्लोकः । मेरुपृष्ठादारभ्याध्रुवाद्ग्रहनक्षत्रताराविचित्रोऽन्तरिक्षलोकः । तत्परः स्वर्लोकः पञ्चविधो माहेन्द्रस्तृतीयो लोकः । चतुर्थः प्राजापत्यो महर्लोकस्त्रिविधो ब्राह्मः । तद्यथा । जनोलोकस्तपोलोकः सत्यलोक इति । 'ब्राह्मस्त्रिभूमिको लोकः प्राजापत्यस्ततो महान् । माहेन्द्रश्च स्वरित्युक्तो दिवि तारा भुवि प्रजाः ॥' इति संग्रहश्लोकः ॥ तत्रावीचेरुपर्युपरि निविष्टाः षण्महानरकभूमयो घनसलिलानलानिलाकाशतमःप्रतिष्ठा महाकालाम्बरीषरौरवमहारौरवकालसूत्रान्धतामिस्राः । यत्र स्वकर्मोपार्जितदुःखवेदनाः प्राणिनः कष्टमायुर्दीर्घमाक्षिप्य जायन्ते । ततो महातलरसातलातलवितलसुतलपातालाख्यानि सप्त पातालानि । भूमिरियमष्टमी सप्तद्वीपा वसुमती, यस्याः सुमेरुर्मध्ये पर्वतराजः काञ्चनः । तस्य राजतवैदूर्यस्फटिकहेममणिमयानि शृङ्गाणि । तत्र वैदूर्यप्रभानुरागान्नीलोत्पलपत्रश्यामो नभसो दक्षिणभागः । श्वेतः पूर्वः । पश्चिमः स्वच्छः । कुरुण्डकाभ उत्तरः । दक्षिणपार्श्वे चास्य जम्बूर्यतोऽयं जम्बूद्वीपः । तस्य सूर्यप्रचाराद्रात्रिंदिवं लग्नमिव विवर्तते । तस्य नीलश्वेतशृङ्गवत उदीचीनास्त्रयः पर्वता द्विसाहस्रायामास्तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नवयोजनसाहस्राणि रमणकं हिरण्मयमुत्तराः कुरव इति । निषधहेमकूटहिमशैला दक्षिणतो द्विसाहस्रायामास्तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नवयोजनसाहस्राणि हरिवर्षं किंपुरुषं भारतमिति । सुमेरोः प्राचीना भद्राश्वा माल्यवत्सीमानः प्रतीचीनाः केतुमाला गन्धमादनसीमानो मध्ये वर्षमिलावृतं तदेतद्योजनशतसहस्रं सुमेरोर्दिशि दिशि तदर्द्धेन व्यूढं स खल्वयं शतसाहस्रायामो जम्बूद्वीपस्ततो द्विगुणेन लवणोदधिना वलयाकृतिना वेष्टितः । ततश्च द्विगुणाः शाककुशक्रौञ्चशाल्मलगोमेधपुष्करद्वीपाः सप्त समुद्राश्च सर्षपराशिकल्पाः सविचित्रशैलावतंसा इक्षुरससुरासर्पिर्दधिमण्डक्षीरस्वादूदकाः सप्तसमुद्रवेष्टिता वलयाकृतयो लोकालोकपर्वतपरिवाराः पञ्चाशद्योजनकोटिपरिसंख्यातास्तदेतत्सर्वं सुप्रतिष्ठितसंस्थानमण्डमध्ये व्यूढम् । अण्डं च प्रधानस्याणुरिव

पयो यथाकाशे खद्योत इति। तत्र पाताले जलधौ पर्वतेष्वेतेषु देवनिकाया असुरगन्धर्वकिन्नरकिंपुरुषयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचापस्मारकाप्सरोब्रह्मराक्षसकूष्माण्डविनायकाः प्रतिवसन्ति। सर्वेषु द्वीपेषु पुण्यात्मानो देवमनुष्याः। सुमेरुस्त्रिदशानामुद्यानभूमिस्तत्र मिश्रवनं नन्दनं चैत्ररथं सुमानसमित्युद्यानानि, सुधर्मा देवसभा, सुदर्शनं पुरं, वैजयन्तः प्रासादः। ग्रहनक्षत्रतारकास्तु ध्रुवे निबद्धा वायुविक्षेपनियमेनोपलक्षितप्रचाराः सुमेरोरुपर्युपरि सन्निविष्टा विपरिवर्तन्ते। माहेन्द्रनिवासिनः षड् देवनिकायास्त्रिदशा अग्निष्वात्ता याम्यास्तुषिता अपरिनिर्मितवशवर्तिनः परिनिर्मितवशवर्तिनश्चेति सर्वे सङ्कल्पसिद्धा अणिमाद्यैश्वर्योपपन्नाः कल्पायुषो वृन्दारकाः कामभोगिन औपपादिकदेहा उत्तमानुकूलाभिरप्सरोभिः कृतपरिचाराः। महति लोके प्राजापत्ये पञ्चविधो देवनिकायः। कुमुदा ऋभवः प्रतर्दना अञ्जनाभाः प्रचिताभा इत्येते महाभूतवशिनो ध्यानाहाराः कल्पसहस्रायुषः। प्रथमे ब्रह्मणो जनलोके चतुर्विधो देवनिकायो ब्रह्मपुरोहिता ब्रह्मकायिका ब्रह्ममहाकायिका अमरा इति। ते भूतेन्द्रियवशिनो द्विगुणद्विगुणोत्तरायुषः। द्वितीये तपसि लोके त्रिविधो देवनिकायः। अभास्वरा महाभास्वराः सत्यमहाभास्वरा इति। ते भूतेन्द्रियप्रकृतिवशिनो द्विगुणद्विगुणोत्तरायुषः सर्वे ध्यानाहारा ऊर्ध्वरेतस ऊर्ध्वमप्रतिहतज्ञाना अधरभूमिष्वनावृतज्ञानविषयाः। तृतीये ब्रह्मणः सत्यलोके चत्वारो देवनिकाया अच्युताः शुद्धनिवासाः सत्याभाः संज्ञासंज्ञिनश्चेति। अकृतभवनन्यासाः स्वप्रतिष्ठा उपर्युपरि स्थिताः प्रधानवशिनो यावत्सर्गायुषः। तत्राच्युताः सवितर्कध्यानसुखाः। शुद्धनिवासाः सविचारध्यानसुखाः। सत्याभा आनन्दमात्रध्यानसुखाः। संज्ञासंज्ञिनश्चास्मितामात्रध्यानसुखास्तेऽपि त्रैलोक्यमध्ये प्रतिष्ठन्ति। त एते सप्त लोकाः सर्वे एव ब्रह्मलोकाः। विदेहप्रकृतिलयास्तु मोक्षपदे वर्तन्ते न लोकमध्ये न्यस्ता इति। एतद्योगिना साक्षात्कर्तव्यं सूर्यद्वारे संयमं कृत्वा ततोऽन्यत्रापि। एवन्तावदभ्यस्येद्यावदिदं सर्वं दृष्टमिति ॥ २६ ॥

भाष्यार्थः–भुवनाचा विस्तार सांगतों,– (एकंदर चवदा भुवनें (लोक), त्यांपैकीं सात ऊर्ध्व लोक व सात अधोलोक; त्यांत ऊर्ध्व) सात लोक आहेत. त्यांत अवीचि नांवाच्या नरकास आरंभ करून तें थेट मेरुपर्वताच्या पृष्ठभागापर्यंत सर्व भूर्लोक; मेरुपृष्ठास आरंभ करून तें थेट ध्रुवमंडळापर्यंत ग्रह, नक्षत्र, तारा यांनीं चित्रित झालेला असा अंतरिक्षलोक (भुवर्लोक); व त्यावर (क्रमानेंच) पांच प्रकारचा स्वर्लोक आहे. त्यांत पहिल्या दोन सांगितलेल्या (भूर्लोक व अंतरिक्षलोक या) लोकांस धरून माहेंद्रलोक हा तिसरा; प्राजापत्य लोक चवथा, त्यालाच महर्लोक ह्मणतात; व पांचवा जनोलोक तपोलोक व सत्यलोक याप्रमाणें तीन

प्रकारच्या ब्रह्मलोक आहे. याप्रमाणें सात लोक झाले. या सात लोकांबद्दलचा एक संग्रह-श्लोक आहे त्याचा अर्थ असा,– जन इत्यादि तीन आहेत भूमि ज्याला असा ब्रह्मलोक; त्याच्या खालीं ' महर् ' या नांवाचा प्रजापतिलोक; त्याच्या खालीं ' स्वर् ' या नांवाचा इंद्र-लोक; त्याच्या खालीं ' द्यौः ' व 'भुवर्' या संज्ञांनीं प्रसिद्ध असा तारालोक; व त्याच्या खालीं ' भू ' व ' भुर् ' या नांवांचा मनुष्यांचा लोक आहे.' त्यांत भूर्लोकामध्यें सर्व नरकांच्या खालीं असणारा जो अवीचि नांवाचा नरक त्यावर एकावर एक असणाऱ्या अशा सहा मोठाल्या नरकभूमी आहेत; कीं ज्या घन (शिलाशकल इत्यादि पार्थिव पदार्थ), उदक, अग्नि, वायु, आकाश व तम (अंधकार) यांच्या आधारभूत असून महाकाल, अंबरीष, रौरव, महारौरव, कालसूत्र व अंधतामिस्र या संज्ञांनीं प्रसिद्ध आहेत. (येथें महानरक या शब्दानें दुसरेही कुंभीपाक इत्यादि उपनरक अनंत आहेत असें सुचविलें.) ज्या ठिकाणीं आपापल्या कर्मांच्या योगानें दुःख भोगणारे प्राणी कष्टकारक असें दीर्घायुष्य धारण करून उत्पन्न होतात. अवीचिनरकाच्या खालीं खालीं क्रमानें महातल, रसातल, अतल, वितल, तलातल, सुतल व पाताल या नांवांनीं प्रसिद्ध अशीं सात पातालें व आठवी ही सप्तद्वीपा (सात आहेत जंबू इत्यादि द्वीपें जीस अशी) वसुमती (उदक, धन व रत्नें धारण करणारी अशी) भूमि होय. जिच्या मध्यभागीं सुवर्णमय असा सुमेरुनामक सर्व पर्वतांचा राजा आहे. त्याच्या पूर्व, दक्षिण, पश्चिम व उत्तर ह्या चार बाजूंस राजत (रौप्यमय), वैडूर्यमय (नीलमणिमय), स्फटिकमय व हेममणिमय अशीं चार शिखरें आहेत. त्यांत दक्षिणेकडच्या वैडूर्यमय शिखराची प्रभा आकाशांत पसरल्यामुळें आकाशाचा दक्षिण-भाग नीलकमलाच्या पत्रा (पांकळी) प्रमाणें श्यामवर्ण दिसत आहे. पूर्वेकडचें शिखर रुप्याप्रमाणें स्वच्छ (प्रतिबिंब ग्रहण करण्यास समर्थ); व उत्तरेकडचें कुरंडकाच्या (सुवर्णवर्ण एक प्रकारचें पुष्प अथवा पिंवळा कोरंटा त्याच्या) रंगाचें शिखर आहे. ह्या सुमेरूच्या वर दक्षिणबाजूस एक जंबू नांवाचा वृक्ष आहे कीं ज्याच्या योगानें (लव-णोदधीनें वेष्टित अशा) ह्या द्वीपाला जंबूद्वीप असें नांव पडलें. त्या सुमेरूच्या भोंवतालीं सूर्याची नेहमीं प्रदक्षिणा होत असल्यामुळें रात्री व दिवस सुमेरूला नेहमीं जणूं चिकटून (धरून) फिरत आहेत. (ह्मणजे मेरूच्या ज्या भागाला सूर्य सोडतो त्या ठिकाणीं रात्री व ज्या भागास सूर्य येतो तेथें दिवस; याप्रमाणें रात्री व दिवस भोंवतालच्या भागा-ला नेहमीं होऊन राहिले आहेत.) तसेंच त्या मेरूच्या उत्तरदिशेस नील, श्वेत व शृंग-वान् ह्या नांवांचे तीन पर्वत आहेत; ते प्रत्येक आठ हजार कोश लांबीचे आहेत. त्यांमध्यें जें अंतर (अवकाश) आहे त्यांत रमणक, हिरण्मय व उत्तरकुरु ह्या नांवांचीं तीन वर्षें (देश) आहेत; त्यांचा प्रत्येकाचा छत्तीसहजार कोश विस्तार आहे. मेरूच्या दक्षि-णदिशेस निषध, हेमकूट व हिमशैल या नांवांचे तीन पर्वत प्रत्येक आठ हजार कोश

लांबीचे असे आहेत. तसेंच त्यांमध्यें जें अंतर आहे त्या प्रत्येकांत छत्तीसहजार कोश विस्ताराचीं व हरिवर्ष, किंपुरुष व भारत ह्या नांवांचीं तीन वर्षें आहेत. मेरूच्या पूर्वेस माल्यवान् नांवाचा पर्वत आहे; ह्याच्याच कडेनें (समुद्रापर्यंत) भद्राश्व नांवाचे देश आहेत; आणि मेरूच्या पश्चिमेस गंधमादन पर्वत आहे; त्याच्या कडेनें समुद्रापर्यंत केतुमाल नांवाचे देश आहेत. मध्यें (ह्मणजे छत्राकार मेरूच्या खालीं सभोंवतीं) इलावृत नांवाचें वर्ष आहे. तें हें जंबूद्वीप एकंदर चार लाख कोश विस्ताराचें असून मेरूच्या प्रत्येक दिशेस त्यांपैकीं भाग पन्नास हजार योजन विस्ताराचा याप्रमाणें आहे; ह्मणून हा जंबूद्वीप चार लाख कोश विस्ताराचा व त्याच्या भोंवतालीं त्याच प्रमाणाच्या दुप्पट क्षारसमुद्राचा कड्याप्रमाणें वेढा आहे. जंबूद्वीपाच्या दुप्पटप्रमाणानें शाकद्वीप, शाकद्वीपाच्या दुप्पट कुशद्वीप; याप्रमाणें दुप्पटप्रमाणें वाढतीं अशीं क्रौंच, शाल्मल, गोमेध व पुष्कर ह्या नांवांचीं चार द्वीपें आहेत. पहिलीं तीन व हीं चार मिळून सात द्वीपें झालीं. याचप्रमाणें प्रत्येक द्वीपाच्या भोंवतीं त्या त्या द्वीपाच्या दुप्पट प्रमाणानें वाढते असे सात समुद्र आहेत. ते सर्षपराशिकल्प ह्मणजे मोहऱ्यांचा ढीग जसा फार उंच नसतो व अगदींच सपाट नसतो त्याप्रमाणें असून त्यांच्या दोन्ही तीरांस चित्रविचित्र आकारांचे व रंगांचे, भूषणांप्रमाणें शोभणारे असे अनेक पर्वत आहेत. त्या सात समुद्रांचें उदक उंसांचा रस, सुरा (मद्य), तूप, दधिमंड (दह्याची निवळी) व दूध याप्रमाणें रुचिकारक आहे. ह्या समुद्रांसुद्धां सात द्वीपांस, सात समुद्रांच्या बाहेर असणाऱ्या अशा लोकालोक नांवाच्या पर्वतांचा पन्नासकोटी योजन विस्ताराचा वेढा आहे. (अर्थात् सप्तसमुद्रांसुद्धां सप्तद्वीपांचा घेर पन्नासकोटी योजन प्रमाणाचा आहे.) याप्रमाणें हा सर्व भूगोल ब्रह्मांडाच्या पोंकळीमध्यें सुरक्षितपणानें राहिलेला आहे. (अंडाचा घेर शंभर कोटी योजन विस्ताराचा आहे.) (एवढें मोठें अंड खरें) परंतु हें सुद्धां (सप्तावरणांसहित) जसा आकाशांत काजवा त्याप्रमाणें प्रकृतीच्या एका सूक्ष्म अंशासारखें आहे. त्यांत पाताल, समुद्र व पर्वत या ठिकाणीं देवसमूह व असुर (दैत्य), गंधर्व, किन्नर, किंपुरुष, यक्ष, राक्षस, भूत, प्रेत, पिशाच, अपस्मारक, अप्सरा, ब्रह्मराक्षस, कूष्मांड व विनायक हे सर्व राहतात; आणि द्वीपांमध्यें पुण्यशील असे देव व मनुष्य राहतात. सुमेरु हा देवांच्या विहाराची जागा ह्मणजे यावर सर्व देवांचे बगीचे आहेत; त्यांत मिश्रवन, नंदन, चैत्ररथ व सुमानस हीं चार उद्यानभूमींचीं नांवें आहेत. तसेंच सुमेरूवर सुधर्मा नांवाची देवसभा, सुदर्शन नांवाचें पुर (राजधानी,) वैजयंत नांवाचा प्रासाद (राजवाडा) हीं आहेत. (याप्रमाणें ही सर्व भूर्लोकाची रचना सांगितली. आतां भुवर्लोकाची रचना सांगतों,— त्यांत) ग्रह, नक्षत्रें (अश्विनी इत्यादि सत्तावीस) व तारका (इतर नक्षत्रें) हीं सर्व सर्वांवर असणारा जो ध्रुव त्याच्या ठिकाणीं वायुरूप रज्जूनें बद्ध होऊन नियमित गतीनें मेरूच्या वर फिरून राहिलीं आहेत. स्वर्लोका-

पैकीं पहिल्या माहेंद्रलोकांत १ त्रिदश, २ अग्निष्वात्त, ३ याम्य, ४ तुषित, ५ अपरिनिर्मितवशावर्ती व परिनिर्मितवशावर्ती असे सहा प्रकारचे देवसमूह ह्मणजे सहा देवांच्या जाती आहेत. ते सर्व देव असून त्या सर्वांस संकल्पसिद्धि, अणिमा इत्यादि ऐश्वर्य, कल्पप्रमाणाचें आयुष्य, इच्छित भोग, मातापितरांच्या संयोगावांचूनच अकस्मात् दिव्यशरीरप्राप्ति, सुंदर व अनुकूल अशा अप्सरांबरोबर यथेच्छ भोगप्राप्ति वगैरे आहे. जेथें प्रजापति राहतात अशा महर्लोकामध्यें १ कुमुद, २ ऋभव, ३ प्रतर्दन, ४ अंजनाभ व ५ प्रचिताभ असे पांच प्रकारचे देवसमूह (देवांच्या जाती) आहेत. हे सर्व महाभूतांना स्वाधीन ठेवणारे ह्मणजे महाभूतांचा परिणाम करण्याविषयीं स्वतंत्र, आहारावांचून नुसते ध्यानानेंच नेहमीं तृप्त (पुष्ट) असणारे व ज्यांचें हजार कल्पप्रमाणाचें आयुष्य असे आहेत. ब्रह्मदेवाच्या पहिल्या जनोलोकांत १ ब्रह्मपुरोहित, २ ब्रह्मकायिक ३ ब्रह्ममहाकायिक व अमर असे चार प्रकारचे देवसमूह आहेत. ते सर्व भूतें व इंद्रियें यांचा कोणत्याही प्रकारचा परिणाम करण्याविषयीं स्वतंत्र आहेत. व ब्रह्मपुरोहितांचें आयुष्य हजार कल्प, ब्रह्मकायिकांचें दोन हजार कल्प, याप्रमाणें पुढें सर्वांचें दुप्पट दुप्पट प्रमाणानें आयुष्य आहे. दुसऱ्या तपोलोकांत १ अभास्वर, २ महाभास्वर व ३ सत्यमहाभास्वर असे तीन प्रकारचे देवसमूह आहेत. ते सर्व भूतें, इंद्रियें व प्रकृति (तन्मात्र) यांचा कोणत्याही प्रकारचा परिणाम करण्याविषयीं स्वतंत्र व पूर्वी सांगितलेल्यापेक्षां उत्तरोत्तर दुप्पट आयुष्याचे आहेत. सर्वच केवल ध्यानानें तृप्त (पुष्ट) होणारे, ऊर्ध्वरेते (प्राणायामांच्या योगानें ज्यांचे वीर्य सूक्ष्म होऊन जात आहे असे) व ज्यांना सत्यलोकापासून तें अवीचिनरकलोकापर्यंतचें संपूर्ण ज्ञान आहे; कोठेंही ज्यांच्या ज्ञानाची गति कुंठित होत नाहीं. ब्रह्मदेवाच्या तिसऱ्या सत्यलोकांत १ अच्युत, २ शुद्धनिवास, ३ सत्याभ व ४ संज्ञासंज्ञी असे चार प्रकारचे देवसमूह आहेत. ते सर्व राहण्याकरितां गृह वगैरे कांहींएक न करितां आत्म्याच्याच ठिकाणीं रममाण होणारे, प्रधानाला (प्रकृतीला) स्वाधीन ठेवणारे व सर्व सर्ग होईपर्यंत वांचणारे असे असून अच्युतावर शुद्धनिवास, त्यावर सत्याभ व त्यावर संज्ञासंज्ञी याप्रमाणें राहिले आहेत. त्यांत अच्युत नांवाचे देव सवितर्कयोगानेंच, शुद्धनिवास सविचारयोगानेंच, सत्याभ आनंदमात्रयोगानेंच व संज्ञासंज्ञी नांवाचे देव केवळ अस्मितायोगानेंच सुखी (तृप्त) असतात. (असे जरी ते आहेत तथापि) ते सुद्धां त्रैलोक्यांतच राहतात; ब्रह्मांडाबाहेर राहत नाहींत. हे सांगितलेले सात लोक सर्वच (ब्रह्मा जो हिरण्यगर्भ त्याच्या लिंगदेहानें व्याप्त झाले आहेत ह्मणून) ब्रह्मलोक (अशा व्यवहारानेंच लोकांत प्रसिद्ध) आहेत.|आतां जे विदेह व प्रकृतिलय राहिले ते प्रायः मोक्षपदवीस जाऊन पोहोंचले आहेत ह्मणून ते या लोकविस्तारकथनांत सांगितले नाहींत. हें सर्व सांगितलेलें भुवन योग्यानें सूर्यद्वाराच्या (ह्मणजे सुषुम्नानाडीच्या) ठिकाणीं चित्ताचा संयम करून प्रत्यक्ष करून घ्यावें; नंतर (योगशास्त्रांत सांगितलेल्या) दुसऱ्या आणिक ठिकाणीं

सुद्धां संयम करून भुवनांचा साक्षात्कार करून घ्यावा. तो साक्षात्कार एकदांच संयम करून होणार नाहीं; तर साक्षात्कार होईपर्यंत संयमाचा एकसारखा अभ्यास करीत गेला पाहिजे ॥ २६ ॥

आतां भौतिक पदार्थांच्या दुसऱ्या प्रकाशाच्या योगानें होणारी दुसरी सिद्धि सांगतात,—

चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् ॥ २७ ॥

सूत्रार्थः—चंद्राचे ठिकाणीं संयम केला असतां दिवसां सर्व नक्षत्रांचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्—चन्द्रे संयमं कृत्वा ताराव्यूहं विजानीयात् ॥ २७ ॥

भाष्यार्थः—चंद्राच्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र करण्याचा अभ्यास करून तारांच्या स्वरूपांचें ज्ञान होईल ॥ २७ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,—

ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् ॥ २८ ॥

सूत्रार्थः—ध्रुव नक्षत्राच्या ठिकाणीं संयम केला असतां प्रत्येक नक्षत्राची व ग्रहाची गति किती वेळांत किती आहे हें समजतें.

भाष्यम्—ततो ध्रुवे संयमं कृत्वा ताराणां गतिं जानीयात् । ऊर्ध्वविमानेषु कृतसंयमस्तानि विजानीयात् ॥ २८ ॥

भाष्यार्थः—तारांच्या स्वरूपांचें ज्ञान झाल्यानंतर ध्रुवाच्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र करण्याचा अभ्यास करून प्रत्येक ताऱ्याची गति इतक्या वेळांत इतकी आहे ह्मणजे हें नक्षत्र व हा ग्रह अमुक काळांत अमुक राशीवर व अमुक नक्षत्रावर जातो अशा प्रकारचें ज्ञान होईल. अथवा आदित्य इत्यादिकांच्या रथाच्या ठिकाणीं साक्षात्कारापर्यंत अभ्यास केला असतां आदित्य इत्यादिकांच्या विमानांचें (रथांचें) ज्ञान होईल ॥ २८ ॥

बाहेरील सिद्धी सांगून आतां आंतील सिद्धी सांगतात,—

नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम् ॥ २९ ॥

सूत्रार्थः—नाभिचक्रांत संयम केला असतां योग्याला शरीराच्या रचनेचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्—नाभिचक्रे संयमं कृत्वा कायव्यूहं विजानीयात् । वातपित्तश्लेष्माणस्त्रयो दोषाः संति, धातवः सप्त त्वग्लोहितमांसस्नाय्वस्थिमज्जाशुक्राणि पूर्वं पूर्वमेषां बाह्यमित्येष विन्यासः ॥ २९ ॥

भाष्यार्थः—(सोळा पांकळ्यांचें एक चक्र जें शरीराच्या मध्यभागीं सांगितलें आहे त्याला नाभिचक्र ह्मणतात; त्या) नाभिचक्राचे ठिकाणीं साक्षात्कारापर्यंत चित्ताचा संयम करून शरीरांत असणाऱ्या पदार्थांचें ज्ञान होईल. (शरीरांत) वात, पित्त व कफ असे

तीन दोष आहेत; व त्वचा, रक्त, मांस, स्नायु (शिरा), अस्थि (हाडें), मज्जा व शुक्र असे सात धातु आहेत. त्यांपैकीं पहिला पहिला धातु बाहेरून आहे. याप्रमाणें शरीरांत पदार्थांची व्यवस्था आहे; (त्यांचें संयमानें साक्षात् ज्ञान होऊं शकेल) ॥ २९ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,–

कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः ॥ ३० ॥

सूत्रार्थः–कंठकूपाचे ठिकाणीं संयम केल्यानें योग्याला भूक व तहान लागत नाहीं.

भाष्यम्–जिह्वाया अधस्तात् तन्तुस्तन्तोरधस्तात्कण्ठस्ततोऽधस्तात्कूपस्तत्र संयमात् क्षुत्पिपासे न बाधेते ॥ ३० ॥

भाष्यार्थः–जिभेच्या खालीं मध्यभागीं जी शीर आहे, तिच्या खालीं गळ्यांत एक कूप ह्मणजे खळगा आहे; (जेथें प्राण इत्यादि वायूचा स्पर्श झाल्यामुळें भूक व तहान हीं लागत असतात,) त्याला कंठकूप असें ह्मणतात. तेथें चित्ताचा संयम केला असतां भूक व तहान यांपासून पीडा होत नाहीं ॥ ३० ॥

आतां पुनः दुसरी सिद्धि सांगतात,–

कूर्मनाड्यां स्थैर्य्यम् ॥ ३१ ॥

सूत्रार्थः–कूर्मनाडीमध्यें चित्तसंयम केला असतां योग्याचें चित्त व शरीर स्थिर होतें.

भाष्यम्–कूपादध उरसि कूर्माकारा नाडी तस्यां कृतसंयमः स्थिरपदं लभते । यथा सर्पो गोधा वेति ॥ ३१ ॥

भाष्यार्थः–पूर्वी जो कंठकूप ह्मणून सांगितला त्याच्या खालच्या बाजूस हृदयाच्यां ठिकाणीं एक कांसवाच्या आकाराची नाडी आहे (तिला कूर्मनाडी ह्मणतात.) तेथें संयम केल्यानें ह्मणजे संयमानें चित्त तिच्यामध्यें प्रवेश करील तर त्याला (चित्ताला) व शरीराला, जसा सर्प किंवा घोरपड हे एकदा वेढा घालून किंवा गच्च धरून बसले असतां जागचे हालत नाहींत त्याप्रमाणें स्थिरता प्राप्त होते ॥ ३१ ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

मूर्द्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् ॥ ३२ ॥

सूत्रार्थः–ब्रह्मरंध्राच्या ज्योतीमध्यें संयम केला असतां योग्याला सिद्धपुरुषांचें दर्शन होतें.

भाष्यम्–शिरःकपाले अन्तश्छिद्रं प्रभास्वरं ज्योतिस्तत्र संयमात्सिद्धानां द्यावापृथिव्योरन्तरालचारिणां दर्शनम् ॥ ३२ ॥

भाष्यार्थः–मस्तकांत (ब्रह्मरंध्र नांवाचें) एक छिद्र (भोंक) आहे, तें (सुषुम्ना-

डीच्या योगानें व हृदयांतील चित्तरूप मण्याच्या प्रकाशानें) फारच तेजस्वी आहे; त्याच्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र केलें असतां योग्याला अंतरिक्ष व पृथ्वी यांमध्यें संचार करणाऱ्या सिद्ध पुरुषांचें दर्शन होतें ॥ ३२ ॥

पुनः आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

प्रातिभाद्वा सर्वम् ॥ ३३ ॥

सूत्रार्थः–प्रतिभेच्या ठिकाणीं चित्तसंयम केला असतां जें त्यापासून ज्ञान उत्पन्न होतें, त्यायोगानें योगी सर्व जाणतो.

भाष्यम्–प्रातिभं नाम तारकं तद्विवेकजस्य ज्ञानस्य पूर्वरूपं यथोदये प्रभा भास्करस्य। तेन वा सर्वमेव जानाति योगी प्रातिभस्य ज्ञानस्योत्पत्ताविति ॥ ३३ ॥

भाष्यार्थः–प्रतिभा ह्मणजे तर्क, त्यानें जें केवल होणारें त्यास प्रातिभ ज्ञान ह्मणतात; तें संसारांतून तरून जाण्यास साधन आहे. व जशी सूर्योदय होण्यापूर्वीं प्रथम सूर्याची प्रभा प्रकट होते, आणि त्यायोगानें जसा आतां सूर्योदय होणार असा पूर्ण निश्चय होतो; तसें विवेकख्याति ज्ञान आतां पुढें निश्चयानें होणार अशाचें सूचक तें प्रातिभ ज्ञान आहे. त्या प्रातिभ ज्ञानाची उत्पत्ति झाली असतां मग योगी सर्व जाणतो ॥ ३३ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,–

हृदये चित्तसंवित् ॥ ३४ ॥

सूत्रार्थः–हृदयकमलाचे ठिकाणीं संयम केला असतां आपल्या व दुसऱ्याच्या चित्ताचें वासनासहित ज्ञान होतें.

भाष्यम्–यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म तत्र विज्ञानं तस्मिन् संयमाच्चित्तसंवित् ॥ ३४ ॥

भाष्यार्थः–जें हें ह्या परमात्म्याच्या व जीवाच्या शरीरांत खोलगटसें व श्वेतकमलाच्या आकाराचें जीवाचें राहण्याचें स्थान आहे; तेथें अंतःकरण ब्रह्माच्या सिंहासनाप्रमाणें राहत आहे. ह्मणून त्या हृदयसंज्ञक गृहाच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें चित्ताचा साक्षात्कार होतो ॥ ३४ ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

सत्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः परार्थत्वात् स्वार्थसंयमात्पुरुषज्ञानम् ॥ ३५ ॥

सूत्रार्थः–बुद्धि व आत्मा हे अगदीं निराळे आहेत; बुद्धीच्या सुखदुःखादि परिणामाचा जो प्रतिबिंबद्वारानें पुरुषाच्या ठिकाणीं आरोप त्याला भोग ह्मणतात. तो भोग्यरू-

यानें पुरुषाकरितां ह्मणून परार्थ आहे. व त्याहून भिन्न जो दुसरा चित्प्रतिबिंबरूप भोग त्याला स्वार्थ ह्मणतात; त्या स्वार्थभोगाचे ठिकाणीं संयम केला असतां योग्याला आत्मज्ञान प्राप्त होतें.

भाष्यम्—बुद्धिसत्वं प्रख्याशीलं समानसत्वोपनिबन्धे रजस्तमसी वशीकृत्य सत्वपुरुषान्यताप्रत्ययेन परिणतम् । तस्माच्च सत्वात्परिणामिनोऽत्यन्तविधर्मा शुद्धोऽन्यश्चितिमात्ररूपः पुरुषस्तयोरत्यन्तासंकीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः पुरुषस्य, दर्शितविषयत्वात् । स भोगप्रत्ययः सत्वस्य परार्थत्वादृश्यः । यस्तु तस्माद्विशिष्टश्चितिमात्ररूपोऽन्यः पौरुषेयः प्रत्ययस्तत्र संयमात्पुरुषविषया प्रज्ञा जायते । न च पुरुषप्रत्ययेन बुद्धिसत्वात्मना पुरुषो दृश्यते पुरुष एव प्रत्ययं स्वात्मालम्बनं पश्यति । तथा ह्युक्तम् । ' विज्ञातारमरे केन विजानीयात् ' इति ॥ ३५ ॥

भाष्यार्थः— (सत्व ह्मणजे बुद्धि,) हें बुद्धिरूप सत्व प्रकाशस्वभाव असल्यामुळें तें समानसत्वाधीनवृत्तिक (ह्मणजे जेथपर्यंत सत्वगुणाचा हीनपणा व रज व तमोगुणाचें आधिक्य असतें तेथपर्यंत ते दोघे सत्वगुणाच्या स्वाधीन न राहून त्याचा पराभव करीत असतात; परंतु एकदा कां सत्वगुणाची त्या दोन गुणांशीं बरोबरी झाली ह्मणजे मग ते सत्वगुणाच्याच स्वाधीन राहतात. असे) जे रजोगुण व तमोगुण त्यांना स्वाधीन करून ह्मणजे त्यांचा पराभव करून सत्व व पुरुष (आत्मा) हे अगदीं परस्परांहून भिन्न आहेत अशा ज्ञानाच्या साक्षात्काररूपानें परिणाम पावतें. अशा परिणाम पावणाऱ्या सत्वगुणाहून सुद्धां पुरुष अगदींच विलक्षणधर्माचा असा अन्य आहे; कारण, तो शुद्ध, चैतन्यस्वरूपमात्र (व अपरिणामी असा) आहे. याप्रमाणें परस्परांहून अगदींच भिन्न असणारे जे सत्व व पुरुष यांच्यामध्यें (अविवेकानें) पृथक्पणाचा अनुभव न येणें ह्मणजे प्रकाशशील अशा बुद्धिरूप आरशामध्यें पुरुषाचें प्रतिबिंब पडल्यामुळें बुद्धि विषयांचें ग्रहण करूं लागली कीं पुरुषप्रतिबिंबही विषयाकार भासूं लागतें; व अविवेकानें ' पुरुषच विषयांचें सेवन करितो ' असा पुरुषाच्या ठिकाणीं आरोप होतो; अशाच प्रकारचा पुरुषाला भोग आहे. (वस्तुतः पाण्यास मालिन्य अथवा कंप वगैरे उत्पन्न झाल्यामुळें त्यांत पडलेलें सूर्यप्रतिबिंब जसें मलिन झालेलें व हालतेंसें दिसतें; परंतु बिंबभूत सूर्यास त्याचा कांहींच संबंध नसतो; त्याप्रमाणें पुरुषाचा विषयांशीं कांहींच संबंध नाहीं.) तो उभयात्मक भोगरूप प्रत्यय बुद्धिसत्वाचा अंश असून परार्थ ह्मणजे आत्म्याकरितां असल्यामुळें तो दृश्य व भोग्य (उपभोगाचा पदार्थ) आहे (आणि आत्मा हा त्या भोग्यपदार्थाचा भोक्ता आहे). त्या परार्थभोगाहून भिन्न असा केवल पुरुषस्वरूपाच्या आश्रयानें असणारा जो स्वार्थ भोगप्रत्यय ह्मणजे अहंकाररहित बुद्धीमध्यें पडलेलें जें चैतन्याचें प्रतिबिंब त्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम केला असतां (योग्याला) आत्म्याविषयींचें ज्ञान उत्पन्न होतें. आतां पुरुषज्ञान होतें ह्मणून

जें सांगितलें तें बुद्धिसत्वगत जो पुरुषाकारप्रत्ययरूप धर्म त्याप्रत होत नाहीं;) कारण, तो जड आहे;) तर (स्वतः पुरुषासच होतें ह्मणजे) स्वतः पुरुषच आपल्या ठिकाणीं प्रतिबिंबित झालेला जो (स्वस्वरूपाकार) प्रत्यय त्याप्रत पाहतो. (जसें आपल्या ठिकाणीं प्रतिबिंबित जी घटाकार बुद्धि, तिचें दर्शन झालें कीं घटाचें दर्शन झालें असें होतें; त्याप्रमाणेंच आपल्या ठिकाणीं प्रतिबिंबित जी स्वाकार बुद्धि, तिचें दर्शन हेंच पुरुषदर्शन होय.) (पुरुषालाच ज्ञातृत्व आहे) याविषयीं (ईश्वरानें) असें ह्मटलें आहे कीं, ' (जर आत्मा नित्यज्ञानरूप नाहीं तर) कोणत्या दुसऱ्या ज्ञानानें लोकांस आत्म्याचें ज्ञान होणार ? ' अथवा ' (मोक्षकालीं बुद्धि इत्यादि सर्वांचाच लय झाल्यामुळें पुरुष आपल्याप्रत कोणत्या साधनानें जाणूं शकेल ? ' ॥ ३५ ॥

आतां पुरुषसाक्षात्कार होण्याच्या पूर्वीं ह्या संयमाचें फल सांगतात,–

ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शास्वादवार्त्ता जायन्ते ॥ ३६ ॥

सूत्रार्थः–त्या स्वार्थभोगसंयमापासून प्रतिभेनें ह्मणजे केवळ मनापासून होणारें असें प्रातिभज्ञान होतें. तसेंच त्या योग्याच्या श्रोत्र, त्वक् (त्वचा), चक्षु, रसना व घ्राण ह्या पांच इंद्रियांस स्वर्गांतील शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंध हे विषय ग्रहण करण्याचें सामर्थ्य व्युत्थानअवस्थेंत सुद्धां प्राप्त होतें.

भाष्यम्–प्रातिभात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टातीतानागतज्ञानम् । श्रावणाद्दिव्यशब्दश्रवणम् । वेदनाया दिव्यस्पर्शाधिगमः । आदर्शाद्दिव्यरूपसंवित् । आस्वादाद्दिव्यरससंवित् । वार्तातो दिव्यगन्धविज्ञानमित्येतानि नित्यं जायन्ते ॥ ३६ ॥

भाष्यार्थः– (पुरुषज्ञान झालें ह्मणजे दुसऱ्यानें सांगितल्यावांचूनच अत्यंत सूक्ष्म इत्यादिकांचें केवल मनानेंच ज्ञान होणें व तसें नेहमीं सामर्थ्य असणें अशा प्रकारचें प्रातिभज्ञान प्राप्त होतें. त्या) प्रातिभज्ञानापासून अत्यंत सूक्ष्म, व्यवहित (आड असणारा), दूरचा, मागें गेलेला व पुढें येणारा अशा पदार्थांचें ज्ञान होतें. श्रावण ह्मणजे श्रोत्रेंद्रियानें जें ज्ञान होतें तें; त्यायोगानें योग्याला दिव्य ह्मणजे स्वर्गांतील शब्द ऐकूं येऊं लागतात. वेदना ह्मणजे स्पर्शेंद्रियानें होणारें ज्ञान; त्यापासून योग्याला स्वर्गांतील स्पर्शाचें ज्ञान होतें. आदर्श ह्मणजे चक्षुरिंद्रियानें होणारें ज्ञान; त्यायोगानें स्वर्गांतील रूपाचें ज्ञान होतें. आस्वाद ह्मणजे रसनेंद्रियानें होणारें ज्ञान; तें झाल्यामुळें योग्याला स्वर्गांतील रसाचें ज्ञान होतें; आणि वार्ता ह्मणजे घ्राणेंद्रियानें होणारें ज्ञान; तें झाल्यापासून योग्याला स्वर्गांतील गंधाचें ज्ञान होतें. असें हें सहा प्रकारचें ज्ञान व्युत्थानअवस्थेंत सुद्धां कायम राहतें ॥ ३६ ॥

आतां अशा सिद्धी प्राप्त झाल्यानें योगी आपणास कृतकृत्य मानून संयमाचा अभ्यास सोडून देईल; तो त्यानें सोडूं नये याकरितां सांगतात,–

ते समाधावुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः ॥ ३७ ॥

सूत्रार्थः—त्या प्रातिभ इत्यादिक सिद्धी समाधींत विघ्न करणाऱ्या आहेत; व व्युत्थानदशेंत उत्तम फळें देणाऱ्या आहेत.

भाष्यम्—ते प्रातिभादयः समाहितचित्तस्योत्पद्यमाना उपसर्गास्तद्दर्शनप्रत्यनीकत्वात् । व्युत्थितचित्तस्योत्पद्यमानाः सिद्धयः ॥ ३७ ॥

भाष्यार्थः—पूर्वीं ज्या प्रातिभ इत्यादि सिद्धी सांगितल्या त्या असंप्रज्ञातसमाधींत तत्पर झालेल्या योग्याला प्राप्त झाल्या असतां समाधीस विघ्न करणाऱ्या आहेत. (म्हणजे त्या प्राप्त झाल्यामुळें आनंद, आश्चर्य इत्यादिक उत्पन्न होऊन समाधीस कमीपणा येतो; असें जाणून मुमुक्षूंनीं त्यांच्या लोभांत पडूं नये.) आतां ज्या वेळेस व्युत्थानअवस्था असते त्या वेळेस तर त्याच सिद्धी (सुखकारक) होतात ॥ ३७ ॥

याप्रमाणें ज्ञानरूप सिद्धी सांगून आतां क्रियारूप सिद्धी सांगतात,—

बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च चित्तस्य परशरीरावेशः ॥ ३८ ॥

सूत्रार्थः—बंधकारण जे धर्माधर्म, त्यांचा कमीपणा झाल्यानें आणि मन, प्राण व इंद्रियें यांचा संचार करण्याचा मार्ग ज्या नाड्या, त्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र केल्यानें आपलें चित्त, इंद्रियें इत्यादिकांचा दुसऱ्याच्या शरीरांत प्रवेश करवितां येतो.

भाष्यम्—लोलीभूतस्य मनसोऽप्रतिष्ठस्य शरीरे कर्माशयवशाद्बन्धः प्रतिष्ठेत्यर्थः । तस्य कर्मणो बन्धकारणस्य शैथिल्यं समाधिबलाद्भवति प्रचारसंवेदनं च चित्तस्य समाधिजमेव । कर्मबन्धक्षयात् स्वचित्तस्य प्रचारसंवेदनाच्च योगी चित्तं स्वशरीरान्निष्कृष्य शरीरान्तरेषु निःक्षिपति, निःक्षिप्तं चित्तं चेन्द्रियाण्यनुपतन्ति, यथा मधुकरराजानं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति निविशमानमनु निविशन्ते, तथेन्द्रियाणि परशरीरावेशे चित्तमनु विधीयन्त इति ॥ ३८ ॥

भाष्यार्थः—सर्व प्रदेशांत व्याप्त होणें हा चित्ताचा स्वभाव खरा; परंतु धर्म व अधर्मरूप कारणानें आपल्या शरीरांतच तें बांधल्यासारखें संकोचानें राहिलें आहे. तें धर्माधर्मरूप बंधकारण संयमाच्या प्रभावानें कमी होतें; आणीक चित्ताचा संचार करण्याचा मार्ग ज्या नाड्या त्यांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें संवेदन म्हणजे अमक्या वेळेस अमुक नाडीनें चित्ताचा संचार होत आहे असें ज्ञान होतें. तसेंच प्राण व इंद्रियें यांचा संचार करण्याचा मार्ग ज्या नाड्या त्यांचें संयमानें ज्ञान होतें. तें झालें असतां (जसें आपल्या किंवा दुसऱ्याच्या घरांत प्रवेश करण्याला दार इत्यादिकांचा प्रतिबंध असतो, तो दूर झाल्यानें प्रवेश सहज करितां येतो; त्याप्रमाणें) आपल्या चित्ताचा मृतशरीरामध्यें अथवा अन्य जीवंत शरीरामध्यें प्रवेश करवितां येतो; त्यानंतर जसा मधमाशांचा राजा (फुलाव-

रून) उठला असतां त्याच्या मागून मधमाशा उठतात; व तो (फुलावर) बसला असतां त्या बसतात; त्याप्रमाणें चित्तामागून बाकीचीं इंद्रियें सुद्धां परशरीरामध्यें प्रवेश करितात. यालाच परकायाप्रवेश ह्मणतात ॥ ३८ ॥

आतां उदानजयापासून होणारी सिद्धि सांगतात,—

उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च ॥ ३९ ॥

सूत्रार्थः—उदानवायूचा संयमानें जय झाल्यानें महानद्या, मोठा गाळ व मोठाल्या कांट्यांच्या जाळ्या यांमध्यें योगी फसून न राहतां कापसाच्या गोळ्यासारखा वर येतो.

भाष्यम्—समस्तेन्द्रियवृत्तिः प्राणादिलक्षणा जीवनं, तस्य क्रिया पञ्चतयी । प्राणो मुखनासिकागतिराहृदयवृत्तिः । समुन्नयनात्समानश्चानाभिवृत्तिः । अपनयनादपान आपादतलवृत्तिः । उन्नयनादुदान आशिरोवृत्तिः । व्यापी व्यान इति । एषां प्रधानः प्राणः । उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च प्रयाणकाले भवति तां वशित्वेन प्रतिपद्यते ॥ ३९ ॥

भाष्यार्थः—प्राणन, अपानन इत्यादिरूप जी सर्व इंद्रियांची वृत्ति तिला जीवन ह्मणतात. त्या जीवनाचा पांच प्रकारचा व्यापार आहे; (त्याला प्राण इत्यादि नांवें आहेत.) त्यांत मुख व नाकाच्या शेंड्यापासून तें हृदयापर्यंत जो वायु व्यापार करीत असतो त्यास प्राण असें ह्मणतात. नाडींना पाहिजे तेवढ्या रसाचा पुरवठा करितो ह्मणून समान, तो (हृदयापासून तें) नाभीपर्यंत व्यापार करीत असतो. मूत्र, पुरीष (विष्ठा) व गर्भ इत्यादिकांना दूर करण्याला हेतु ह्मणून अपान, तो नाभीपासून तें तळपायांपर्यंत व्यापार करीत असतो. ऊर्ध्वगति देतो व रसादिकांना वर (मस्तकापर्यंत) पोहोंचवितो ह्मणून उदान, तो (नाकाच्या शेंड्यापासून तें मस्तकापर्यंत व्यापार करीत असतो. आणि सर्व शरीरांत व्यापून राहणारा तो व्यानसंज्ञक वायु होय. ह्या पांचांपैकीं प्राण हा सर्वांत श्रेष्ठ आहे. यांत सांगितलेल्या उदान वायूचा संयमानें जय झाला असतां योगी उदक, चिखल, कांटे इत्यादि ठिकाणीं चालू लागला तरी वरच्यावर राहतो ह्मणजे पाण्यांत बुडत नाहीं किंवा चिखलांत गढत नाहीं अथवा कांटे वगैरे त्यास मोडत नाहींत; व प्राण सोडण्याची ज्या वेळेस योग्यास इच्छा होते त्या वेळेस त्याचें प्राणोत्क्रमण अर्चिरादिमार्गानें होतें. ती ऊर्ध्वगति उदानजयावांचून प्राप्त होत नाहीं ह्मणून उदानजय करावा ॥ ३९ ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,—

समानजयाज्ज्वलनम् ॥ ४० ॥

सूत्रार्थः—समानवायूचा संयमानें जय केल्यानें योगी अग्नीसारखा देदीप्यमान दिसतो.

भाष्यम्—जितसमानस्तेजस उपध्मानं कृत्वा ज्वलति ॥ ४० ॥

भाष्यार्थः– (नाभीच्या जवळ राहणारा जो जठराग्नि, त्याच्या भोंवतीं व्यापून (वेढून) राहणारा जो समानवायु त्याला संयमानें जिंकिलें असतां जठराग्नीचें तेज वाढून योगी अग्नीप्रमाणें प्रदीप्त दिसतो; अथवा अग्नीचें तेज वाढवून सतीप्रमाणें आपलें शरीर जाळितो ॥ ४० ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,–

श्रोत्राकाशयोः सम्बन्धसंयमाद्दिव्यं श्रोत्रम् ॥ ४१ ॥

सूत्रार्थः–श्रोत्रेंद्रिय व आकाश यांच्यामध्यें असणारा जो संबंध, त्यामध्यें संयम केल्यानें दिव्य शब्दाचें ग्रहण करणारें असें योग्याचें श्रोत्रेंद्रिय होतें.

भाष्यम्–सर्वश्रोत्राणामाकाशं प्रतिष्ठा सर्वशब्दानां च। यथोक्तम् 'तुल्यदेशश्रवणानामेकदेशश्रुतित्वं सर्वेषां भवति' इति। तच्चैतदाकाशस्य लिङ्गमनावरणं चोक्तम्। तथाऽमूर्तस्यानावरणदर्शनाद्विभुत्वमपि प्रख्यातमाकाशस्य शब्दग्रहणानुमितं श्रोत्रं बधिरयोरेकः शब्दं गृह्णात्यपरो न गृह्णातीति तस्माच्छ्रोत्रमेव शब्दविषयम्। श्रोत्राकाशयोः सम्बन्धे कृतसंयमस्य योगिनो दिव्यं श्रोत्रं प्रवर्तते ॥ ४१ ॥

भाष्यार्थः–सर्वांच्या श्रोत्रेंद्रियांचा व सर्व शब्दांचा आश्रय आकाश आहे. याविषयीं पंचशिखाचार्यांनींही असें ह्मटलें आहे कीं, ' ज्यांच्या श्रोत्रेंद्रियांचा समान देश आहे त्या सर्वांच्या श्रवणाचाही देश एकच असतो.' (तो एक देश ह्मटला ह्मणजे आकाशच होय.) व तें श्रोत्र व शब्द आकाशाचें लिंग ह्मणजे आकाशाच्या अस्तित्वाचें अनुमापक चिह्न व दुसरें अवकाशरूप सांगितलें आहे. तसेंच अपरिच्छिन्न द्रव्याला कधींही आवरण पाहण्यांत नसल्यामुळें आकाशाला विभुत्वही श्रुति, स्मृति इत्यादि स्थलीं प्रसिद्ध आहे. शब्दाचें ग्रहण होतें हेंच अनुमान श्रोत्रेंद्रिय असण्याबद्दल प्रमाण आहे; कारण, जो बहिरा नसतो तो शब्दाला ऐकतो, व जो बहिरा असतो तो ऐकत नाहीं. या अन्वयव्यतिरेकांवरून शब्दाला ग्रहण करणारें श्रोत्रेंद्रियच आहे. याप्रमाणें श्रोत्र व आकाश यांचा जो आधाराधेयभाव संबंध त्या ठिकाणीं चित्ताचा संयम करणाऱ्या योग्याला दिव्य ह्मणजे तन्मात्र इत्यादिरूप सूक्ष्मशब्दग्राहक श्रोत्रेंद्रिय प्राप्त होतें ॥ ४१ ॥

आतां आणिक दुसरी सिद्धि सांगतात,–

कायाकाशयोः सम्बन्धसंयमाल्लघुतूलसमापत्तेश्चाकाशगमनम् ॥ ४२ ॥

सूत्रार्थः–शरीर व आकाश यांचा जो संबंध आहे त्यावर संयम केला असतां आणि कापूस वगैरे जे हलके पदार्थ आहेत त्यांच्या ठिकाणीं तदाकार भावना करून समाधि साधिला असतां योगी आकाशांत गमन करूं शकतो.

भाष्यम्–यत्र कायस्तत्राकाशं तस्यावकाशदानात्कायस्य तेन सम्बन्धप्राप्तिस्तत्र कृतसंयमो जित्वा तत्सम्बन्धं लघुषु तूलादिष्वापरमाणुभ्यः समापत्तिं लब्ध्वा जितसम्बन्धो लघुर्लघुत्वाच्च जले पादाभ्यां विहरति ततस्तूर्णनाभितन्तुमात्रे विहृत्य रश्मिषु विहरति ततो यथेष्टमाकाशगतिरस्य भवतीति ॥ ४३ ॥

भाष्यार्थः–ज्या आसन इत्यादि ठिकाणीं शरीर असतें तेथें तेवढ्या जागेंत सुद्धां आकाश असतें; कारण, अवकाश देणें हा आकाशाचा धर्म आहे. याकरितां शरीराचा आकाशाशीं जो व्याप्तिरूप संबंध त्या संबंधाच्या ठिकाणीं संयम करणारा त्या संबंधाप्रत साक्षात्कारेंकरून स्वाधीन करून घेतल्यामुळें अगदीं हलका होतो. अथवा कापूस इत्यादि हलक्या पदार्थापासून तें थेट परमाणूपर्यंत चित्ताची तदाकार वृत्ति करून व समाधि साधून संयमानें शरीर व आकाश यांचा संबंध स्वाधीन करून घेईल तर तो योगी फार हलका होतो. व त्याच्या ठिकाणीं अगदीं हलकेपणा आल्यामुळें तो पाण्यावरून पायांनीं चालत जातो. त्यानंतर तर तो कोळी नांवाच्या किड्यानें केलेल्या एका सूक्ष्म तंतूवरून आनंदानें संचार करून सूर्यकिरणांबरोबर सुद्धां फिरूं लागतो. नंतर वाटेल तिकडे आकाशांत गमन करण्याचें त्यास सामर्थ्य येतें ॥ ४२ ॥

आतां दुसरी सिद्धि सांगतात,–

बहिरकल्पिता वृत्तिर्महाविदेहा ततः प्रकाशावरणक्षयः ॥ ४३ ॥

सूत्रार्थः–शरीराच्या बाहेरची जी अकल्पिता महाविदेहा नांवाची प्रवृत्ति, तिच्यांत चित्तसंयम केला असतां योग्याच्या सात्विकचित्ताच्या प्रकाशाचें जें आच्छादन क्लेश, कर्म इत्यादि त्याचा नाश होतो.

भाष्यम्–शरीराद्बहिर्मनसो वृत्तिलाभो विदेहा नाम धारणा सा यदि शरीरप्रतिष्ठस्य मनसो बहिर्वृत्तिमात्रेण भवति सा कल्पितेत्युच्यते । या तु शरीरनिरपेक्षा बहिर्भूतस्यैव मनसो बहिर्वृत्तिः सा खल्वकल्पिता । तत्र कल्पितया साधयन्त्यकल्पितां महाविदेहामिति, यया परशरीराण्याविशन्ति योगिनः । ततश्च धारणातः प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्वस्य यदावरणं क्लेशकर्मविपाकत्रयं रजस्तमोमूलं तस्य च क्षयो भवति ॥४३॥

भाष्यार्थः–शरीराच्या बाहेर जो मनाचा वृत्तिलाभ ह्मणजे शरीराप्रमाणेंच बाहेरच्या वस्तूंची संकल्पवशता, तिचें अधिष्ठान (आश्रय) बाहेर असतें ह्मणून तिला विदेहा धारणा ह्मणतात. आतां ती जर शरीरांतच मन राहून मनाच्या केवळ बाह्यज्ञानमात्रानेंच होते तर तिला कल्पिता विदेहा असें ह्मणतात. आणि जी तर शरीराची मुळींच अपेक्षा न करणारी अशी बाहेर राहणाऱ्या मनाची बहिर्वृत्ति तिला अकल्पिता धारणा ह्मणतात. त्यांत प्रथम कल्पिता धारणा साध्य करून मग तिनें अकल्पिता महाविदेहा साधावी; कीं जिच्या योगानें योगी

परशरीरांत प्रवेश करूं शकतात. त्यानंतर त्या धारणेच्या ठिकाणीं चित्त एकाग्र केलें असतां सात्विक चित्ताच्या प्रकाशाचें जें आच्छादन म्हणजे क्लेश, कर्म व विपाकरूप जो चित्तमल त्याचा नाश होतो ॥ ४३ ॥

आतां सबीज व निर्बीज समाधींच्या सिद्धीकरितां उपाय सांगतात,–

स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः ॥ ४४ ॥

सूत्रार्थः–प्रत्येक भूताच्या स्थूल, स्वरूप, सूक्ष्म, अन्वयत्व व अर्थवत्त्व अशा पांच प्रकारच्या विशेष अवस्था आहेत; त्यांच्यामध्यें संयम केला असतां महाभूतें स्वाधीन होतात.

भाष्यम् –तत्र पार्थिवाद्याः शब्दादयो विशेषाः सहाकारादिभिर्धर्मैः स्थूलशब्देन परिभाषिताः । एतद्भूतानां प्रथमं रूपं द्वितीयं रूपं स्वसामान्यं मूर्तिर्भूमिः स्नेहो जलं वह्निरुष्णता वायुः प्रणामी सर्वतोगतिराकाश इत्येतत्स्वरूपशब्देनोच्यते । अस्य सामान्यस्य शब्दादयो विशेषाः । तथा चोक्तम् । ‘ एकजातिसमन्वितानामेषां धर्ममात्रव्यावृत्तिः ’ इति । सामान्यविशेषसमुदायोऽत्र द्रव्यम् । द्विष्ठो हि समूहः प्रत्यस्तमितभेदावयवानुगतः शरीरं वृक्षो यूथं वनमिति । शब्देनोपात्तभेदावयवानुगतः समूह उभये देवमनुष्याः, समूहस्य देवा एको भागो मनुष्या द्वितीयो भागस्ताभ्यामेवाभिधीयते समूहः । स च भेदाभेदविवक्षित आम्राणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घ आम्रवनं ब्राह्मणसङ्घ इति । स पुनर्द्विविधो युतसिद्धावयवोऽयुतसिद्धावयवश्च । युतसिद्धावयवः समूहो वनं सङ्घ इति । अयुतसिद्धावयवः संघातः शरीरं वृक्षः परमाणुरिति । अयुतसिद्धावयवभेदानुगतः समूहो द्रव्यमिति पतञ्जलिः । एतत्स्वरूपमित्युक्तम् । अथ किमेषां सूक्ष्मरूपम् । तन्मात्रं भूतकारणम् । तस्यैकोऽवयवः परमाणुः सामान्यविशेषात्माऽयुतसिद्धावयवभेदानुगतः समुदाय इत्येवं सर्वतन्मात्राणि । एतत्तृतीयम् । अथ भूतानां चतुर्थं रूपम् । ख्यातिक्रियास्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावानुपातिनोऽन्वयशब्देनोक्ताः । अथैषां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वं भोगापवर्गार्थता गुणेष्वन्वयिनो गुणास्तन्मात्रभूतभौतिकेष्विति सर्वमर्थवत् । तेष्विदानींभूतेषु पञ्चरूपेषु संयमात्तस्य तस्य रूपस्य स्वरूपदर्शनं जयश्च प्रादुर्भवति । तत्र पञ्चभूतस्वरूपाणि जित्वा भूतजयी भवति । तज्जयाद्वत्सानुसारिण्य इव गावोऽस्य सङ्कल्पानुविधायिन्यो भूतप्रकृतयो भवन्ति ॥ ४४ ॥

भाष्यार्थः–(स्थूल इत्यादि ज्या पृथ्वी इत्यादि पंचभूतांच्या पांच अवस्था) त्यांमध्यें पार्थिव (पृथ्वीसंबंधी), पाथसीय (उदकसंबंधी), तैजस (तेजःसंबंधी), वायवीय (वायुसंबंधी) व आकाशीय (आकाशसंबंधी) जे (यथासंभव) शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंधरूप विशेष (म्हणजे षड्ज, ऋषभ इत्यादि; शीत, उष्ण इत्यादि; नील, पीत इत्यादि; कषाय, मधुर इत्यादि; व सुरभी इत्यादि नाम व कर्म इहींकरून विभक्त होणारे म्हणून विशेष) हे आकार

इत्यादि धर्मांसुद्धां शास्त्रांत ' स्थूल ' या शब्दानें परिभाषित आहेत (ह्मणजे ह्यांना स्थूल अशा शब्दानें व्यवहार होतो). ते आकारादि धर्म येणेंप्रमाणें,– आकृति, गुरुत्व, रूक्षपणा, आच्छादन करणें, स्थिरता, सर्वभूताधारता, विदारण, स्थिति, क्षमा, काळेपणा, कठिनता व सर्वप्राणिभोगभोग्यता, हे पृथ्वीचे गुण आहेत. स्नेह, सूक्ष्मत्व (विरलपणा), शुक्लत्व, मृदुत्व, गुरुत्व, शैत्य, रक्षणशक्ति, पवित्रत्व व संधि करणें हे उदकाचे गुण आहेत. वरती असणें, पचनशक्ति; पवित्र करणें, लघुत्व, प्रभा, तमाचा ध्वंस करण्याची शक्ति व प्रकाश हे तेजाचे गुण आहेत. वांकडी गति, पवित्रपणा, दूर सारणें, प्रेरण, बल, चांचल्य, रूपराहित्य व रूक्षता हे वायूचे गुण आहेत. सर्वत्र व्याप्ति, संविभाव न होणें व कोणाचाही प्रतिबंध नसणें हे तीन गुण आकाशाचे आहेत. याप्रमाणें हें पृथिवी इत्यादि पंचभूतांचें सूत्रांत सांगितलेलें पहिलें ह्मणजे स्थूल रूप (अवस्था) होय. आतां पृथ्वी इत्यादिकांचें दुसरें रूप ह्मणजे अवस्था ह्मटली ह्मणजे स्वसामान्य (आपापल्या ठिकाणीं राहणारा स्वाभाविक धर्म) हें होय. तें असें,– पृथ्वीच्या ठिकाणीं स्वतःसिद्ध कठिनपणा, जलाच्या ठिकाणीं स्नेह (स्निग्धता) अग्नी (तेजा) च्या ठिकाणीं उष्णता, वायूच्या ठिकाणीं प्रेरणा करणें, हालविणें, वाहणें इत्यादि व आकाशाच्या ठिकाणीं अवकाश देणें या प्रकारच्या ह्या पंचभूतांच्या सामान्य (स्वाभाविक) धर्मास शास्त्रांत 'स्वरूप' ह्या शब्दानें व्यवहार होतो. ह्या (कठिनपणा इत्यादि) सामान्य धर्मांचेच शब्द इत्यादि (षड्ज इत्यादि इत्यादि) विशेष ह्मणजे एकमेकांची एकमेकांहून व्यावृत्ति करणारे असे धर्म आहेत. असें पूर्वीच्या आचार्यांनीं सांगितलेंही आहे कीं, 'कठिनपणा इत्यादि एकेक स्वाभाविकधर्मानें युक्त जीं पृथ्वी इत्यादिक पंचभूतें ह्यांची सजातीय अन्यद्रव्यांहून शब्दादि विशेषधर्मानें व्यावृत्ति होते.' याप्रमाणें जे कठिनपणा इत्यादि सामान्य धर्म व षड्ज इत्यादि विशेष धर्म सांगितले; ह्या सामान्य व विशेष धर्मांचा समूहच द्रव्य असा या शास्त्राचा सिद्धांत आहे. (या सामान्य व विशेष यांच्या समूहाहून शिवाय द्रव्य ह्मणून पदार्थ दुसरा कांहीं नाहीं.) त्यांत समूह दोन ठिकाणीं राहणारा आहे; ह्मणजे एक तर ज्यांचा शब्दानें कांहींएक भेद (विभाग) सांगतां येत नाहीं अशा अवयवांच्या ठिकाणीं राहणारा; उदाहरण,–शरीर, वृक्ष, यूथ (पशूंचा समूह) वन इत्यादि; व दुसरा शब्दानें सांगतां येण्याजोगा आहे भेद (विभाग) ज्यांचा अशा अवयवांच्या ठिकाणीं राहणारा; उदाहरण,– 'उभय देवमनुष्य.' या उदाहरणांतील देवमनुष्यरूप समूहाचा देव हा एक भाग व मनुष्य हा दुसरा भाग, त्या दोन भागांनीं ' देवमनुष्य ' हा एक समूह ह्मटला जातो. आतां तो दोन प्रकारचा समूह सुद्धां पुनः आणखी भेदविवक्षेनें व अभेदविवक्षेनें दोन प्रकारचा; जसें, ' आम्रां- (आंब्यां) चें वन व ब्राह्मणांचा संघ; ' येथें आंब्याचीं झाडें व ब्राह्मण ह्या व्यक्ती भिन्न व त्यांचा समूह जो वन व संघ हीं भिन्न अशी भेदविवक्षा मानिली ह्मणून आंबा व ब्राह्मण

ह्या शब्दांहून ' चें, चा ' असे षष्ठीचे प्रत्यय झाले. आणि जेव्हां व्यक्ति व तद्विशिष्ट समूह हे दोघे एक अशी अभेदविवक्षा केली त्या वेळेस 'आम्रवन, ब्राह्मणसंघ ' या दोन उदाहरणांत कर्मधारय समास झाला. तो समूह पुनः आणखी दोन प्रकारचा; एक युतसिद्धावयव ह्मणजे ज्याच्या अवयवांत अंतर (अवकाश) असतें असा; व दुसरा अयुतसिद्धावयव ह्मणजे ज्याच्या अवयवांत अंतर नसतें असा: त्या पहिल्या प्रकारच्या समूहाचें उदाहरण वन, संघ इत्यादि; व दुसऱ्या प्रकारच्या समूहाचें उदाहरण शरीर, वृक्ष, परमाणु इत्यादि. या दोन प्रकारच्या समूहांपैकीं अयुतसिद्धावयव समूहच द्रव्य असा या शास्त्राचा सूत्रकार जो भगवान् पतञ्जलि त्याचा सिद्धांत आहे. याप्रमाणें हें पंचभूतांचें स्वरूप सांगितलें. आतां ह्या पंचभूतांचें तिसरें सूक्ष्मरूप कोणतें ह्मणाल तर शब्दतन्मात्र, स्पर्शतन्मात्र, रूपतन्मात्र, रसतन्मात्र व गंधतन्मात्र अशीं पांच तन्मात्रें होत. यांना सूक्ष्म ह्मणण्याचें कारण हें कीं, हीं पंचभूतांच्या उत्पत्तीला कारण आहेत.(साक्षात्कारणांनाच येथें सूक्ष्मत्व विवक्षित आहे.) त्या भूतांचाच परमाणु हा एक अगदीं शेवटचा भाग आहे; त्यांत जे कठिनपणा इत्यादि सामान्य धर्म व शब्द इत्यादि विशेष धर्म हे परमाणूचे अवयव असून अयुतसिद्ध ह्मणजे अंतररहित आहेत; व त्यांच्या समुदायालाच परमाणु ह्मणतात; ह्मणून परमाणु हा भूताचें सूक्ष्मरूप आहे. जसें परमाणु भूताचें सूक्ष्मरूप त्याप्रमाणेंच तन्मात्र सुद्धां भूताचें सूक्ष्मरूप आहे असें जाणावें. हें तन्मात्र भूतांचें तिसरें रूप सांगितलें; आतां त्यांचें चवथें रूप सांगतों,— सत्व, रज व तम ह्या तीन गुणांचे प्रकाश, प्रवृत्ति व स्थिति हे अनुक्रमें तीन स्वभाव आहेत. हें कार्यरूप जें द्रव्यांतील गुण त्यांत संबद्ध असतात ह्मणून गुण हेच या शास्त्रांत अन्वयशब्दानें सांगितले आहेत, ह्मणजे या तीन गुणांसच अन्वय हीं संज्ञा आहे. (हें भूतांचें चवथें रूप झालें.) आतां या भूतांचें ' अर्थवत्त्व ' हें पांचवें रूप होय. पुरुषास शब्दादिकांचें ज्ञान हा भोग व विवेकख्याति हा अपवर्ग ह्मणजे मोक्ष हे दोन अर्थ ह्मणजे प्रयोजन आहे ज्यांस ते अर्थवंत अर्थात् तीन गुण, त्यांचा जो भाव (धर्म) तें अर्थवत्त्व (भोगापवर्गार्थता), तें गुणांवर राहतें, व गुण हे भूत, तन्मात्र व घट इत्यादि कार्यांवर राहतात ह्मणून सर्वच अर्थवत् आहे. (याप्रमाणें हीं भूतांचीं पांच रूपें सांगितलीं;) त्यांत पांचही भूतांचीं जीं पांच स्थूलरूपें त्या ठिकाणीं प्रथम संयम करावा ह्मणजे भूतांच्या रूपाचें दर्शन होतें; व त्यायोगानें भूतजय लवकरच होतो. त्यानंतर पांचही भूतांच्या स्वरूपांच्या ठिकाणीं संयमाचा अभ्यास करून त्यांना जिंकावें ह्मणजे भूतजयी होतो ह्मणजे योगी भूतांस स्वाधीन ठेवण्यास समर्थ होतो. नंतर भूतजय झाल्यामुळें जशा वांसराच्या अनुरोधानें (पाठीमागें) गायी चालणाऱ्या असतात; त्याप्रमाणें योग्याच्या इच्छेप्रमाणें वागण्याचा भूतांचा स्वभाव होतो ॥ ४४ ॥

आतां त्यानंतर काय होतें तें सांगतात,—

ततोऽणिमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्धर्म्मानभिघातश्च ॥४५॥

सूत्रार्थः– भूतजय झाल्यानें अणिमा इत्यादि सिद्धींची प्राप्ति होते; त्याचप्रमाणें पुढें सांगितलेली शरीरसंपत्ति प्राप्त होते; व शरीराच्या रूप इत्यादि गुणांचा कशानें नाश होत नाहीं.

भाष्यम्– तत्राणिमा भवत्यणुः । लघिमा लघुर्भवति । महिमा महान् भवति । प्राप्तिरङ्गुल्यग्रेणापि स्पृशति चन्द्रमसम् । प्राकाम्यमिच्छानभिघातः । भूमावुन्मज्जति यथोदके ।वशित्वं भूतभौतिकेषुवशी भवत्यवशश्चान्येषाम्।ईश्वितृत्वं तेषां प्रभवाप्ययव्यूहानामीष्टे।यत्र कामावसायित्वं सत्यसङ्कल्पता यथा संकल्पस्तथा भूतप्रकृतीनामवस्थानम्। न च शक्तोऽपि पदार्थविपर्यासङ्करोति।कस्मात्। अन्यस्य यत्र कामावसायिनः पूर्वसिद्धस्य तथाभूतेषु सङ्कल्पादिति । एतान्यष्टावैश्वर्याणि ।कायसंपद्वक्ष्यमाणा। तद्धर्मानभिघातश्च पृथ्वी मूर्त्या न निरुणद्धि, योगिनः शरीरादिक्रियां शिलामप्यनुविशतीति । नापः स्निग्धाः क्लेदयन्ति नाग्निरुष्णो दहति न वायुः प्रणामी वहत्यनावरणात्मकेऽप्याकाशे भवत्यावृतकायः सिद्धानामप्यदृश्यो भवति ॥ ४५ ॥

भाष्यार्थः–(सूत्रांत ज्या अणिमादिप्रादुर्भाव, कायसंपत् व तद्धर्मानभिघात अशा तीन प्रकारच्या सिद्धी सांगितल्या) त्यांत १ योगी मोठा असतांनाही अणु ह्मणजे परमाणूसारखा लहान होतो ही अणिमा सिद्धि; २ गुरु (जड) असतांही कापसाप्रमाणें हलका होतो ही लघिमा सिद्धि; ३ लहान असतांनाही मेरुपर्वतासारखा मोठा होतो ही महिमा सिद्धि; ४ (भूमीवर असून) बोटानें चंद्रमंडलास सुद्धां स्पर्श करितो ही प्राप्ति सिद्धि; (ह्या चार सिद्धी भूतांच्या स्थूलरूपांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें प्राप्त होतात. ५ इच्छेचा कोठेंही प्रतिबंध न होणें ही प्राकाम्यसिद्धि; उदाहरण, जसें पाण्यांतून सहज वर येतां येतें व आंत शिरतां येतें; त्याप्रमाणें योगी भूमींतून सहज वर येतो व एकदम आंत शिरतो. (ही भूतांच्या स्वरूपांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें सिद्धि प्राप्त होते.) ६ पृथ्वी इत्यादि पंचभूतें व त्यांचीं गाय, घट इत्यादि कार्यें यांच्याविषयीं योगी स्वतंत्र होतो, व दुसऱ्याच्या (भूत व तत्कार्यांच्या) स्वाधीन राहत नाहीं, ही वशित्व सिद्धि; (ही सूक्ष्माच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें प्राप्त होते.) ७ भूत व भौतिक (भूतकार्यें) यांची जी उत्पत्ति व विनाश त्यांचा जो व्यूह ह्मणजे यथास्थित रीतीनें अवस्थापन त्याविषयीं योगी समर्थ होतो; (ही भूतांच्या अन्वयांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें सिद्धि प्राप्त होते.) ८ व योग्याला ज्याविषयीं इच्छा उत्पन्न होते ती त्या विषयींची इच्छा केवल संकल्पानेंच पूर्ण होणें ह्मणजे जसा संकल्प त्याप्रमाणें गुण व तन्मात्रांचा एक विशेष परिणाम होणें ही कामावसायित्व सिद्धि होय. (ही गुणांच्या अर्थवत्त्वाच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें सिद्धि प्राप्त होते.) याप्रमाणें योगी

सर्व करण्यास जरी समर्थ असला तथापि सूर्याचा चंद्र, व चंद्राचा सूर्य, याप्रमाणें पदार्थांचा विपर्यास करीत नाहीं; कारण, पहिले दुसरे योगी जसे वागत होते त्यांच्या अनुरोधानेंच हा योगी व्यवहार करितो (नाहींतर योगी याप्रमाणें विरुद्ध आचरण करूं लागल्यास व्यवहार सुरळीत चालण्याचा मुळींच संभव नाहीं). याप्रमाणें हीं आठ ऐश्वर्यें सांगितलीं. कायसंपत् पुढच्या सूत्रांत सांगावयाची आहे. आतां तद्धर्मानभिघात तो असा,– पृथ्वी ही आपल्या कठिनपणानें योग्याच्या शरीर इत्यादिकांच्या क्रियेप्रत प्रतिबंध करीत नाहीं; व तो दगडांत सुद्धां शिरून बसतो. त्याला उदक भिजवीत नाहीं; अग्नि जाळीत नाहीं; वायु वहनशील खरा परंतु वाहत नाहीं; आकाशाला आवरण घालतां येत नाहीं तथापि योगी आकाशाला सुद्धां आवरण घालितो; व सिद्धपुरुषांना सुद्धां अदृश्य (दिसेनासा) होतो ॥ ४५ ॥

आतां कायसंपत्ति सांगतात,–

रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि कायसंपत् ॥ ४६ ॥

सूत्रार्थः–रूप, सौंदर्य, बळ व वज्राप्रमाणें शरीरास कठिनपणा ही शरीरसंपत्ति समजावी.

भाष्यम्–दर्शनीयः कान्तिमान् अतिशयबलः वज्रसंहननश्चेति ॥ ४६ ॥

भाष्यार्थः–देखणा, कांतिमान्, अतिशय बलवान् व वज्राप्रमाणें आहे दृढ शरीर ज्याचें असा योगी होतो. (ही शरीरसंपत्ति होय; पुढील सूत्रांत सांगावयाचें जें ग्राह्य त्याच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें ह्या सिद्धी प्राप्त होतात.) ॥ ४६ ॥

याप्रमाणें भूतजय सांगून आतां इंद्रियजय सांगतात,–

ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः ॥ ४७ ॥

सूत्रार्थः–ग्रहण, स्वरूप, अस्मिता, अन्वय व अर्थवत्त्व ह्या प्रत्येक इंद्रियाच्या पांच अवस्था आहेत; यांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें इंद्रियजय होतो.

भाष्यम्–सामान्यविशेषात्मा शब्दादिर्ग्राह्यः, तेष्विन्द्रियाणां वृत्तिर्ग्रहणम् । न च तत्सामान्यमात्रग्रहणाकारं कथमनालोचितः स विषयविशेष इन्द्रियेण मनसाऽनुव्यवसीयेतेति । स्वरूपं पुनः प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य सामान्यविशेषयोरयुतसिद्धावयवभेदानुगतः समूहो द्रव्यमिन्द्रियम् । तेषां तृतीयं रूपमस्मितालक्षणोऽहङ्कारः । तस्य सामान्यस्येन्द्रियाणि विशेषाः । चतुर्थं रूपं व्यवसायात्मकाः प्रकाशक्रियास्थितिशीला गुणाः । येषामिन्द्रियाणि साहङ्काराणि परिणामः । पञ्चमं रूपं गुणेषु यदनुगतं पुरुषार्थवत्त्वमिति । पञ्चस्वेतेष्विन्द्रियरूपेषु यथाक्रमं संयमः । तत्र तत्र जयं कृत्वा पञ्चरूपजयादिन्द्रियजयः प्रादुर्भवति योगिनः ॥ ४७ ॥

भाष्यार्थः– सामान्य व विशेष यांचें लक्षण पूर्वी (वि० ३ सू० ४४ त) सांगितलें. सामान्यविशेषरूप जे शब्द इत्यादि (त्यांचेंही स्वरूप पूर्वी (वि० ३ सू० ४४ त) सांगितलें.) त्यांना ग्राह्य ह्मणतात. (हेच इंद्रियांचे विषय होत.) त्या विषयांच्या ठिकाणीं जी इंद्रियांची वृत्ति ह्मणजे आलोचन (विषयाकार एक प्रकारचा परिणाम) याला ग्रहण ह्मणतात. (हें ग्रहण इंद्रियांचें प्रथम रूप होय.) आतां ग्रहण ह्मणजे इंद्रियवृत्ति सामान्यमात्रविषय ह्मणतां येत नाहीं; कारण, तो विषयगत विशेष जर इंद्रियानें अनालोचित होईल ह्मणजे इंद्रियगोचर होणार नाहीं तर मग त्या (विषयगत) विशेषाचें मन कसें ग्रहण करील ? (आतां इंद्रियांचें स्वरूप हें द्वितीय रूप होय.) तें स्वरूप ह्मटलें ह्मणजे प्रकाशशील जें बुद्धिसत्व त्याचे पृथक् सिद्ध (स्वतःसिद्ध) जे सात्विकाहंकाररूप अवयवभेद, त्या ठिकाणीं राहणारा जो सामान्यविशेषरूप समूह ह्मणजे द्रव्य अर्थात् इंद्रिय हें होय. (त्यांत नील, पीत इत्यादिरूप विशेष व चक्षुष्ट्व इत्यादि सामान्य होय.) इंद्रियांचें तिसरें रूप ह्मटलें ह्मणजे अस्मितालक्षण अहंकार हा होय; कारण, त्या (अहंकाररूप) सामान्याचे चक्षु इत्यादि इंद्रियें हीं विशेष आहेत. इंद्रियांचें चवथें रूप, निश्चयात्मकबुद्धिरूपानें परिणामास पावलेले, प्रकाश, प्रवृत्ति व स्थिति अशा प्रकारचे आहेत स्वभाव ज्यांचे व अंतःकरणसहित इंद्रियें हा ज्यांचा परिणाम असे सत्व इत्यादि गुण हे होत. (यालाच अन्वय ह्मणतात.) इंद्रियांच्या प्रकृतिगुणांचे ठिकाणीं विद्यमान असणारें जें पुरुषाचें अर्थवत्त्व (याचीही व्याख्या पूर्वी ४४ व्या सूत्रांत केली) हें इंद्रियांचें पांचवें रूप होय. या इंद्रियांच्या पांचही रूपांच्या ठिकाणीं क्रमाक्रमानें संयम करावा. त्या त्या रूपास संयमानें स्वाधीन केल्यानें योग्याला इंद्रियजय सिद्ध होतो. (मग वत्साच्या अनुरोधानें चालणाऱ्या गायीप्रमाणें योग्याच्या संकल्पाच्या अनुरोधानें वागण्याचे इंद्रियांचे स्वभाव होतात) ॥ ४७ ॥

आतां इंद्रियजयापासून होणाऱ्या सिद्धी सांगतात,–

ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधानजयश्च ॥ ४८ ॥

सूत्रार्थः–इंद्रियजय झाल्यानें शरीराला मनाप्रमाणें गति प्राप्त होते, शरीरावांचून इंद्रियें आपलीं कार्यें करितात व सर्व जग वश होतें.

भाष्यम्–कायस्यानुत्तमो गतिलाभो मनोजवित्वं विदेहानामिन्द्रियाणामभिप्रेतदेशकालविषयापेक्षो वृत्तिलाभो विकरणभावः सर्वप्रकृतिविकारवशित्वं प्रधानजय इत्येतास्तिस्रः सिद्धयो मधुमतीका उच्यन्ते । एताश्च करणपञ्चकरूपजयादधिगम्यन्ते ॥ ४८ ॥

भाष्यार्थः–(इंद्रियजय झाल्यानें योग्यास) मनोजवित्व ह्मणजे योगिशरीरास अतिशय शीघ्रगतीची प्राप्ति होते; (ही संयमानें कर्मेंद्रियांस जिंकिल्यानें सिद्धि प्राप्त होते.)

विदेह (स्थूलदेहसंपर्करहित) जीं सर्व इंद्रियें त्यांना इष्ट जे देश, काल व विषय यांना सोडून न राहणारा जो इंद्रियवृत्तिलाभ, अर्थात् व्यापकपणा ह्यास विकरणभाव ह्मणतात. व सर्व प्रकारच्या प्रकृतींचें (सत्वादिगुणांचें) त्यांच्या विकारांचें आपल्या मनाप्रमाणें वागणें ह्यास प्रधानजय ह्मणतात. मनोजवित्व, विकरणभाव व प्रधानजय ह्या तीन सिद्धींस मधुप्रतीक अशी संज्ञा आहे. ह्या तीन सिद्धी, इंद्रियांच्या ग्रहण इत्यादि पांचही रूपांस संयमानें स्वाधीन केल्यानें प्राप्त होतात ॥ ४८ ॥

ग्राह्य व ग्रहण यांच्या संयमापासून होणाऱ्या सिद्धी सांगून आतां ग्रहीतृसंयमापासून होणाऱ्या सिद्धी सांगतात,–

सत्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च ॥ ४९ ॥

सूत्रार्थः–बुद्धि व पुरुष हे दोघे भिन्न आहेत असें भेदज्ञान ज्याला झालें आहे अशा योग्याला गुण व त्यांचे परिणाम यांचें स्वामिपण व सर्वज्ञत्व हीं प्राप्त होतात.

भाष्यम्–निर्धूतरजस्तमोमलस्य बुद्धिसत्वस्य परे वैशारद्ये परस्यां वशीकारसंज्ञायां वर्तमानस्य सत्वपुरुषान्यताख्यातिमात्ररूपप्रतिष्ठस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं, सर्वात्मानो गुणा व्यवसायव्यवसेयात्मकाः स्वामिनं क्षेत्रज्ञं प्रत्यशेषदृश्यात्मत्वेनोपस्थिता इत्यर्थः । सर्वज्ञातृत्वं सर्वात्मनां गुणानां शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मत्वेन व्यवस्थितानामक्रमोपारूढं विवेकजं ज्ञानमित्यर्थः । इत्येषा विशोका नाम सिद्धिः । यां प्राप्य योगी सर्वज्ञः क्षीणक्लेशबन्धनो वशी विहरति ॥ ४९ ॥

भाष्यार्थः–(पूर्वी जो स्वार्थसंयम ह्मणजे चित्प्रतिबिंबाचे ठिकाणीं संयम सांगितला, त्या स्वार्थसंयमानें चित्ताचे सर्व मल धुऊन गेल्यामुळें त्याला अतिशय प्रसन्नता प्राप्त होऊन तें परवशीकार नांवाच्या वैराग्यांत स्थित होतें; त्यामुळें सत्व ह्मणजे बुद्धि व पुरुष हे दोघे परस्परांहून अगदीं भिन्न आहेत अशा विवेकख्यातीच्याच ठिकाणीं केवल संयम करणारें अशा चित्तास सर्वभावाधिष्ठातृत्व प्राप्त होतें. याचा अर्थ असा कीं, सर्वात्मे ह्मणजे कारणात्मक व तद्विषयात्मक जे गुण हे आपला स्वामी जो आत्मा त्याप्रत केवल संकल्पमात्रानेंच संपूर्ण भोग्यवस्तूंच्या आकारानें परिणत होऊन प्राप्त होतात. (ही क्रियैश्वर्यसिद्धि सांगितली.) व असेंच योग्यास सर्वज्ञातृत्व प्राप्त होतें. याचा अर्थ असा कीं, सर्वात्मे ह्मणजे सर्व पुरुष यांच्या भूत, वर्तमान व भविष्यरूप जे धर्म, तद्विशिष्ट गुणांचें एकदाच विवेकजनांवाचें ज्ञान (यथार्थसाक्षात्कार) होणें याला सर्वज्ञातृत्व ह्मणतात. हीचें विशोका नांवाची सिद्धि

होय; ह्मणजे जी प्राप्त झाली असतां योगी सर्वज्ञ, क्षीण झालीं आहेत क्लेशरूप बंधनें ज्याचीं ह्मणूनच शोकरहित असा व स्वतंत्र होऊन खुशाल आनंदानें विहार करितो ॥ ४९ ॥

आतां विवेकख्यातीपासून होणारी मुख्य सिद्धि सांगतात,—

तद्वैराग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम् ॥ ५० ॥

सूत्रार्थः—विशोकादिसिद्धीविषयीं सुद्धां ज्या वेळेस वैराग्य उत्पन्न होतें त्या वेळेस अविद्यादि दोषबीजें नाहींतशीं झाल्यामुळें कैवल्य (मोक्ष) प्राप्त होतें.

भाष्यम्—यदास्यैवं भवति क्लेशकर्मक्षये सत्वस्यायं विवेकप्रत्ययो धर्मः सत्वं च हेयपक्षे न्यस्तं पुरुषश्चापरिणामी शुद्धोऽन्यः सत्वादित्येवमस्य ततो विरज्यमानस्य यानि क्लेशबीजानि दग्धशालिबीजकल्पान्यप्रसवसमर्थानि सह मनसा प्रत्यस्तं गच्छन्ति तेषु प्रलीनेषु पुरुषः पुनरिदं तापत्रयं न भुङ्क्ते । तदेतेषां गुणानां मनसि कर्मक्लेशविपाकस्वरूपेणाभिव्यक्तानां चरितार्थानामप्रतिप्रसवे पुरुषस्यात्यन्तिको गुणवियोगः कैवल्यम् । तदा स्वरूपप्रतिष्ठा चितिशक्तिरेव पुरुष इति ॥ ५० ॥

भाष्यार्थः—जेव्हां योग्याला क्लेश व कर्म यांच्या क्षयाविषयीं असा विचार मनांत येतो कीं, सत्वाचा (बुद्धीचा) विवेकप्रत्यय (विवेकख्याति) हा धर्म (स्वभाव) आहे, सत्व हें दुःखपक्षांत मानिलें आहे; व आत्मा हा परिणामशून्य (नित्य), शुद्ध, सत्वाहून भिन्न आहे; याप्रमाणें विचार करणाऱ्या योग्याला परवैराग्य प्राप्त होऊन त्याचीं सर्व क्लेशरूप बीजें जळालेल्या बीजांप्रमाणें ज्ञानाग्नीनें दग्ध होऊन व पुनः उत्पन्न होण्याविषयीं असमर्थ होऊन मनासुद्धां तीं आपल्या कारणांमध्यें लीन होतात. तीं लीन झालीं ह्मणजे पुरुष पुनः आधिभौतिक इत्यादि तापत्रय भोगीत नाहीं. त्या वेळेस (परवैराग्यावस्थेंत) मनामध्यें क्लेश व कर्म यांच्या विपाकस्वरूपानें अभिव्यक्त झालेले, समाप्त आहे पुरुषार्थ ज्यांचा असे जे संस्काररूप सत्वादिगुण त्यांची पुनः उत्पत्ति न झाल्यामुळें पुरुषास अत्यंत गुणवियोग होऊन कैवल्य ह्मणजे मोक्षरूप सिद्धि योग्यास प्राप्त होते. त्या वेळेस चितिशक्ति स्वस्वरूपानेंच असते; तोच पुरुष (आत्मा) होय ॥ ५० ॥

आतां ह्या मोक्षाख्य सिद्धीमध्यें येणाऱ्या विघ्नांच्या नाशाचा उपाय सांगतात,—

स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गस्मयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् ॥ ५१ ॥

सूत्रार्थः—समाधि सिद्ध होण्याच्या वेळीं योग्याला योगापासून भ्रष्ट करण्याकरितां देवता येऊन सुंदर स्त्री, अमृत वगैरे ग्रहण करण्याविषयीं प्रार्थना करीत असतात; त्या वेळेस योग्यानें त्यांच्या लोभांत अगदीं पडूं नये; कारण, तसें केल्यानें **पुनः अनिष्ट संसाराची प्राप्ति होते.**

भाष्यम्—चत्वारः खल्वमी योगिनः प्रथमकल्पिको मधुभूमिकः प्रज्ञाज्योतिरतिक्रान्तभावनीयश्चेति । तत्राभ्यासी प्रवृत्तमात्रज्योतिः प्रथमः । ऋतंभरप्रज्ञो द्वितीयः । भूतेन्द्रियजयी तृतीयः। सर्वेषु भावितेषु भावनीयेषु कृतरक्षाबन्धः कृतकर्तव्यसाधनादिमान्। चतुर्थो यस्त्वतिक्रान्तभावनीयस्तस्य चित्तप्रतिसर्ग एकोऽर्थः । सप्तविधा अस्य प्रान्तभूमिप्रज्ञाः । तत्र मधुमतीं भूमिं साक्षात्कुर्वतो ब्राह्मणस्य स्थानिनो देवाः सत्त्वशुद्धिमनुपश्यन्तः स्थानैरुपनिमन्त्रयन्ते 'भो इहास्यतामिह रम्यतां,कमनीयोऽयं भोगः कमनीयेयङ्कन्या,रसायनमिदं जरामृत्यू बाधते,वैहायसमिदं यानममी कल्पद्रुमाः, पुण्या मन्दाकिनी,सिद्धा महर्षय उत्तमा अनुकूला अप्सरसो, दिव्ये श्रोत्रचक्षुषी, वज्रोपमः कायः, स्वगुणैः सर्वमिदमुपार्जितमायुष्मता, प्रतिपद्यतामिदमक्षयमजरममरस्थानं देवानां प्रियम्' इत्येवमभिधीयमानः सङ्गदोषान् भावयेत् 'घोरेषु संसाराङ्गारेषु पच्यमानेन मया जननमरणान्धकारे विपरिवर्तमानेन कथञ्चिदासादितः क्लेशतिमिरविनाशो योगप्रदीपस्तस्य चैते तृष्णायोनयो विषयवायवः प्रतिपक्षाः । स खल्वहं लब्धालोकः कथमनया विषयमृगतृष्णया वञ्चितस्तस्यैव पुनः प्रदीप्तस्य संसाराग्नेरात्मानमिन्धनीकुर्यामिति । 'स्वस्ति वः स्वप्नोपमेभ्यः कृपणजनप्रार्थनीयेभ्यो विषयेभ्यः' इत्येवन्निश्चितमतिः समाधिम्भावयेत्सङ्गमकृत्वा स्मयमपि न कुर्यात् । ' एवमहन्देवानामपि प्रार्थनीयः' इति । स्मयादयं सुस्थितंमन्यतया मृत्युना केशेषु गृहीतमिवात्मानं न भावयिष्यति । तथा चास्य च्छिद्रान्तरप्रेक्षी नित्यं यत्नोपचर्यः प्रमादो लब्धविवरः क्लेशानुत्तम्भयिष्यति, ततः पुनरनिष्टप्रसङ्गः । एवमस्य सङ्गस्मयावकुर्वतो भावितोऽर्थो दृढो भविष्यति भावनीयश्चार्थोऽभिमुखीभविष्यतीति ॥ ५१ ॥

भाष्यार्थः—प्रथमकल्पिक, मधुभूमिक, प्रज्ञाज्योति व अतिक्रांतभावनीय असे चार प्रकारचे योगी आहेत. त्यांपैकीं १ जो नुक्ताच अभ्यास करण्यास लागलेला असून ज्यास शुद्धतत्त्वाच्या ज्ञानाची प्रवृत्ति मात्र झाली आहे तो प्रथमकल्पिक योगी होय. २ ज्यास ऋतंभरा नांवाची प्रज्ञा प्राप्त झाली असते तो मधुभूमिक योगी; याला ऋतंभरप्रज्ञ असेंही ह्मणतात. ३ ज्याच्या स्वाधीन पंचभूतें व इंद्रियें झालीं असतात अर्थात् जो भूतजयी व इंद्रियजयी तो प्रज्ञाज्योति योगी; त्यानें सर्व भावित ह्मणजे उत्पादित जे निर्वितर्कादि योग त्यांविषयीं रक्षारूप बंध केला असतो व सर्व भावनीय ह्मणजे उत्पादनीय जे विशोकादिसिद्धि इत्यादिकांस आरंभ करून तें असंप्रज्ञातसमाधीपर्यंत योग, त्यांविषयीं सर्व प्रकारचे उपाय केलेले असतात. ४ आतां जो चवथा अतिक्रांतभावनीय ह्मणून योगी सांगितला त्याचें 'असंप्रज्ञातसमाधीनें चित्तविलय करण्याचें मात्र एक काम

ठरलें असतें. त्याच्या सात प्रकारच्या प्रांतभूमिप्रज्ञा ह्मणजे असंप्रज्ञातसमाधीपर्यंत 'जाऊन पोहोंचण्यास सात भूमिका (अवस्था) आहेत; त्यांतील मधुमतीनामक दुसऱ्या भूमीप्रत साक्षात् करीत असतां ह्मणजे माझी ही हल्लीं मधुमती भूमिका आहे असा अनुभव घेत असतां योग्यास, त्याच्या चित्तशुद्धीची परीक्षा पाहणारे असे महेंद्र इत्यादिक देव आपल्या जवळ येण्याविषयीं अशा तऱ्हेनें निमंत्रण (बोलावणें) करितात कीं, ' हे योगिपुरुष ! येथें बसा, येथें क्रीडा करा, हा सुंदर भोग, ही सुंदर कन्या, हें जरा व मृत्यु दूर करणारें रसायन (औषध), हें आकाशांत गमन करणारें यान (विमान), हे कल्पवृक्ष (कल्पिलेलें देणारीं झाडें),ही पुण्यदायक मंदाकिनी (आकाशगंगा) नदी, हे सर्व सिद्ध, महर्षि, ह्या सुंदर व अनुकूल अशा अप्सरा (स्वर्वेश्या), हे दिव्य (स्वर्गांतील) विषयांचें ग्रहण करण्यास समर्थ असे कान व डोळे, हा वज्रासारखा सुदृढ असा देह; याप्रमाणें हें सर्व आपण कुशल पुरुषानें आपल्या गुणांनीं संपादन केलें; ह्या स्वर्गलोकांत आपण येऊन यांचा स्वीकार करा; अविनाशी, सदा नवीन व देवांना प्रिय अशा प्रकारचें हें स्वर्गस्थान आहे.' याप्रमाणें त्यांनीं निमंत्रण करितांना भाषण केलें असतां योग्यानें त्या वेळेस विषयांचे ठिकाणीं प्रीति केली असतां काय काय अनर्थ होतील याचा विचार करावा. तो विचार असा,–' अरे या घोर संसाररूप अग्नीमध्यें भाजत राहणारा, जननमरणरूप काळोखांत भटकत फिरणारा अशा म्यां मोठ्या प्रयासानें क्लेशरूप अंधकाराचा नाश करणारा असा योगरूप मोठा दीप संपादन केला; त्या योगप्रदीपाचे हे तृष्णाहेतूनें उत्पन्न होणारे विषयरूप वायु शत्रु (नाशक) आहेत. (असें मला धडधडीत कळत आहे) व ज्यानें ज्ञानप्रकाश संपादन केला आहे असा मी ह्या विषयमृगतृष्णेनें फसला जाऊन पुनः त्याच प्रदीप्त झालेल्या संसाराग्नीमध्यें कसा देह जाळून घेईन ? ' याप्रमाणें विचार करून निमंत्रण करण्यास आलेल्या पुरुषांस, ' या स्वप्नतुल्य व क्षुद्रजनप्रार्थनीय अशा विषयांपासून तुमचेंच कल्याण असो; (मला त्याची कांहीं इच्छा नाहीं;)' असा निरोप द्यावा. याचप्रमाणें नेहमीं बुद्धीचा निश्चय ठेवून समाधिनिष्ठ व्हावें; व दिव्य विषयांच्या ठिकाणीं प्रीति न करितां ' याप्रमाणें मी देवांना सुद्धां प्रार्थना करण्याला योग्य आहें ' असें आश्चर्यही मानूं नये. आश्चर्य मानिल्यापासून योगी हा आपणांस नित्य समजल्यामुळें ' मृत्यूनें आपणांला केशांचे ठिकाणीं धरून चालविलें आहे ' असें तो आपणास समजणार नाहीं. त्यानंतर छिद्रान्वेषी (न्यून कोठें पडत आहे अशी वाट पाहणारा), नित्य ज्याचा प्रतिकार केला पाहिजे असा प्रमाद अवकाश सांपडल्याबरोबर क्लेशांप्रत उत्पन्न करील; त्यानंतर पुनः अनिष्ट प्रसंग येणार. याप्रमाणें योग्यानें संग (प्रीति) व स्मय (आश्चर्य अथवा गर्व) न केला तर तो ज्या अर्थाची भावना करीत आहे तो अर्थ दृढ होईल; व तो ज्या अर्थाची भावना करणार आहे तो अर्थ अभिमुख (प्रत्यक्ष) होईल॥ ५१ ॥

आतां रागनिवृत्तीकरितां सर्वज्ञतासाधक असा दुसरा संयमविषय सांगतात,–

क्षणतत्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम् ॥ ५२ ॥

सूत्रार्थः–क्षण व त्यांचा पूर्वापर क्रम यांच्या ठिकाणीं संयम केला असतां योग्याला विवेकज्ञान प्राप्त होतें.

भाष्यम्–यथापकर्षपर्यन्तन्द्रव्यं परमाणुरेवम्परमापकर्षपर्यन्तः कालः क्षणः। यावता वा समयेन चलितः परमाणुः पूर्वदेशं जह्यादुत्तरदेशमुपसंपद्येत स कालः क्षणः। तत्प्रवाहाविच्छेदस्तु क्रमः। क्षणतत्क्रमयोर्नास्ति वस्तुसमाहार इति बुद्धिसमाहारो मुहूर्ताहोरात्रादयः। स खल्वयं कालो वस्तुशून्यो बुद्धिनिर्माणः शब्दज्ञानानुपाती लौकिकानां व्युत्थितदर्शनानां वस्तुस्वरूप इवावभासते। क्षणस्तु वस्तुपतितः क्रमावलम्बी, क्रमश्च क्षणानन्तर्यात्मा तङ्कालविदः काल इत्याचक्षते योगिनः। न च द्वौ क्षणौ सह भवतः। क्रमश्च न द्वयोः सहभुवोरसम्भवात्पूर्वस्मादुत्तरस्य भाविनो यदानन्तर्यङ्क्षणस्य स क्रमस्तस्माद्वर्तमान एवैकः क्षणो न पूर्वोत्तरक्षणाः सन्तीति तस्मान्नास्ति तत्समाहारः। ये तु भूतभाविनः क्षणास्ते परिणामान्विता व्याख्येयास्तेनैकेन क्षणेन कृत्स्नो लोकः परिणाममनुभवति तत्क्षणोपारूढाः खल्वमी सर्वे धर्मास्तयोः क्षणतत्क्रमयोः संयमात्तयोः साक्षात्करणन्ततश्च विवेकजं ज्ञानम्प्रादुर्भवति ॥ 'तस्य विषयविशेष उपक्षिप्यते' ॥ ५२ ॥

भाष्यार्थः–– जसा मृत्तिकादि द्रव्यांचा अगदीं शेवटचा सूक्ष्म भाग परमाणु; याप्रमाणें कालाचा अगदीं शेवटचा सूक्ष्म भाग क्षण हा होय. अथवा परमाणूएवढ्या देशाच्या पूर्वभागास सोडून उत्तरभागास जाण्यास जेवढा काल लागतो; तेवढ्या कालास 'क्षण' अशी संज्ञा आहे; आणि त्यांची (क्षणांची) जी निरंतर परंपरा ह्मणजे त्यांत अविरलपणा त्यास क्रम असें ह्मणतात. क्षण व त्यांचा क्रम यांचा वस्तुभूत समाहार (समुदाय) नाहीं ह्मणून मुहूर्त, अहोरात्र इत्यादि बुद्धिकल्पित समाहारच आहेत. आतां तो काल जर विचार करून पाहिला तर कांहींएक वस्तु नाहीं व केवल बुद्धिकल्पित आहे आणि केवल शब्दानें मात्र ज्याचें ज्ञान होतें असा विकल्पकोटींत आहे, तथापि भ्रांत लोकांना तो वस्तुभूत असा भासतो. आतां क्षण जर घेतला तर तो वस्तुकोटीमध्यें आहे; कारण, तो क्रमाचा आश्रय करून असतो; आणि क्रम ह्मणजे क्षणांचा अविरलपणारूप आहे ह्मणून कालतत्त्ववेत्ते योगी त्याप्रत काल असें ह्मणतात. दोन क्षण कधींही बरोबर असत नाहींत; व क्रम दोहोंचा होत नाहीं; कारण, दोन क्षणांचा एकदम होण्याचा मुळींच असंभव आहे. पूर्व क्षणापासून उत्तरक्षणापर्यंत जो निरंतरपणा त्याला क्रम ह्मणतात. याकरितां वर्तमानकाळीं

एकच क्षण असतो, त्याच्या पूर्वीचे व पुढचे क्षण असत नाहींत. म्हणून त्यांचा मुहूर्त इत्यादिरूप समाहार नाहीं. आतां जे वर्तमानाच्या पहिले व पुढचे क्षण ते सर्वही सर्व वस्तूंच्या परिणामास आधार आहेत; कारण, एकदात वार्द्धक्य इत्यादिक परिणाम दृष्ट नाहींत; म्हणून क्षणपर्यायकालत्व त्यांना असल्यामुळें ते परिणाम हेतु आहेत अशी (कैवल्यपादांतील ३३ व्या सूत्रांत) व्याख्या करावी. त्यामुळें एकेक क्षणानें संपूर्ण लोक परिणामास पावतात; कारण, सर्व पदार्थ एकेक क्षणोपारूढ झालेले आहेत. त्या क्षण व क्षणांच्या क्रमाच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें क्षण व त्यांच्या क्रमाचा साक्षात्कार होतो; त्यानंतर विवेकजं म्हणजे विवेकख्याति नांवाचें ज्ञान प्रकट होतें ॥ ५२ ॥

आतां त्या सर्वविषयक अशा विवेकख्यातीचें एक उदाहरण सांगतात,—

जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः प्रतिपत्तिः ॥५३॥

सूत्रार्थः—जाति, लक्षण व देश या तीन कारणांनीं सुद्धां ज्या दोन सारख्या पदार्थांचें भिन्नपणानें ज्ञान होत नाहीं; त्यांचें भेदज्ञान होण्याकरितां क्षण अथवा त्यांचा पूर्वापर जो क्रम त्यांच्या ठिकाणीं संयम केला असतां भेदज्ञान होतें.

भाष्यम्—तुल्ययोर्देशलक्षणसारूप्ये जातिभेदोऽन्यतायां हेतुर्गौरियं वडवेयमिति । तुल्यदेशजातीयत्वे लक्षणमन्यत्वकरङ्कालाक्षी गौः, स्वस्तिमती गौरिति । द्वयोरामलकयोर्जातिलक्षणसारूप्याद्देशभेदोऽन्यत्वकर इदम्पूर्वमिदमुत्तरमिति । यदा तु पूर्वमामलकमन्यव्यग्रस्य ज्ञातुरुत्तरदेशे उपावर्त्यते तदा तुल्यदेशत्वे पूर्वमेतदुत्तरमेतदिति प्रविभागानुपपत्तिः । असंदिग्धेन च तत्त्वज्ञानेन भवितव्यमित्यत इदमुक्तं ततः प्रतिपत्तिर्विवेकजज्ञानादिति । कथं पूर्वामलकसहक्षणो देश उत्तरामलकसहक्षणाद्देशाद्भिन्नस्ते चामलके स्वदेशक्षणानुभवभिन्ने अन्यदेशक्षणानुभवस्तु तयोरन्यत्वहेतुरिति । एतेन दृष्टान्तेन परमाणोस्तुल्यजातिलक्षणदेशस्य पूर्वपरमाणुदेशसहक्षणसाक्षात्करणादुत्तरस्य परमाणोस्तद्देशानुपपत्तौ उत्तरस्य तद्देशानुभवो भिन्नः सहक्षणभेदात्तयोरीश्वरस्य योगिनोऽन्यत्वप्रत्ययो भवतीति । अपरे तु वर्णयन्ति, येऽन्त्या विशेषास्तेऽन्यताप्रत्ययं कुर्वन्तीति । तत्रापि देशलक्षणभेदो मूर्तिव्यवधिजातिभेदश्चान्यत्वहेतुः । क्षणभेदस्तु योगिबुद्धिगम्य एवेति । अत उक्तम् । 'मूर्तिव्यवधिजातिभेदाभावान्नास्ति मूलपृथक्त्वम्' इति वार्षगण्यः ॥ ५३ ॥

भाष्यार्थः—दोन पदार्थांच्या देश व लक्षणांचा जर सारखेपणा असला तर त्या ठिकाणीं भेद दाखविण्याला जातिभेद कारण असतो; जसें, ही गाय, ही घोडी, इत्यादि. दोन पदार्थांचा देश व जाति जर समान असली तर त्या ठिकाणीं लक्षण हें भेद घडण्याला

कारण होतें; उदाहरण, 'काळ्या डोळ्यांची गाय, कल्याणयुक्त गाय,' इत्यादि. दोन आवळ्यांची जाति व लक्षण यांचा सारखेपणा असला तर त्या ठिकाणीं भेद घडण्याला देशभेद कारण असतो; जसें, हें पूर्वेच्या बाजूचें, हें उत्तरेच्या बाजूचें, इत्यादि. आतां ज्या वेळेस योग्याच्या ज्ञानाच्या जाणण्याची इच्छा करणाऱ्या कोणीएक पुरुषानें पूर्वेस असणारा आवळा दुसऱ्या एका अन्यविषयाच्या ठिकाणीं व्यग्र झालेल्या योग्याच्या उत्तरदिशेस आणून ठेविला; (नंतर तो पुनः तेथून काढला अथवा लपवून ठेविला;) त्या वेळेस दोन्ही आवळ्यांचा तुल्य देश असल्यामुळें हा पूर्वेकडचा व हा उत्तरेकडचा असा विवेक करितां येणार नाहीं. आणि तत्त्वज्ञानांत ह्मणजे कोणत्याही प्रकारचा संशय नसला पाहिजे; ह्मणून हें ह्मटलें कीं, 'त्यानंतर विवेकजज्ञानापासून विवेकानें पुरुषाचा साक्षात्कार होतो.' आतां संयमानें विवेकज्ञान होतें हें कसें? याचें समाधान असें कीं, पूर्वेकडच्या आवळ्याच्या क्षणाबरोबरचा जो देश तो उत्तरेकडच्या आवळ्याच्या क्षणाबरोबरच्या देशाहून भिन्न आहे ह्मणून स्वदेशलक्षणप्राप्तीनें ते दोन्ही आवळे भिन्न आहेत. आतां त्यांना जो अन्यदेशक्षणानुभव तो त्यांच्या भेदाला कारण आहे. ह्या आवळ्यांच्या दृष्टांतानें तुल्य आहेत जाति, लक्षण व देश ज्याचे अशा परमाणूच्या पूर्व परमाणुदेशाबरोबरचा जो क्षण त्याच्या साक्षात्कारानें उत्तरेच्या परमाणूला त्या देशाची अनुपपत्ति आल्यामुळें उत्तरेच्या परमाणूला त्या देशाचा अनुभव भिन्न आहे; कारण, त्या दोघांच्या बरोबरच्या क्षणांचा भेद असल्यामुळें त्यांमध्यें समर्थयोग्यास भेदप्रत्यय होतो. याविषयीं वैशेषिक असें ह्मणतात कीं, 'नित्यद्रव्यवृत्ति जे अंत्य विशेष ते परमाणूंच्या ठिकाणीं सुद्धां अन्यत्वप्रत्यय करितात.' त्या मतांतही देशलक्षणभेद आणि संस्थान, व्यवहितता व जाति यांचा भेद अन्यपणाला कारण आहे. आतां क्षणभेद हा योगीश्वरबुद्धीनेंच गम्य आहे. ह्मणूनच, 'नित्यद्रव्यांच्या ठिकाणीं मूर्तिव्यवधिजातिभेद नाहीं ह्मणून मूलद्रव्यांच्या (नित्यद्रव्यांच्या) ठिकाणीं पृथक्त्व ह्मणजे विशेष पदार्थ नाहीं' असें वार्षगण्य आचार्यांचें मत आहे ॥ ५३ ॥

आतां विवेकजज्ञान मोक्षोपयोगी आहे असें सांगतात,–

तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमक्रमं चेति विवेकजं ज्ञानम् ॥५४॥

सूत्रार्थः–पूर्वसूत्रांत सांगितल्याप्रमाणें संयम करीत गेलें असतां शेवटच्या भूमिकेंत उत्पन्न झालेलें ज्ञान योग्याला संसारसमुद्रांतून तारितें, ह्मणून त्याला तारक असें नांव आहे. त्यायोगानें सर्व वस्तूंच्या सर्व प्रकारच्या अवस्था, क्रम वगैरे समजण्यांत येतात.

भाष्यम्–तारकमिति स्वप्रतिभोत्थमनौपदेशिकमित्यर्थः । सर्वविषयं नास्य किंचिदविषयीभूतमित्यर्थः। सर्वथाविषयमतीतानागतप्रत्युत्पन्नं सर्वं पर्यायैः सर्वथा जानातीत्यर्थः । अक्रममित्येकक्षणारूढं सर्वं सर्वथा गृह्णातीत्यर्थः । एतद्विवेकजं

ज्ञानं परिपूर्णमस्यैवांशो योगप्रदीपो मधुमतीं भूमिमुपादाय यावदस्य परिसमाप्तिरिति ॥ ' प्राप्तविवेकजज्ञानस्याप्राप्तविवेकजज्ञानस्य वा ' ॥ ५४ ॥

भाष्यार्थः—लौकिकसामग्रीवांचूनच प्राप्त झालेलें, व सत्वपुरुष यांच्या भेदज्ञानाच्या ठिकाणीं व ' क्षणतत्क्रमांच्या ठिकाणीं संयम केल्यानें उत्पन्न झालेलें जें यथार्थज्ञानसामर्थ्य त्यांस प्रतिभा ह्मणतात. त्या प्रतिभेपासून जें उत्पन्न होणारें तें स्वप्रतिभोत्थ, त्यालाच संसारापासून तरून नेण्याची योग्यता असते; ह्मणून स्वप्रतिभोत्थ ज्ञानच तारकशब्दाचा अर्थ आहे; कारण, तें दुसऱ्यानें शिकवून आलेलें नसतें. आणि तें पुनः सर्वविषयसंबंधी ज्ञान असतें; ह्मणजे याला अमुक वस्तु माहीत नाहीं असें होत नाहीं. पुनः तें ज्ञान सर्व प्रकारच्या वस्तूंचें ह्मणजे भूत, भविष्यत् व वर्तमान या कालांत असणाऱ्या सर्व वस्तूंचें असतें; ह्मणजे त्या त्या वस्तूच्या ठिकाणीं असणारे जे विशेष त्या संपूर्ण विशेषांसुद्धां वस्तूंप्रत योगी जाणतो असा अर्थ. अक्रम या शब्दाचा अर्थ, एका क्षणींच बुद्धीच्या ठिकाणीं सर्व वस्तू वर्तमान झाल्यामुळें योगी सर्व वस्तूंप्रत त्यांच्या सर्व विशेषांसुद्धां ग्रहण करितो असा अर्थ. असें जें ज्ञान त्याला विवेकजज्ञान ह्मणतात. तें परिपूर्ण असतें; ह्मणजे तें इतकें कीं, त्या विवेकज ज्ञानाच्याच एका अंशानें योगप्रदीप सिद्ध होतो; कीं जो योगप्रदीप एकदा प्रज्वलित झाला ह्मणजे (मागें ५१ व्या सूत्रांत सांगितली जी ऋतंभराप्रज्ञा नांवाची द्वितीय भूमि व ज्या भूमिकेंत योग्यास मधुभूमिक असें ह्मटलें आहे ती मधुमती नांवाची भूमिका होय; त्या) मधुमतीभूमिकेपासून तें थेट संप्रज्ञात समाधीपर्यंत तो राहतो. (द्वितीय मधुमती भूमिकेपासून तें संप्रज्ञात समाधीपर्यंत ज्या भूमिका (अवस्था) त्यांना योगप्रदीप अशी या शास्त्रांतील संज्ञा होय.) ॥ ५४ ॥

आतां अशी शंका येते कीं, ह्या ज्या सिद्धी सांगितल्या यांच्या प्राप्तीनंतरच मोक्ष प्राप्त होतो किंवा यांच्या प्राप्तीवांचून सुद्धां मोक्ष प्राप्त होतो? याचें समाधान पुढील सूत्रांत सांगतात,—

सत्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये कैवल्यमिति ॥ ५५ ॥

सूत्रार्थः—बुद्धि व पुरुष यांची सारखी शुद्धि झाली असतां योग्याला मोक्ष प्राप्त होतो.

भाष्यम्—यदा निर्धूतरजस्तमोमलं बुद्धिसत्वं पुरुषस्यान्यताप्रत्ययमात्राधिकारं दग्धक्लेशबीजं भवति तदा पुरुषस्य शुद्धिसारूप्यमिवापन्नं भवति, तदा पुरुषस्योपचरितभोगाभावः शुद्धिः । एतस्यामवस्थायां कैवल्यं भवति । ईश्वरस्यानीश्वरस्य वा विवेकजज्ञानभागिन इतरस्य वा । न हि दग्धक्लेशबीजस्य ज्ञाने पुनरपेक्षा काचिदस्ति । सत्वशुद्धिद्वारेणैतत्समाधिजमैश्वर्य्यं च ज्ञानं चोपक्रान्तम् । परमार्थतस्तु ज्ञानाददर्शनं निवर्तते तस्मिन्निवृत्ते न सन्त्युत्तरे क्लेशाः । क्लेशाभावात्कर्मविपाकाभाव-

श्चरिताधिकाराश्चैतस्यामवस्थायां गुणा न पुरुषस्य पुनर्दृश्यत्वेनोपतिष्ठन्ते तत्पुरुषस्य कैवल्यं, तदा पुरुषः स्वरूपमात्रज्योतिरमलः केवली भवति ॥ ५५ ॥

भाष्यार्थः—ज्या वेळेस चित्तरूप सत्वाचा रजोमल व तमोमल सर्व नष्ट होऊन जाऊन क्लेशरूपसंसारबीजें जळून गेल्यामुळें केवल विवेकख्यातिज्ञानाविषयीं मात्र अधिकार राहतो त्या वेळेस तें शुद्धिगुणामुळें पुरुषाच्या स्वरूपासारखें दिसूं लागतें. त्या वेळेस पुरुषाला (भोग हा बुद्धिधर्म असल्यामुळें तो बुद्धीच्याच ठिकाणीं असणारा खरा परंतु त्याचा अविवेकानें पुरुषावर आरोप झालेला आहे; त्या) आरोपित प्रत्ययविशेषरूप भोगाचा सुद्धां अभाव होतो; (कारण, जीवन्मुक्तदशेंत विवेकामुळें तसा सुद्धां पुरुषास भोग असत नाहीं.) हीच पुरुषाची शुद्धि होय. ह्या शुद्धिसाम्यावस्थेमध्यें पुरुषास मोक्ष प्राप्त होतो; मग तो पुरुष पूर्वी सांगितलेल्या संयमांच्या योगानें ज्ञानशक्तीनें व क्रियाशक्तीनें युक्त झालेला असो अथवा नसो; किंवा विवेकजज्ञानवान् असो अथवा नसो. कारण, एकदा क्लेशबीजें दग्ध झाल्यानंतर मग पुरुषाला ज्ञानाविषयीं कांहींएक अपेक्षा (गरज) नसते. मग मध्यें सिद्धींचें कशाकरितां कथन केलें ह्मणाल तर, बुद्धिसत्वाची शुद्धि होऊन त्या द्वारानें त्या उपयोगी आहेत ह्मणून समाधीपासून उत्पन्न होणाऱ्या अणिमा इत्यादि सिद्धी व विवेकज्ञानापर्यंत ज्ञान सांगितलें. वस्तुतः सत्वपुरुषान्यताज्ञानापासूनच अज्ञानाची निवृत्ति होते. अज्ञाननिवृत्ति झाल्यावर मग पुढें क्लेश असत नाहींत; क्लेश नष्ट झाल्यामुळें कर्मविपाक असत नाहीं; ह्मणून सर्व कर्तव्यता समाप्त होते. ह्या अवस्थेमध्यें गुण पुनः पुरुषाला भोग्यत्वेंकरून उपस्थित होत नाहींत. हाच पुरुषाला मोक्ष होय. त्या वेळेस पुरुष (चित्तज्योतीचा) वियोग झाल्यामुळें केवल स्वरूपमात्र ज्योति ह्मणूनच दुःखादिप्रतिबिंबरूपमलरहित असा होत्साता मुक्त होतो ॥ ५५ ॥

इति श्रीवेदव्यासकृतभाष्यसहिते टिप्पण्यादियुतभाषान्तरोपेते च पातञ्जले सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे विभूतिपादः समाप्तः ॥ ३ ॥

ॐ तत्सत्परमात्मने नमः।

पातञ्जलयोगसूत्रम्।

श्रीव्यासभाष्योपेतं भाषानुवादसहितं च।

कैवल्यपादः ॥ ४ ॥

दुसऱ्या व तिसऱ्या पादांत मोक्षप्राप्तीचीं साधनें व सिद्धी पुष्कळ विस्तारानें सांगितल्या, परंतु मोक्षाचें स्वरूप चांगलें विस्तारानें सांगितलें नव्हतें; तें सांगण्याकरितां ह्या कैवल्यनामक चवथ्या पादाचा आरंभ आहे. त्यांत प्रथम मोक्षाला योग्य चित्त कोणतें, याचा निश्चय करण्याकरितां व ज्यांच्या योगानें समाधिसिद्धीचा उत्कर्ष सिद्ध होईल अशा पांच प्रकारच्या सिद्धी सांगतात,—

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ १ ॥

सूत्रार्थः—जन्म, ओषधि, मंत्र, तप आणि समाधि ह्या पांच कारणांनीं सिद्धी प्राप्त होतात.

भाष्यम्—**देहान्तरिता जन्मना सिद्धिः। ओषधिभिरसुरभवनेषु 'रसायनेने' त्येवमादि। मन्त्रैराकाशगमनाणिमादिलाभः। तपसा सङ्कल्पसिद्धिः, कामरूपी यत्र तत्र कामग इत्येवमादि। समाधिजाः सिद्धयो व्याख्याताः॥ 'तत्र कायेन्द्रियाणामन्यजातीयपरिणतानाम्' ॥ १ ॥**

भाष्यार्थः—(ह्या लोकीं केलेल्या कर्मांच्या योगानें) अन्य जन्मीं देव इत्यादिकांचा देह प्राप्त होऊन त्यांत जन्म झाल्याबरोबर ज्या अणिमा इत्यादि सिद्धी प्राप्त होतात; त्या जन्मसिद्धी होत. असुरांच्या घरीं ओषधीं (वनस्पतीं) च्या योगानें जी रसायनापासून सिद्धि प्राप्त होते; (ह्मणजे कोणीएक मनुष्य कांहींएक निमित्तानें असुरांच्या घरीं प्राप्त झाला असतां त्याला पाहून मोहित झालेल्या असुरांच्या कन्यांनीं आणिलेलें रसायन त्यानें भक्षण करून तो जरामरणरहित होतो; ही व आणिकही दुसरी सिद्धि त्याला प्राप्त होते; अथवा येथेंच जशी मांडव्यमुनीला रसायनाच्या उपयोगानें सिद्धि झाली;) ह्यासारख्या आणिक दुसऱ्या सर्व सिद्धी ओषधींपासून झालेल्या होते. कोणाला मंत्रजपानें आकाशगमन व अणिमादि सिद्धींचा लाभ होतो; कोणाला तपाच्या योगानें संकल्पसिद्धि प्राप्त होते; कीं जिच्या योगानें योगी ज्या विषयाची इच्छा करितो तो विषय त्याला तत्काल प्राप्त होतो. ह्या चार प्रकारच्या सिद्धी सांगितल्या; व समाधीपासून प्राप्त होणाऱ्या सिद्धी पूर्वीच्या पादांत

(विभूतिपादांत) विस्तारानें सांगितल्या. (वस्तुतः पूर्वीच्या चार प्रकारच्या सिद्धी सुद्धां पूर्वजन्मीं केलेल्या समाधीच्या अभ्यासानेंच ह्या जन्मीं प्राप्त होतात; त्यास जन्म इत्यादि केवल निमित्त मात्र आहेत ॥ १ ॥

आतां शंका येते कीं, ह्या जन्मीं ज्या सिद्धी प्राप्त होतात त्या पूर्वजन्मीं केलेल्या समाधीच्या अभ्यासानेंच प्राप्त होतात असें मागील सूत्रांत सांगितलें; आणि पुराणादिकांत तर नंदीश्वर इत्यादिकांस योगाभ्यासानें ह्याच जन्मांत सिद्धि प्राप्त झाली ह्मणजे त्यांचा मनुष्यपणा जाऊन ह्याच जन्मांत त्यास देवशरीर इत्यादि प्राप्त झालें; वगैरे वर्णन आहे. तेव्हां पूर्वीचा सिद्धांत कोठें कायम राहिला ? याचें समाधान सांगतात,—

जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् ॥ २ ॥

सूत्रार्थः—अन्य जाति वगैरेच्या प्रकृतीची भरती झाली (पुरवठा झाला) असतां ह्याच जन्मांत दुसरी जाति वगैरे प्राप्त होते.

भाष्यम्—पूर्वपरिणामापाये उत्तरपरिणामोपजनस्तेषामपूर्वावयवानुप्रवेशाद्भवति । कायेन्द्रियप्रकृतयश्च स्वं स्वं विकारमनुगृह्णन्ति आपूरेण धर्मादिनिमित्तमपेक्षमाणा इति ॥ २ ॥

भाष्यार्थः—ह्या जन्मांतच जो नंदीश्वर इत्यादिकांच्या शरीर व इंद्रियांचा अन्य जातीचा परिणाम झाला ह्मणजे मनुष्यशरीर व इंद्रियें यांचा पालट होऊन आकाश वगैरे ठिकाणीं गमन करण्यास समर्थ असें देवशरीर व दिव्य विषयांस ग्रहण करणारीं अशीं इंद्रियें नंदीश्वरास प्राप्त झालीं. हा जो शरीर व इंद्रियांत एकदम फेरफार झाला हा केवल संकल्पमात्रानेंच झालेला नव्हे तर प्रकृतीच्या (पंचभूतें व अस्मिता ह्यांच्या) पुरवठ्यानें (मोबदल्यानें) झाला; ह्मणजे नंदीश्वराच्या योगप्रभावानें मनुष्यशरीर व इंद्रियांची प्रकृति एकदम दूर होऊन त्या जागीं देवशरीर व इंद्रियें यांच्या प्रकृतीची भरती झाली ह्मणून. जसे लोकांत वारूळ इत्यादिक प्रथमतः लहान असून नंतर पृथ्वी इत्यादि प्रकृतीचा त्यांत प्रवेश झाल्यामुळें ते मोठाले झालेले दृष्टीस पडतात; त्याप्रमाणेंच योगीश्वरादिकांच्याही शरीर व इंद्रियांचा दुसरा परिणाम होण्याचा समय येतो त्या वेळेस धर्मादिकांची अपेक्षा करून असणाऱ्या शरीर व इंद्रियांच्या प्रकृती तेथें प्रवेश करून आपापले विकार निर्माण करितात ॥ २ ॥

आतां श्रुति इत्यादिकांत तर प्रकृती स्वतंत्र ह्मणून सांगितल्या आहेत; व वरील सूत्रांत तर धर्मादिनिमित्तांची अपेक्षा करितात ह्मणून ह्मटलें; तेव्हां त्यांचा स्वतंत्रपणा गेला ! ह्या विरोधाचें समाधान सांगतात,—

निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् ॥३॥

सूत्रार्थः—जसा शेतकरी दुसऱ्या शेतांत पाणी नेत असतां मधला उंचवटा फक्त काढितो

त्यायोगानें फणी आपोआपच पुढें चालतें होतें, त्याप्रमाणें धर्माधर्म इत्यादि हे फक्त अविद्या इत्यादिक मधल्या अडचणीस मात्र दूर करितात; मग प्रकृति आपोआपच आपलें कार्य करण्यास प्रवृत्त होते.

भाष्यम्—न हि धर्मादिनिमित्तं तत्प्रयोजकं प्रकृतीनां भवति । न कार्येण कारणं प्रवर्त्यत इति । कथं तर्हि । वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत्। यथा च क्षेत्रिकः केदारादपांपूर्णात्केदारान्तरं पिप्लावयिषुः समं निम्नं निम्नतरं वा नापः पाणिनाऽपकर्षत्यावरणं त्वासां भिनत्ति । तस्मिन् भिन्ने स्वयमेव आपः केदारान्तरमाप्लावयन्ति । तथा धर्मः प्रकृतीनामावरणमधर्मं भिनत्ति, तस्मिन् भिन्ने प्रकृतयः स्वंस्वं विकारमाप्लावयन्ति । यथा वा स एव क्षेत्रिकस्तस्मिन्नेव केदारे न प्रभवत्यौदकान् भौमान्वा रसान्धान्यमूलान्यनुप्रवेशयितुं किं तर्हि मुद्गगवेधुकश्यामाकादींस्ततोऽपकर्षत्यपकृष्टेषु तेषु स्वयमेव रसा धान्यमूलान्यनुप्रविशन्ति । तथा धर्मो निवृत्तिमात्रे कारणमधर्मस्य शुद्ध्यशुद्ध्योरत्यन्तविरोधात् । न तु प्रकृतिप्रवृत्तौ धर्मो हेतुर्भवतीति । अत्र नन्दीश्वरादय उदाहार्याः । विपर्ययेणाप्यधर्मो धर्मं बाधते ततश्चाशुद्धिपरिणाम इति । तत्रापि नहुषाजगरादय उदाहार्याः ॥ 'यदा तु योगी बहून्कायान्निर्मिमीते तदा किमेकमनस्कास्ते भवन्त्यथानेकमनस्का इति' ॥ ३ ॥

भाष्यार्थः—धर्म व अधर्म इत्यादि हे प्रकृतीस केवल निमित्त असल्यामुळें ते प्रकृतींना प्रेरणा करूं शकत नाहींत; व कार्यानें कधीं कारणही प्रवृत्त होत नसतें; (कारण, धर्माधर्म हे प्रकृतींचीं कार्यें आहेत;) तर शेतकऱ्याप्रमाणें धर्माधर्म हे फक्त देवशरीर वगैरे प्राप्त होण्यास जो मध्यें प्रतिबंध त्यास दूर करितात. जसें, एकाद्या शेतकऱ्याला या शेतांतून त्या शेतांत पाणी न्यावयाचें असतां तें शेत जर सपाट आहे, किंवा उतळ आहे अथवा फारच खोलगट आहे तर त्यांत तो हातानें पाणी फेंकून देत नाहीं; तर त्या पाण्याला जो मध्यें उंचवटा वगैरे असतो तो फक्त काढून टाकितो; कीं लागलेंच तें पाणी दुसऱ्या शेतांत आपोआप जाऊं लागतें. तसा धर्म हा प्रकृतीचा प्रतिबंध जो अधर्म त्याप्रत दूर करितो कीं लागल्याच प्रकृती स्वतांच आपापले विकार उत्पन्न करूं लागतात. अथवा जसा, तोच शेतकरी त्याच शेतांत धान्य व मुळें वगैरेंत पाण्याचे अथवा पृथ्वीचे रस घालूं शकत नाहीं; तर फक्त धान्य, मुळें वगैरेचें बीज पेरूं शकतो. बीज पेरून त्यावर माती लोटतो, मग आपोआपच धान्य व मुळें वगैरेंत रस प्रवेश करितो. त्याप्रमाणें धर्म हा अधर्माच्या निवृत्तीला मात्र कारण आहे; कारण शुद्धि (धर्म) व अशुद्धि (अधर्म) यांचा परस्पर अत्यंत विरोध आहे. सारांश, धर्म हा प्रकृतीच्या प्रवृत्तीला कारण नाहीं. यांत धर्माविषयीं, उदाहरण नंदीला ईश्वरपणा प्राप्त झाला वगैरे समजावें. आतां ज्या

वेळेस अधर्माचा जोर होतो त्या वेळेस उलट अधर्मच धर्माचा बाध करितो, ह्मणजे अधर्म धर्माची निवृत्ति करितो. त्याविषयीं सुद्धां, नहुषराजाला अजगरपणा प्राप्त झाला वगैरे उदाहरण समजावें ॥ ३ ॥

आतां ज्या वेळेस योगी (प्रारब्धकर्माच्या उपभोगाकरितां) अनेक देह एकदम निर्माण करितो त्या वेळेस त्या सर्व शरीरांमिळून एकच मन असतें किंवा प्रत्येक शरीरास मन पृथक् पृथक् असतें तें सांगतात,–

निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् ॥ ४ ॥

सूत्रार्थः–योगप्रभावानें प्रकृतीचा पुरवठा होऊन योग्यानें जर अनेक देह धारण केले तर त्या वेळेस तितक्या शरीरांस अहंकारापासून चित्तांचा पुरवठा होतो.

भाष्यम्–अस्मितामात्रं चित्तकारणमुपादाय निर्माणचित्तानि करोति । ततः सचित्तानि भवन्ति ॥ ४ ॥

भाष्यार्थः–(ज्या वेळेस योगी देह धारण करितो त्या वेळेस योग्याच्या संकल्पानें केवल अहंकारच मनास निमित्त करून प्रत्येक शरीरागणित चित्तें निर्माण करितो; त्यानंतर सर्व शरीरें चित्तयुक्त होतात.

आतां अनेक चित्तांच्या निर्माण करण्यांतही विशेष सांगतात,–

प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकञ्चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ ५ ॥

सूत्रार्थः–योग्याचें स्वतांचें चित्त दुसऱ्या उत्पन्न झालेल्या चित्तांवर अंमल चालविण्यास समर्थ असतें ह्मणून योग्याला अनुकूल असे भोग भोगितां येतात.

भाष्यम्–बहूनां चित्तानां कथमेकचित्ताभिप्रायपुरःसरा प्रवृत्तिरिति सर्वचित्तानां प्रयोजकं चित्तमेकं निर्मिमीते ततः प्रवृत्तिभेदः ॥ ५ ॥

भाष्यार्थः–आपल्या पूर्वचित्ताच्या अभिप्रायानुरोधानेंच अनेक निर्मित चित्तांची प्रवृत्ति कशी राहील असें मनांत आणून योगी सर्व चित्तांचें नियामक (सर्व चित्तांना ताब्यांत ठेवणारें) असें आपलें एक मुख्य चित्त करितो; त्यानंतर त्या चित्ताभिप्रायाप्रमाणेंच सर्व इतर चित्तांची प्रवृत्ति होते ॥ ५ ॥

आतां याप्रमाणें सांगितलेल्या पांच प्रकारच्या चित्तांत मोक्षाच्या उपयोगी पडणारें चित्त कोणतें याचा निश्चय सांगतात,–

तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ ६ ॥

सूत्रार्थः–त्या जन्म इत्यादि सिद्धींपासून उत्पन्न झालेल्या सर्व चित्तांमध्यें समाधीपासून उत्पन्न झालेलें चित्तच कर्मवासनारहित असतें (ह्मणून तें मोक्षाला योग्य होतें).

भाष्यम्–पञ्चविधं निर्माणचित्तं जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धय इति । तत्र यदेव ध्यानजं चित्तं तदेवानाशयं, तस्यैव नास्त्याशयो रागादिप्रवृत्तिर्नातः पुण्यपापाभिसम्बन्धः, क्षीणक्लेशत्वाद्योगिन इति । इतरेषां तु विद्यते कर्माशयः ॥ 'यतः' ॥६॥

भाष्यार्थः–पूर्वी ज्या जन्म, ओषधि, मंत्र, तप व समाधि, यांपासून उत्पन्न होणाऱ्या पांच प्रकारच्या सिद्धी सांगितल्या, त्यांपासून जीं पांच प्रकारचीं चित्तें सिद्ध होतात; त्या सर्वांत समाधीपासून सिद्ध झालेलें जें चित्त तेंच अनाशय ह्मणजे वासनारहित असतें; ह्मणजे रागादिकांची प्रवृत्ति ज्या संस्कारापासून असा संस्काररूप कर्माशय त्याच चित्ताला नसतो; ह्मणून पुण्यपापांचाही संबंध त्या चित्ताशीं नसतो; कारण, योग्याचे अविद्यादि क्लेश सर्व नष्ट झालेले असतात. आणि इतर चार प्रकारच्या चित्तांचा कर्माशय (कुशलाकुशल कर्मांच्या अनुरोधानें उत्पन्न होणाऱ्या वासना) तसाच राहिलेला असतो (ह्मणून त्या चित्तांच्या योगानें मोक्षप्राप्ति होणार नाहीं.) ॥ ६ ॥

आतां योग्याच्या चित्तासारखें त्याचें कर्म सुद्धां इतरांपेक्षा विलक्षण असतें असें सांगतात,–

कर्माऽशुक्लाकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ ७ ॥

सूत्रार्थः–कांहींकांचें शुक्लकर्म, कांहींकांचें कृष्णकर्म व कांहींकांचें शुक्लकृष्ण असें मिश्रित कर्म असतें. आणि योगी जो असतो त्याचें या सर्वांहून निराळ्याच तऱ्हेनें अशुक्लाकृष्ण नांवाचें कर्म असतें.

भाष्यम्–चतुष्पात् खल्वियं कर्मजातिः कृष्णा शुक्लकृष्णा शुक्लाऽशुक्लाकृष्णा चेति । तत्र कृष्णा दुरात्मनाम् । शुक्लकृष्णा बहिःसाधनसाध्या, तत्र परपीडानुग्रहद्वारेण कर्माशयप्रचयः । शुक्ला तपःस्वाध्यायध्यानवतां, सा हि केवले मनसि आयतत्वाद्बहिःसाधनाधीना न परान् पीडयित्वा भवति । अशुक्लाऽकृष्णा संन्यासिनां क्षीणक्लेशानां चरमदेहानामिति । तत्राऽशुक्लं योगिन एव फलसंन्यासादकृष्णं चानुपादानात् । इतरेषां तु भूतानां पूर्वमेव त्रिविधमिति ॥ ७ ॥

भाष्यार्थः–कर्म ह्मणजे शरीरादिव्यापार. ह्या कर्मांच्या जातींत कृष्ण, शुक्लकृष्ण, शुक्ल व अशुक्लाकृष्ण असे चार भाग आहेत. त्यांत कृष्णकर्म, जे दुष्ट हिंसक लोक आहेत त्यांच्या हातून होतें; पशु, सोम इत्यादि बाह्य साधनांनीं सिद्ध होणारे जे यज्ञ वगैरे तें शुक्लकृष्ण कर्म होय. त्यांत यागांतील साहित्य तयार करितांना मुंग्या वगैरे क्षुद्रजंतूंना पीडा होते; आणि देवता वगैरेंची आराधना केल्यामुळें त्यांचा अनुग्रह होतो; याप्रमाणें पापकर्माशय व पुण्यकर्माशय हे दोन्ही यागादिकांत उत्पन्न होतात ह्मणून हें शुक्लकृष्ण कर्म होय. आतां तपस्वी, वेदाध्ययनशील व ध्यानी यांनीं फलकामना मनांत धरून केलेलें

जें मंत्रजप, तप वगैरे कर्म तें शुक्लकर्म होय; कारण, तीं सर्व कर्मे केवल मनानेंच होत असल्यामुळें त्यांना बाह्य साधनांची मुळींच गरज नसते; ह्मणून तीं दुसऱ्यांस पीडा दिल्यावांचून होत असतात. आतां ज्यांनीं अभिमान व कर्मफलांचा त्याग केला आहे; ज्यांचे अविद्यादि क्लेश समूळ नाहींसे झाले आहेत व ज्यांना मुक्तियोग्य असा शेवटचा देह प्राप्त झाला आहे अशा योग्यांचें कर्म अशुक्ल व अकृष्ण असें होय. त्यांत कर्मफलाचा त्याग केल्यामुळें योग्याच्या हातून शुक्लकर्मही घडत नाहीं; व कृष्णकर्माचा तर त्यानें मुळीं स्वीकारच केलेला नसतो. या निष्काम योग्याहून बाकी राहिले जे सकाम, दुष्ट वगैरे त्यांच्या हातून पूर्वी सांगितलेलींच तीन प्रकारचीं कर्मे होतात ॥ ७ ॥

आतां अशुक्लाकृष्णकर्माहून इतर तीन प्रकारच्या कर्मांचें फल कसकसें प्राप्त होतें तें प्रसंगांत सांगतात,—

ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम् ॥ ८ ॥

सूत्रार्थः—त्या कर्मांपासून त्या कर्मांच्या विपाकांना अनुकूल असतील अशाच वासना प्रकट होतात.

भाष्यम्—तत इति त्रिविधात्कर्मणः । तद्विपाकानुगुणानामेवेति यज्जातीयस्य कर्मणो यो विपाकस्तस्यानुगुणा या वासनाः कर्मविपाकमनुशेरते, तासामेवाभिव्यक्तिः । न हि दैवं कर्म विपच्यमानं नारकतिर्यङ्मनुष्यवासनाभिव्यक्तिनिमित्तं भवति, किंतु दैवानुगुणा एवास्य वासना व्यज्यन्ते । नारकतिर्यङ्मनुष्येषु चैवं समानश्चर्चः ॥ ८ ॥

भाष्यार्थः—सूत्रांत जें ‘ ततः ’ असें पद आहे त्याचा अर्थ,-पूर्वी सांगितलेल्या तीन प्रकारच्या कर्मांपासून. तसेंच जीं ‘ तद्विपाकानुगुणानामेव ’ अशीं दोन वेगळालीं पदें आहेत त्यांचा अर्थ, ज्या जातीच्या (प्रकारच्या) कर्मांपासून जो जाति, आयुष्य वगैरे विपाक ह्मणजे परिणाम त्याला अनुकूल अशाच वासना कर्मविपाकाचें अनुकरण करीत असतात. आणि कर्मफल उत्पन्न होण्याच्या वेळीं त्याच वासना प्रकट होतात. पहा ! दैव ह्मणजे देवशरीर वगैरे ज्या कर्माच्या योगानें प्राप्त व्हावयाचें अशा कर्माचा फलकाल प्राप्त झाला असतां त्या वेळेस तें (दैव) कर्म नरकांत राहणारे प्राणी, पक्षी व मनुष्य ह्यांच्या वासना प्रकट करण्यास ह्मणजे निमित्त होतें असें नाहीं; तर दैवकर्मविपाकाला अनुकूल ज्या वासना त्याच त्या कर्माच्या योगानें प्रकट होतात. जो विचार दैवकर्मविपाकाविषयीं सांगितला तसाच विचार नरकांतील प्राणी, पशुपक्षी व मनुष्य अशीं फलें ज्या योगानें प्राप्त होतात अशा कर्मविपाकाविषयीं समजावा ॥ ८ ॥

आतां कर्मफलास अनुकूल अशा वासनांना अनेक जन्मांचें जरी व्यवधान असलें तथापि कर्मफलकालीं तदनुकूलच वासना प्रकट होतात अशाबद्दल कारण सांगतात,—

जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्य्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात् ॥ ९ ॥

सूत्रार्थः—स्मृति व संस्कार हे दोन्ही एकच आहेत ह्मणून जाति, देश व काल यांचें मध्यें पुष्कळ व्यवधान असलें तरी तें व्यवधान न होतां विपाकास अनुकूळ अशाच वासना प्रकट होतात.

भाष्यम्—वृषदंशविपाकोदयः स्वव्यञ्जकाञ्जनाभिव्यक्तः स यदि जातिशतेन वा दूरदेशतया वा कल्पशतेन वा व्यवहितः, पुनश्च स्वव्यञ्जकाञ्जन एवोदियात्तदा द्रागित्येव पूर्वानुभूतवृषदंशविपाकाभिसंस्कृता वासना उपादाय व्यज्येत । कस्मात् । यतो व्यवहितानामप्यासां सदृशं कर्माभिव्यञ्जकं निमित्तीभूतमित्यानन्तर्य्यमेव । कुतश्च, स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात् । यथाऽनुभवास्तथा संस्कारास्ते च कर्मवासनानुरूपाः । यथा च वासनास्तथा स्मृतिः । इति जातिदेशकालव्यवहितेभ्यः संस्कारेभ्यः स्मृतिः,स्मृतेश्च पुनः संस्कारा इत्येते स्मृतिसंस्काराः कर्माशयवृत्तिलाभाद्व्यज्यन्ते अतश्च, व्यवहितानामपि निमित्तनैमित्तिकभावानुच्छेदादानन्तर्य्यमेव सिद्धमिति ॥९॥

भाष्यार्थः—ज्या कर्मांच्या योगानें बैलास चावणाऱ्या माशांचा जन्म प्राप्त होतो,अशा वृषदंशरूपविपाकाचा ज्या वेळेस पूर्वी आरंभ झाला होता त्या वेळेस तो (वृषदंशविपाकारंभ) आपल्याला प्रकट करणारें जें शरीर, कर्म इत्यादि, त्याच्या योगानें प्रकट झाला होता. पुढें त्यामध्यें जरी शेंकडों जन्म अथवा दूर देश किंवा शेंकडों कल्पांचें व्यवधान झालें तथापि तो पुनः ज्या वेळेस आपल्याला प्रकट करणारें शरीर, कर्म इत्यादि प्राप्त होऊन प्रकट होतो तेव्हां झटदिशीं पूर्वी प्राप्त झालेल्या वृषदंशरूपविपाकापासून उत्पन्न झालेल्या वासनांस (संस्कारां) प्रत घेऊनच प्रकट होतो. हें कशावरून तर ज्या कारणास्तव ह्या वासनांना अनेक जन्म, देश व काल यांचें व्यवधान असलें तरी सदृश (ज्यापासून समानच फल प्राप्त व्हावयाचें असें) कर्म अभिव्यंजक ह्मणजे निमित्त आहे ह्मणून त्यांना व्यवधान कोणाचेंच होऊं शकत नाहीं. व दुसरें असें कीं, स्मृति व संस्कार यांचें स्वरूप एकच आहे. ह्मणजे जसे अनुभव तसेच संस्कार असतात; आणि ते संस्कारही कर्मवासनारूपच असतात. जशा वासना तसेंच स्मरण होतें. याप्रमाणें जन्म, देश व काल यांचें व्यवधान जरी मध्यें असलें तथापि संस्कारांपासून स्मृति व स्मृतींपासून पुनः संस्कार, याप्रमाणें हे स्मृतिहेतु संस्कार कर्माशयाच्या उद्बोधानें (उदयानें) प्रकट होतात, ह्मणून वासनांमध्यें व्यवधान जरी असलें तथापि कार्यकारणभाव जर कायम आहे तर त्यांचा नेहमीं जवळपणाच सिद्ध आहे ॥९॥

येथें अशी शंका येते कीं, अगदीं पहिल्या प्रथम जो अनुभव येतो तो काय वासनेमुळेंच परंपरेनें उत्पन्न होतो किंवा त्यास कांहींएक निमित्तच नसतें ? जर त्यास कांहींएक

निमित्त नसेल तर ह्या जन्मांतही येणाऱ्या अनुभवास पूर्वजन्मांतील वासना निमित्त मानावयास नको; व अर्थात् पूर्वजन्मही मानण्याचें कारण राहिलें नाहीं; असें ह्मणणाऱ्या चार्वाकास आतां समाधान सांगतात,–

तासामनादित्वं चाशिषो नित्यत्वात् ॥ १० ॥

सूत्रार्थः–इष्टवस्तुविषयीं नेहमीं मोह उत्पन्न होतो, या कारणावरून वासना ह्या अनादि आहेत.

भाष्यम्–तासां वासनानामाशिषो नित्यत्वादनादित्वम् । येयमात्माशीर्मा न भूवं भूयासमिति सर्वस्य दृश्यते । सा न स्वाभाविकी । कस्मात् । जातमात्रस्य जन्तोरननुभूतमरणधर्मकस्य द्वेषदुःखानुस्मृतिनिमित्तो मरणत्रासः कथं भवेत् । न च स्वाभाविकं वस्तु निमित्तमुपादत्ते । तस्मादनादिवासनानुविद्धमिदं चित्तं निमित्तवशात्काश्चिदेव वासनाः प्रतिलभ्य पुरुषस्य भोगायोपावर्तते इति । घटप्रासादप्रदीपकल्पं संकोचविकाशि चित्तं शरीरपरिमाणाकारमात्रमित्यपरे प्रतिपन्नास्तथा चान्तराभावः संसारश्च युक्त इति । वृत्तिरेवास्य विभुनः संकोचविकाशिनीत्याचार्यः। तच्च धर्मादिनिमित्तापेक्षम् । निमित्तं च द्विविधं बाह्यमाध्यात्मिकं च । शरीरादिसाधनापेक्षं बाह्यं स्तुतिदानाभिवादनादि । चित्तमात्राधीनं श्रद्धाद्याध्यात्मिकम् । तथा चोक्तम् । ये चैते मैत्र्यादयो ध्यायिनां विहारास्ते बाह्यसाधननिरनुग्रहात्मानः प्रकृष्टं धर्ममभिनिर्वर्तयन्ति । तयोर्मानसं बलीयः । कथम् । ज्ञानवैराग्ये केनातिशय्येते । दण्डकारण्यं चित्तव्यतिरेकेण कः शारीरेण कर्मणा शून्यं कर्तुमुत्सहेत, समुद्रमगस्त्यवद्वा पिबेत् ॥ १० ॥

भाष्यार्थः–इच्छा प्रत्येक जन्मामध्यें नियमानें असते ह्मणून वासनांना प्रारंभकाल नाहीं. (त्या अनादिसिद्धकालापासून परंपरेनें चालत आलेल्या आहेत. जी ही प्रत्येक प्राण्याच्या ठिकाणीं नेहमीं इच्छा दृष्टीस पडते कीं, ' मीं नेहमीं असावें, कधीं नसावें असें नाहीं. ' ती इच्छा स्वाभाविक ह्मणतां येत नाहीं; कारण, कोणत्याही प्राण्यानें जर मरणापासून होणाऱ्या दुःखाचा अनुभव घेतला नसता तर तो उत्पन्न झाल्याबरोबर ह्मणजे अगदींच अज्ञानअवस्थेंत सुद्धां मरणाचा त्रास कसा मानता ? (ज्याअर्थी या जन्मीं मरणदुःखाचा अनुभव नसतां मरणाचा त्रास मानितो) त्यावरून पूर्वजन्मामध्यें मरणदुःखाचा जो अनुभव घेतला त्याचें स्मरण होऊन प्राणी मरणाचा द्वेष करूं लागतो. व दुसरें असें कीं, कोणतीही वस्तु अनुभवावांचून केवल स्वभावतांच सुखदुःखांस निमित्त मानिलेली नसते; ह्मणून चित्त नेहमीं अनादिवासनांनीं युक्त आहे, तें कांहींएक कारणानें

कित्येक वासनांप्रत घेऊन पुरुषाच्या उपभोगाकरितां प्रवृत्त होतें. (तें प्रत्येक पुरुषाप्रत सर्वशरीरसाधारण व एकेकच आहे.) आणि जसा दिव्याचा संकोची व विकाशी स्वभाव आहे ह्मणजे त्याचा प्रकाश घागरींत संकोचानें राहतो व मोठ्या वाड्यांत विस्तारानें पडतो; त्याप्रमाणें चित्त लहान मोठ्या शरीराच्या आकारमानाप्रमाणें लहान मोठ्या प्रमाणानें ह्मणजे अत्यंत लहान शरीरांत अत्यंत संकोचवृत्तीनें व अत्यंत मोठ्या शरीरांत अतिविस्तारानें राहतें; केवळ व्यापकच नाहीं; असें सांख्यतत्त्ववेत्ते मानितात. आणि याप्रमाणें लहान मोठें होण्याचा त्याचा स्वभाव आहे ह्मणूनच प्रलयकालीं त्याचा लय व ह्या लोकांतून परलोकांत त्याचें जाणें हीं योग्य रीतीनें त्याला संभवतात. परंतु या शास्त्राचा आचार्य जो पतंजलिमुनि अथवा ब्रह्मदेव त्याचें मत असें नाहीं तर, चित्त हें आकाशाप्रमाणें विभु ह्मणजे व्यापकच खरें परंतु त्याचा संकोच व प्रसरण पावणें हा धर्म आहे; व संकोच व प्रसरण पावणें यांस धर्म व अधर्म हे कारण आहेत. निमित्त (कारण) दोन प्रकारचें; बाह्य व आध्यात्मिक. त्यांत शरीर, इंद्रियें इत्यादि साधनांनीं होणारें जें स्तुति, दान, अभिवादन (विधिपूर्वक नमस्कार), निंदा, परद्रव्यापहार व दुसऱ्याची अमर्यादा करणें इत्यादि हें बाह्यनिमित्त होय. आणि केवल मनाच्या साधनानेंच मात्र होणारें जें श्रद्धा, वीर्य, स्मृति, समाधि (यांची व्याख्या पूर्वीं समाधिपाद सू० २० त केली). व यांच्या उलट जें अश्रद्धा इत्यादि, हें आध्यात्मिक निमित्त होय. याप्रमाणें पूर्वींच्या आचार्यांनीं ह्मटलेंही आहे कीं, ' योग्यांच्या मैत्री, करुणा इत्यादि व्यापारांस शरीरादि बाह्यसाधनांची कांहींएक गरज नसून ते शुक्लधर्माप्रत उत्पन्न करितात; ह्मणून बाह्य व आध्यात्मिक (मानस) कर्मांमध्यें मानस कर्म अतिशयच प्रबल आहे. कारण, ज्ञान व वैराग्यरूप मानस कर्माचा कोणाच्यानें पराभव होणार आहे ? यास प्रत्यक्ष उदाहरण,–(एके वेळीं दंडकदेशचा राजा रागावला असतां त्याच्या संकल्पानें इंद्रानें तेथें पाषाणवृष्टि करून सर्व दंडकारण्य निर्जन करून टाकिलें.) याप्रमाणें दंडकारण्यास जनशून्य करण्यास एक मनावांचून कोणतें शारीर कर्म समर्थ होणार आहे ? अथवा अगस्त्यमुनीप्रमाणें मानस बलावांचून समुद्राचें कोण प्राशन करणार आहे ? ॥ १० ॥

आतां मोक्षाच्या उपपत्तीकरितां अनादि व असंख्य जरी वासना आहेत तथापि त्यांचा उच्छेद कसा होतो तें सांगतात,--

हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीतत्वादेषामभावे तदभावः ॥ ११ ॥

सूत्रार्थः–कारण, फळ, ठिकाण व आधार या कारणांमुळें अनंतावधि वासनांचा संग्रह झाला आहे. याकरितां ह्या कारणांचा अभाव झाला असतां वासनांचाही अभाव होतो.

भाष्यम्—हेतुर्धर्मात्सुखमधर्माद्दुःखं, सुखाद्रागो दुःखाद्द्वेषस्ततश्च प्रयत्नस्तेन मनसा वाचा कायेन वा परिस्पन्दमानः परमनुगृह्णाति, उपहन्ति वा । ततः पुनर्धर्माधर्मौ सुखदुःखे रागद्वेषाविति प्रवृत्तमिदं षडरं संसारचक्रमस्य च प्रतिक्षणमावर्तमानस्याविद्या नेत्री मूलं सर्वक्लेशानामित्येष हेतुः । फलं तु यमाश्रित्य यस्य प्रत्युत्पन्नता धर्मादेर्न ह्यपूर्वोपजनः । मनस्तु साधिकारमाश्रयो वासनानाम् । न ह्यवसिताधिकारे मनसि निराश्रया वासनाः स्थातुमुत्सहन्ते । यदभिमुखीभूतं वस्तु यां वासनां व्यनक्ति तस्यास्तदालम्बनम् । एवं हेतुफलाश्रयालम्बनैरेतैः संगृहीताः सर्वा वासनाः, एषामभावे तत्संश्रयाणामपि वासनानामभावः । 'नास्त्यसतः संभवो न चास्ति सतो विनाश इति द्रव्यत्वेन संभवन्त्यः कथं निवर्तिष्यन्ते वासनाः' इति ॥ ११ ॥

भाष्यार्थः—सूत्रांतील 'हेतु' या शब्दाचा अर्थ असा कीं, धर्मापासून सुख व अधर्मापासून दुःख; पुढें सुखापासून प्रीति व दुःखापासून द्वेष उत्पन्न होतो. त्यानंतर प्रयत्न सुरू होतो. त्यायोगानें मनानें, वाणीनें अथवा शरीरानें व्यापार होऊन दुसऱ्यावर दया केली जाते किंवा तो दुसऱ्याचा नाश करितो. त्यापासून धर्मअधर्म, सुखदुःख, राग (प्रीति) द्वेष (अप्रीति) याप्रमाणें सहा आरे (पाकळ्या) ज्याला आहेत असें हें संसारचक्र फिरण्याजोगें तयार झालें. तें प्रत्येक क्षणीं फिरत असतां त्याला दंडाप्रमाणें फिरविणारी जी अविद्या, हीच सर्व क्लेशांचें मूळ व वासनांचें कारण आहे. ज्या पुरुषार्थाला उद्देशून धर्मादि उत्पन्न झालें तेंच वासनांचेंही फल आहे. आतां येथें धर्मादिकांची उत्पत्ति ह्मणजे वर्तमानता, अपूर्व उत्पत्ति नव्हे. (याप्रमाणें वासनांचा हेतु व फल हीं सांगितलीं.) आतां ज्या चित्ताला पुरुषार्थ (पुरुषाचें काम) बाकी आहे तें चित्त वासनांचा आश्रय (ठिकाण) होय. ज्या वेळेस मनाचें पुरुषार्थरूप कार्य संपतें त्या वेळेस वासना निराश्रय झाल्यामुळें मग त्या राहूं शकत नाहींत. आतां ज्या वस्तूला पाहून ज्या वासना उत्पन्न होतात तीच वस्तु त्या वासनांचें आलंबन (आधार) होय. याप्रमाणें हेतु, फल, आश्रय व आलंबन यांच्यामुळें ह्या सर्व वासनांचा संग्रह (संचय) झाला आहे. ह्मणून हेतु इत्यादिकांचा समूळ नाश झाला असतां त्यांच्या आश्रयानें राहणाऱ्या ज्या वासना त्यांचाही समूळ नाश होईल ॥ ११ ॥

आतां या शास्त्रांत जागजागीं सत्कार्यवादाचा स्वीकार केला आहे ह्मणून वासनांचा समूळ नाश होणें संभवत नाहीं अशी शंका घेऊन समाधान सांगतात,—

अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्माणाम् ॥ १२ ॥

सूत्रार्थः—जसें वर्तमान काळचे धर्म स्वरूपानें (प्रत्यक्ष) असतात त्याचप्रमाणें भूत व भविष्य काळचे सुद्धां धर्म स्वरूपानेंच असतात; मग वर्तमानकाळच्या धर्मांप्रमाणें ते स्पष्ट कां दिसत नाहींत तर त्यांचे मार्गच भिन्न पडले.

भाष्यम्—भविष्यद्व्यक्तिकमनागतम् । अनुभूतव्यक्तिकमतीतम् । स्वव्यापारोपारूढं वर्तमानम् । मेतद्वस्तु ज्ञानस्य ज्ञेयम् । त्रययदि चैतत्स्वरूपतो नाभविष्यन्नेदं निर्विषयं ज्ञानमुदपत्स्यत । तस्मादतीतानागतं स्वरूपतोऽस्तीति । किंच भोगभागीयस्य वाऽपवर्गभागीयस्य वा कर्मणः फलमुत्पित्सु यदि निरुपाख्यमिति तदुद्देशेन तेन निमित्तेन कुशलानुष्ठानं न युज्येत । सतश्च फलस्य निमित्तं वर्तमानीकरणे समर्थं नापूर्वोपजने । सिद्धं निमित्तं नैमित्तिकस्य विशेषानुग्रहणं कुरुते नापूर्वमुत्पादयति । धर्मी चानेकधर्मस्वभावस्तस्य चाध्वभेदेन धर्माः प्रत्यवस्थिताः । न च यथा वर्तमानं व्यक्तिविशेषापन्नं द्रव्यतोऽस्त्येवमतीतमनागतं च, कथं तर्हि स्वेनैव व्यङ्ग्येन स्वरूपेणानागतमस्ति स्वेन चानुभूतव्यक्तिकेन स्वरूपेणातीतमिति वर्तमानस्यैवाध्वनः स्वरूपव्यक्तिरिति । न सा भवत्यतीतानागतयोरध्वनोः । एकस्य चाध्वन समये द्वावध्वानौ धर्मिणमन्वागतौ भवत एवेति नाभूत्वा भावस्त्रयाणामध्वनामिति ॥ १२ ॥

भाष्यार्थः— जी वस्तु पुढें प्रकट होणार आहे ती अनागत; जी वस्तु प्रकट होऊन गेली ती अतीत; व ज्या वस्तूचा हल्लीं व्यापार चालू आहे ती वर्मतान वस्तु होय. ह्या तिन्ही काळच्या वस्तू स्वरूपानें नेहमीं आहेत; कारण, योग्याला त्या भूत व भविष्य काळच्या वस्तू सुद्धां नेहमीं प्रत्यक्ष दिसतात. जर त्या भूत व भविष्य काळांत स्वरूपानें नसत्या तर त्या (संयमांचा विषय नसल्यामुळें) त्यांचें प्रत्यक्ष ज्ञान योग्याला झालें नसतें. त्याकरितां अतीत व अनागत वस्तू नेहमीं स्वरूपानें आहेत. आणिक दुसरें असें कीं, भोगाला साधन अथवा मोक्षाला साधन जें कर्म त्याचें फल पुढें उत्पन्न व्हावयाचें असतें ह्मणजे अनागत असतें; आतां जर तें स्वरूपतां नसेल तर त्याच्या उद्देशानें (त्याच्या प्राप्तीकरितां) योगिपुरुषाचें अनुष्ठान कांहीं योग्य नाहीं; कारण, जर फल असेल तर त्याबद्दल केलेलें अनुष्ठान तें फल देण्यास समर्थ होईल; अपूर्व (स्वरूपतां नसलेलें) फल उत्पन्न करण्याविषयीं नाहीं. तसेंच कोणतेंही निमित्त (कर्म) फलप्राप्तीस विशेष साधनभूत होतें एवढेंच; कांहीं नवीन फल उत्पन्न करीत नाहीं. (धर्म ज्याला आहे तो धर्मी. त्या) धर्मीच्या धर्मांचे अनेक स्वभाव असतात; ह्मणून ते मार्गभेदानें राहिलेले असतात. आतां जसा वर्तमान धर्म स्पष्टपणास आल्यामुळें आपला व्यापार करितो त्याप्रमाणें अतीत व अनागत धर्म नाहींत; तर अनागत धर्म पुढें प्रकट होणाऱ्या स्वरूपानें व अतीत धर्म मागें प्रकट होऊन गेलेल्या स्वरूपानें असतात; वर्तमानच धर्म मात्र त्या वेळेस प्रकटस्वरूपानें असतो. तसें प्रकट स्वरूप अतीत व अनागत या दोहोंचेंही नसतें. आणि एका अध्व्याच्या (मार्गाच्या) वेळीं दोन अध्वे धर्मीच्या बरोबरच असतात; ह्मणून तिन्ही अध्वे पूर्वी नसून नवीन उत्पन्न होतात असें नाहीं ॥ १२ ॥

आतां ते धर्म व धर्मी कोणत्या स्वरूपाचे आहेत तें सांगतात,—

ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः ॥ १३ ॥

सूत्रार्थः—ते तिन्ही काळचे धर्म गुणांपासून उत्पन्न झालेले ह्मणून त्यांचें गुणस्वरूपच नित्य आहे.

भाष्यम्—ते खल्वमी त्र्यध्वानो धर्मा वर्तमाना व्यक्तात्मानोऽतीतानागताः सूक्ष्मात्मानः। सर्वमिदं गुणानां संनिवेशविशेषमात्रमिति परमार्थतो गुणात्मानः । तथा च शास्त्रानुशासनम् । 'गुणानां परमं रूपं न दृष्टिपथमृच्छति ॥ यत्तु दृष्टिपथं प्राप्तं तन्मायेव सुतुच्छकम्' इति ॥ 'यदा तु सर्वे गुणाः कथमेकः शब्द एकमिन्द्रियम्' इति ॥१३॥

भाष्यार्थः—त्या धर्मीच्या अध्वनामक धर्मांपैकीं वर्तमान धर्म व्यक्त (स्पष्ट) स्वरूपानें असतात; आणि अतीत व अनागत धर्म अत्यंत सूक्ष्मरूपानें असतात. हा स्थूलसूक्ष्मात्मक सर्व प्रपंच सत्वादि तीन गुणांच्या कांहींएक विशेष संयोगानें मात्र दृष्टिगोचर झाला आहे. वस्तुतः ह्यांचें हें स्वरूप अगदीं तुच्छ असून ह्या सर्वांचें गुणस्वरूपच नित्य आहे. असें षष्टितंत्रशास्त्रांत सांगितलेंहीं आहे कीं, ' गुणांचें जें नित्यरूप आहे तें मुळींच आपल्या दृष्टी पडत नाहीं; आणि जें स्वरूप दृष्टी पडत आहे तें लौकिकमायेप्रमाणें अगदींच तुच्छ (असार) आहे ' ॥ १३ ॥

आतां जर सर्व विकार अनेकगुणमात्र आहेत तर त्यांत एक शब्द व एक इंद्रिय असा लोक व शास्त्राचा व्यवहार कसा होतो ? याचें समाधान सांगतात,—

परिणामैकत्वाद्वस्तुतत्त्वम् ॥ १४ ॥

सूत्रार्थः—वस्तुतः जरी तीन गुण अनेक आहेत तथापि त्यांचा परिणाम एक होतो ह्मणून त्यांचा महत्तत्त्व इत्यादि स्थलीं एकत्वानें व्यवहार होतो.

भाष्यम्—प्रख्याक्रियास्थितिशीलानां गुणानां ग्रहणात्मकानां करणभावेनैकः परिणामः श्रोत्रमिन्द्रियमिति । ग्राह्यात्मकानां शब्दभावेनैकः परिणामः शब्दो विषय इति । शब्दादीनां मूर्तिसमानजातीयानामेकः परिणामः पृथ्वीपरमाणुस्तन्मात्रावयवः। तेषां चैकः परिणामः पृथ्वी गौर्वृक्षः पर्वत इति। एवमादिभूतान्तरेष्वपि स्नेहौष्ण्यप्रणामित्वावकाशदानान्युपादाय सामान्यमेकविकारारम्भः समाधेयः। नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचरोऽस्ति तु ज्ञानमर्थविसहचरं स्वप्नादौ कल्पितमित्यनया दिशा ये वस्तुस्वरूपमपह्नुवते ज्ञानपरिकल्पनामात्रं वस्तु स्वप्नविषयोपमं न परमार्थतोऽस्तीति ये आहुस्ते तथेति । प्रत्युपस्थितमिदं स्वमाहात्म्येन वस्तु कथमप्रमाणात्मकेन विकल्प

ज्ञानबलेन वस्तुस्वरूपमुत्सृज्य तदेवापलपन्तः श्रद्धेयवचनाः स्युः ॥ 'कुतश्चैतद्-न्याय्यम्'॥ १४ ॥

भाष्यार्थः—प्रकाश, प्रवृत्ति व स्थिति (जडत्व) हे, सत्व, रज व तम ' ह्या तीन गुणांचे तीन वेगवेगळाले स्वभाव खरे, परंतु ज्या वेळेस त्या तिघांत सत्वगुण प्रधान असतो त्या वेळेस त्यांचा बाह्यकरणत्वेंकरून श्रोत्रेंद्रिय असा एकच परिणाम होतो. (श्रोत्रेंद्रियशब्दानें येथें पांचही ज्ञानेंद्रियांचें उपलक्षण समजावयाचें.) त्याचप्रमाणें तीन गुणांत ज्या वेळेस तमोगुण प्रधान असतो त्या वेळेस त्या तिघांचा शब्दतन्मात्ररूप द्रव्य असा एक परिणाम होतो. (येथेंही शब्दतन्मात्रशब्दानें रसादितन्मात्रांचें उपलक्षण समजावयाचें.) (आणि ज्या वेळेस त्या तिघांत रजोगुण प्रधान असतो त्या वेळेस त्या तिघांचा वाणी इत्यादि पंचकर्मेंद्रियरूप एक परिणाम होतो.) (याप्रमाणें हा त्रिगुणांचा सूक्ष्म परिणाम सांगितला; आतां स्थूल परिणाम सांगतात.—) पृथ्वीत्वाशीं सजातीय जीं शब्दादि पंचतन्मात्रें त्यांपासून स्थूलपृथ्वीचा जो अत्यंत सूक्ष्म भाग तो एक परिणाम होतो. त्या पृथ्वीपरमाणूचे तन्मात्र अवयव असतात. ते अनेक पृथ्वीपरमाणू मिळून त्यांचा पृथ्वी, गाय, वृक्ष, पर्वत याप्रमाणें एक परिणाम होतो. याचप्रमाणें जल इत्यादि अन्यभूतांविषयीं सुद्धां, जलत्व इत्यादिकांशीं सजातीय जीं पंचतन्मात्रें त्यांस घेऊन जल इत्यादि एक परिणाम होतो असें उपपादन करावें. (सारांश, शब्दतन्मात्र व अहंकार यांपासून आकाशाणु (आकाशाचा परम सूक्ष्म भाग). होतो; ते सूक्ष्म भाग अनेक मिळाले ह्मणजे महाकाश होतें. शब्दतन्मात्र, स्पर्शतन्मात्र व अहंकार यांपासून वायुपरमाणु होतो व ते अनेक मिळाले ह्मणजे महावायु होतो. शब्द, स्पर्श व रूप हीं तीन तन्मात्रें व अहंकार यांपासून तेजःपरमाणु व ते अनेक मिळून महातेज होतें. शब्द, स्पर्श, रूप व रस हीं चार तन्मात्रें व अहंकार यांपासून जलपरमाणु व ते अनेक मिळून महाजल होतें. आणि शब्द, स्पर्श, रूप, रस व गंध हीं पांच तन्मात्रें व अहंकार यांपासून पृथ्वीपरमाणु व ते अनेक मिळून स्थूल पृथ्वी होते. येथें अहंकारशब्दानें तामस अहंकार घ्यावयाचा.) शब्दज्ञानानुपाती असून वस्तुशून्य अशा प्रकारचें जें समाधिपादांत अप्रमाणकोटींत विकल्पज्ञान सांगितलें; त्यास विज्ञान ह्मणतात. या विज्ञानमताचा स्वीकार करणारा ह्मणजे सर्व प्रपंच शशशृंग, वंध्यापुत्र इत्यादिवत् केवल कल्पनामात्र आहे असें मानणाऱ्या विज्ञानवाद्यास उद्देशून भाष्यकार सांगतात कीं, 'ज्या वेळेस विज्ञान (विकल्प ज्ञान) असतें त्या वेळेस अर्थ (वस्तु) नसतो; परंतु स्वप्न, भ्रांति वगैरे वेळीं अर्थ नसतांना सुद्धां ज्ञान असतें (ह्मणजे विषयावांचूनच स्वप्नादिसमयीं ज्ञान असतें,) त्या एका ज्ञानानेंच सर्व व्यवहाराची उपपत्ति होत असतां स्वप्नादिकांप्रमाणें जाग्रदवस्थेंतील पदार्थ सुद्धां केवल कल्पनामात्र (भासमात्र) आहेत; (ज्ञानाशिवाय

पृथक् वस्तु कांहीं नाहीं.)' अशा युक्तीनें जे (बौद्ध वगैरे) वस्तूचें स्वरूप अगदींच झांकून ठेवितात ह्मणजे सर्व वस्तू वस्तुतः ज्ञानपरिकल्पनामात्र ह्मणजे स्वप्नांतील विषयाप्रमाणें अगदींच खोट्या आहेत असें ह्मणतात; तेच (विज्ञानवादी वगैरेच) तसे (खोटे) आहेत. कारण, ह्या सर्व वस्तु आपल्या माहात्म्यानें (प्रधानादिकांच्या संबंधानेंच) उत्पन्न झाल्या आहेत; आणि वस्तुस्वरूप प्रत्यक्षप्रमाणानें त्यांनीं ग्रहण केलें आहे असें असतां स्वप्नज्ञानरूप दृष्टांताच्या जोरावर जो ते वस्तुस्वरूपाचा अपलाप करितात; तें त्यांचें बोलणें विश्वासाला पात्र कसें होईल ? ह्मणजे त्यांचें बोलणें केवल अपलापाचें आहे. (कारण, स्वप्नदृष्टांतानें जर त्यांनीं जाग्रज्ज्ञानाच्या विषयाचा अलाप केला तर त्यांना अभिप्रेत जें यत्किंचित् ज्ञान त्याचा विषय तरी ते प्रामाणिक खरा कसा मानतील ? ह्मणून तेच नास्तिक आहेत; वस्तु खोटी नाहीं.) ॥ १४ ॥

आतां विज्ञानवादावर दुसरें दूषण सांगतात,—

वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः ॥ १५ ॥

सूत्रार्थः—एकाच वस्तूविषयीं अनेक चित्तांच्या अनेक भावना होतात ह्मणून पदार्थाचें ज्ञान व पदार्थ या दोहोंचें स्वरूप जाणण्याचे मार्ग अगदीं निरनिराळे आहेत.

भाष्यम्—बहुचित्तावलम्बनीभूतमेकं वस्तु साधारणं तत्खलु नैकचित्तपरिकल्पितं नाऽप्यनेकचित्तपरिकल्प्यं किंतु स्वप्रतिष्ठम् । कथम् । वस्तुसाम्ये चित्तभेदाद्धर्मापेक्षं चित्तस्य वस्तुसाम्येऽपि सुखज्ञानं भवत्यधर्मापेक्षं तत एव दुःखज्ञानमविद्यापेक्षं तत एव मूढज्ञानं सम्यग्दर्शनापेक्षं तत एव माध्यस्थ्यज्ञानमिति कस्य तच्चित्तेन परिकल्पितम् । न चान्यचित्तपरिकल्पितेनार्थेनान्यस्य चित्तोपरागो युक्तः । तस्माद्वस्तुज्ञानयोर्ग्राह्यग्रहणभेदभिन्नयोर्विभक्तः पन्था नाऽनयोः सङ्करगन्धोऽप्यस्तीति । सांख्यपक्षे पुनर्वस्तु त्रिगुणं चलं च गुणवृत्तमिति धर्मादिनिमित्तापेक्षं चित्तैरभिसंबध्यते । निमित्तानुरूपस्य च प्रत्ययस्योत्पद्यमानस्य तेन तेनात्मना हेतुर्भवति । केचिदाहुर्ज्ञानसहभूरेवार्थो भोग्यत्वात्सुखादिवदिति । त एतया द्वारा साधारणत्वं बाधमानाः पूर्वोत्तरेषु क्षणेषु वस्तुरूपमेवापह्नुवते ॥ १५ ॥

भाष्यार्थः—एक वस्तु अनेक चित्तांमध्यें सारख्या रीतीनें विषय होते ह्मणून ती एका चित्तानें कल्पित नाहीं व अनेक चित्तांनींही कल्पिलेली नाहीं; तर चित्तावांचून स्वतांच स्थित आहे. कशावरून ह्मणाल तर, वस्तु तर एकच असते परंतु तिच्याविषयीं अनेकांची अनेकप्रकारची भावना (बुद्धि) होते ह्मणून. ती भावना अशी,—स्त्री एकच खरी, परंतु तिच्याविषयीं धर्मनिमित्तानें नवऱ्यास सुखकारक अशी भावना होते; अधर्मनिमित्तानें तिच्यापासूनच सवतीस दुःखकारक अशी भावना होते. अविवेकामुळें तिच्याविषयीं

इच्छा करणाऱ्या परपुरुषास ती प्राप्त न झाल्यामुळें खेदकारक अशी भावना होते; व चांगला विचार केल्यामुळें वैराग्यशील पुरुषास तिच्याविषयीं उपेक्षाबुद्धि उत्पन्न होते. आतां जर चित्ताहून शिवाय पदार्थ नसता व सर्व पदार्थ बुद्धिकल्पितच असते तर कोणत्या चित्तानें पदार्थ कल्पिला समजावयाचा? (जर अमुक चित्तानें पदार्थ कल्पिलेला मानिला तरत्याबद्दल प्रीति दुसऱ्या चित्तास असणार नाहीं; कारण,) एकाच्या चित्तानें कल्पिलेल्या वस्तूबद्दल दुसऱ्याच्या चित्ताची प्रीति असणें हें कोणत्याही रीतीनें योग्य होऊं शकणार नाहीं. याकरितां पदार्थ व तत्संबंधी ज्ञान हे दोन, एक ग्राह्य व एक ग्रहण अशा भिन्न भिन्न धर्मामुळें अगदींच भिन्न असल्यामुळें त्यांचा मार्ग अगदींच वेगळा आहे; त्यांचा परस्परांचा एकत्वाबद्दल कांहींच संबंध नाहीं. आणि दुसरें असें कीं, सांख्यमतांत वस्तु त्रिगुणात्मक (सुखदुःखमोहात्मक) व चित्त चलस्वभाव असल्यामुळें धर्मादिनिमित्तवशानें सुखादिकांकरितांच चित्तांशीं वस्तूचा संबंध होतो; (ज्ञानाचा होत नाहीं.) तसेंच धर्मादिनिमित्तास अनुसरून असणारा व पुढें उत्पन्न होणारा जो सुख, दुःख इत्यादिरूप प्रत्यय (अनुभव) त्याप्रत सुखादिरूपत्वेंकरूनच वस्तु कारण होते; (ह्मणून ज्ञानाहून शिवाय वस्तु भिन्न आहे.) कोणी असें ह्मणतात कीं, (ज्ञानाहून भिन्न अर्थ (वस्तु) मानिता तो माना परंतु तो, ज्ञान आहे तेथपर्यंतच माना; इतर वेळीं असतो असें मानण्यास प्रमाण नाहीं.) याविषयीं अनुमान असें करितां येतें कीं, 'अर्थ हा ज्ञानसमकालिकच असतो;' कशावरून तर, 'तो उपभोगाचें साधन आहे ह्मणून.' यास दृष्टांत, 'सुख, दुःख इत्यादि' (आतां हा दृष्टांत त्यांच्याच मतानें आहे, आमच्या मतानें नाहीं; कारण, आमच्या मतांत सुखाचें सुद्धां विषयाच्या ठिकाणीं स्थिरत्व होतें. उभयमतें दृष्टांत ह्मटला ह्मणजे राग, द्वेष इत्यादि होय.) या अनुमानावरून जो ते अन्यपुरुषसाधारण (अन्यपुरुषांनाही ज्याचें ज्ञान होत आहे अशा) विषयाचा निषेध करितात, त्यामुळें ज्ञानाच्या पूर्वकालीं व उत्तरकालीं असणाऱ्या वस्तुस्वरूपाचा ते केवल अपलाप करितात ॥ १५ ॥

आतां तो त्यांचा केवल अपलापच आहे असें पुनः विस्तारानें सांगतात,—

न चैकचित्ततन्त्रं वस्तु तदप्रमाणकं तदा किं स्यात् ॥ १६ ॥

सूत्रार्थः—पदार्थ हे (चित्ताहून भिन्न व स्वतंत्र आहेत,) एकचित्ताधीन (एका चित्ताचें कार्य) नाहींत; कारण, जर ते एका चित्ताचें कार्य ह्मणावें तर जेव्हां चित्त दुसऱ्या पदार्थावर जातें तेव्हां पहिल्या पदार्थाचा नाश होतो कीं काय? (तर तो होत नाहीं, ह्मणून पदार्थ हे चित्ताहून भिन्न असून स्वतंत्र आहेत.)

भाष्यम्—एकचित्ततन्त्रं चेद्वस्तु स्यात्तदा चित्ते व्यग्रे निरुद्धे वाऽस्वरूपमेव तेनापरामृष्टमन्यस्याविषयीभूतमप्रमाणकमगृहीतस्वभावकं केनचित्तदानीं किं तत्स्या-

त्संबध्यमानं वा पुनश्चित्तेन कुत उत्पद्येत । ये चास्यानुपस्थिता भागास्ते चास्य न स्युरेवं नास्ति पृष्ठमित्युदरमपि न गृह्येत । तस्मात्स्वतन्त्रोऽर्थः सर्वपुरुषसाधारणः, स्वतन्त्राणि च चित्तानि प्रतिपुरुषं प्रवर्तन्ते । तयोः सम्बन्धादुपलब्धिः पुरुषस्य भोग इति ॥ १६ ॥

भाष्यार्थः—जर एकचित्ताधीन (एका चित्ताचें कार्य) घट इत्यादि वस्तू असतील तर तें चित्त जेव्हां पट इत्यादि वस्तूंत निमग्न असेल किंवा निरुद्ध (समाधियुक्त) असेल त्या वेळेस वस्तु स्वरूपरहितच असल्यामुळें त्या वेळेस काय असणार? (अर्थात् कांहींएक नसणार.) कारण, त्या वेळेस त्या चित्ताचा त्या वस्तूशीं कांहीं संबंधच नसणार; व इतर चित्ताचा तर ती विषय नसल्यामुळें अप्रमाणक ह्मणजे कोणालाच ग्रहण केली जाणार नाहीं अशी होणार. अथवा जरी तिचा दुसऱ्या चित्ताशीं संबंध असला तथापि तिची पुनः उत्पत्ति कशी होणार? (कारण, एका चित्ताच्या अधीन वस्तु असून ती पुनः तें चित्त असणार तेथपर्यंतच असणार, पुढें नाहीं.) आणिक दुसरें असें कीं, वस्तूचे जे भाग एका वेळीं दिसण्याजोगे नसतील त्यांची उत्पत्ति मुळींच होणार नाहीं. असेंच पाठ दिसत नाहीं ह्मणून पाठ नाहीं असें कदाचित् मानिलें परंतु पाठीवांचून पोट असूं शकत नाहीं, ह्मणून पोट सुद्धां त्या वेळेस दिसणार नाहीं ! त्याकरितां सर्वपुरुषसाधारण अशी वस्तु स्वतंत्र व प्रत्येक पुरुषा-गणित चित्तेंही स्वतंत्रत्वेंकरून प्रवृत्त होतात. (त्या परस्परांचा कार्यकारणभाव संबंध कांहीं नाहीं.) त्या वेळेस चित्त व वस्तु या दोघांचा संबंध झाल्यामुळें जें ज्ञान होतें तोच पुरुषाला भोग होय ॥ १६ ॥

आतां सिद्धांतांत चित्त हें प्रकृतीसारखें सर्वव्यापी आहे ह्मणून सर्व वेळीं सर्व-वस्तूंचें ज्ञान व्हावें; परंतु तें होत नाहीं याचें समाधान सांगतात,—

तदुपरागापेक्षित्वाच्चित्तस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् ॥ १७ ॥

सूत्रार्थः—चित्ताला पदार्थाचें ज्ञान होण्याला कारण पदार्थाचें प्रतिबिंब आहे. ह्यांत ज्याचें प्रतिबिंब चित्तांत उमटतें त्या पदार्थाचें ज्ञान चित्ताला होतें; आणि ज्याचें प्रति-बिंब चित्तांत उमटत नाहीं त्या पदार्थाचें ज्ञान चित्तास होत नाहीं.

भाष्यम्—अयस्कान्तमणिकल्पा विषया अयःसधर्मकं चित्तमभिसंबद्ध्योपर-ञ्जयन्ति, येन च विषयेणोपरक्तं चित्तं स विषयो ज्ञातस्ततोऽन्यः पुनरज्ञातः । वस्तुनो ज्ञाताज्ञातस्वरूपत्वात्परिणामि चित्तम् ॥ ‘ यस्य तु तदेव चित्तं वि-षयस्तस्य ’ ॥ १७ ॥

भाष्यार्थः—विषय हे लोहचुंबकाप्रमाणें जागचे जागीं राहून (चित्तास) आकर्षण कर-णारे आहेत; व चित्ताचा स्वभाव लोखंडाप्रमाणें ओढला जाण्याचा आहे. विषय हे चित्ताला

आपल्याजवळ ओढून घेऊन त्याला आपल्या आकाराचें बनवितात. त्यांत ज्या विषयानें त्याला ओढून आपला आकार त्याच्यांत उमटविला आहे तो त्या चित्ताचा ज्ञात विषय होतो; आणि ज्या विषयानें त्याला न ओढून घेतल्यामुळें आपला आकार त्याच्यांत उमटविला नाहीं तो त्या चित्ताचा अज्ञात विषय होतो. याप्रमाणें ज्ञातविषय व अज्ञात-विषय असे दोन स्वभाव चित्ताचे झाल्यामुळें चित्त हें परिणामी आहे ॥ १७ ॥

आतां ज्या पुरुषाचा (आत्म्याचा) असलें परिणामी चित्त विषय आहे तर तो पुरुषही परिणामी असेल अशा शंकेचें समाधान सांगतात,–

सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वात् ॥ १८ ॥

सूत्रार्थः–आत्मा अपरिणामी असल्यामुळें त्याला नेहमीं चित्तवृत्तीचें ज्ञान आहे.

भाष्यम्–यदि चित्तवत्प्रभुरपि पुरुषः परिणमेत ततस्तद्विषयाश्चित्तवृत्तयः शब्दादिविषयवज्ज्ञाताज्ञाताः स्युः । सदाज्ञातत्वं तु मनसस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वमनुमापयति ॥ 'स्यादाशङ्का चित्तमेव स्वाभासं विषयाभासं च वैनाशिकानां चित्तात्मवादिनां भविष्यत्यग्निवत्' ॥ १८ ॥

'**भाष्यार्थः**–जर चित्ताप्रमाणेंच पुरुषाचा सुद्धां विषयाकार परिणाम होईल तर तद्विषयक ज्या चित्तवृत्ती त्या शब्द इत्यादि विषयांप्रमाणें ज्ञात व अज्ञात अशा होऊं शकतील; परंतु अंतःकरणाचा साक्षी जो आत्मा त्याला मनोरूप विषय नेहमीं ज्ञात असल्यामुळें पुरुष हा अपरिणामी आहे असें अनुमान होतें ॥ १८ ॥

आतां अग्नीप्रमाणें चित्तच आपलें व दुसऱ्याचें प्रकाशक होईल, मग चित्ताहून वेगळा अपरिणामी असा आत्मा मानण्याची गरज ती काय? अशी दृढ शंका, जे चित्तालाच आत्मा मानणारे वैनाशिक (बौद्ध) त्यांना येईल; तिचें समाधान सांगतात,–

न तत्स्वाभासं दृश्यत्वात् ॥ १९ ॥

सूत्रार्थः–तें चित्त दृश्य असल्यामुळें स्वतः प्रकाशित नाहीं.

भाष्यम्–यथेतराणीन्द्रियाणि शब्दादयश्च दृश्यत्वान्न स्वाभासानि तथा मनोऽपि प्रत्येतव्यम् । न चाग्निरत्र दृष्टान्तः । न ह्यग्निरात्मस्वरूपमप्रकाशं प्रकाशयति प्रकाशश्चायं प्रकाश्यप्रकाशकसंयोगे दृष्टो न च स्वरूपमात्रेऽस्ति संयोगः । किञ्च स्वाभासं चित्तमित्यग्राह्यमेव कस्यचिदिति शब्दार्थः । तद्यथा । स्वात्मप्रतिष्ठमाकाशं न परप्रतिष्ठमित्यर्थः । स्वबुद्धिप्रचारप्रतिसंवेदनात्सत्त्वानां प्रवृत्तिर्दृश्यते 'क्रुद्धोऽहं भीतोऽहममुत्र मे रागोऽमुत्र मे क्रोधः' इत्येतत्स्वबुद्धेरग्रहणे न युक्तमिति ॥ १९ ॥

भाष्यार्थः–जशीं दुसरीं इंद्रियें व शब्द इत्यादि विषय हे दृश्य असल्यामुळें

आपले प्रकाशक होत नाहींत; तसें मन (चित्त) सुद्धां दृश्य असल्यामुळें आपला प्रकाश करूं शकत नाहीं असें समजावें. याविषयीं अग्नीचा जो दृष्टांत दिला आहे तो बरोबर नाहीं कारण, अग्नि ह्मणजे आपलें स्वरूप अप्रकाशित आहे तें प्रकाशित करितो असें नाहीं; तर तो स्वप्रकाश आहे व प्रकाश ह्मटला ह्मणजे क्रिया आहे; ती प्रकाशरूप क्रिया प्रकाश्य (प्रकाशानें प्रकाशित होणारी वस्तु) व प्रकाशक (वस्तूला प्रकाशित करणारा) या द्वोहोंचा संयोग (संबंध) झाला असतां दृष्ट आहे. संबंधही भेदाश्रय असतो, अभेदाश्रय कधींही असत नाहीं. आणिक दुसरें असें कीं, कोणी एकाच्या मतानें चित्त हें स्वाभास ह्मणजे अग्राह्य असाच स्वाभासशब्दाचा अर्थ संभवतो; जसें आकाश स्वात्मप्रतिष्ठ (आपल्याच ठिकाणीं राहणारें) आहे ह्मणजे परप्रतिष्ठ (दुसऱ्याच्या ठिकाणीं राहणारें) नाहीं असा अर्थ होतो त्याप्रमाणें; परंतु आपल्या चित्तवृत्तीच्या अनुभवावरून क्रोधादिकांच्या त्याग वगैरे करितां प्राण्यांची प्रवृत्ति दिसते, ह्मणजे ' मी रागावलों आहें, मी भ्यालों आहें, त्या वस्तूवर माझा प्रेम आहे, त्या वस्तूविषयीं माझा क्रोध आहे ' इत्यादि; यावरून बुद्धीला अग्राह्यत्व मानणें बरोबर नाहीं; तर बुद्धीला ग्राह्यत्वच अवश्य मानिलें पाहिजे ॥ १९ ॥

आतां चित्ताला स्वाभासत्व मानणाऱ्या क्षणिकवाद्याचें मत घेऊनच त्यावर दुसरें दूषण सांगतात,–

एकसमये चोभयानवधारणम् ॥ २० ॥

सूत्रार्थः–चित्ताला आपलें स्वतांचें व पदार्थाचें ज्ञान एका वेळीं होणें संभवत नाहीं (ह्मणून त्याच्या प्रकाशाकरितां आत्मा अवश्य असला पाहिजे).

भाष्यम्–न चैकस्मिन् क्षणे स्वपररूपावधारणं युक्तम् । क्षणिकवादिनो यद्भवनं सैव क्रिया, तदेव च कारकमित्यभ्युपगमः ॥ ' स्यान्मतिः स्वरसनिरुद्धं चित्तश्चित्तान्तरेण समनन्तरेण गृह्यत इति ' ॥ २० ॥

भाष्यार्थः–(आणिक असें कीं, ज्ञानाच्या उत्पत्तिकालींच तूं अर्थाची (वस्तूची) उत्पत्ति मानिली आहेस; त्यांत) ज्ञान व अर्थ ह्या दोघांच्या रूपाचें अवधारण (निश्चय) एका कालींच करितां येत नाहीं; कारण, तुझ्या मतांत जी वस्तूची उत्पत्ति तीच क्रिया व तेंच कर्ता, कर्म इत्यादि कारक असा सिद्धांत आहे; तो अगदीं युक्तिविरुद्ध आहे. त्याकरितां चित्त नेहमीं ग्राह्यच आहे, अग्राह्य नाहीं ॥ २० ॥

' चित्त स्वाभास आहे अशा तुझ्या मताचा आह्मीं स्वीकार केला असता, कीं जर एका चित्ताचा नाश होत असतां त्यानंतर पुढें पुढें तत्काल उत्पन्न होणाऱ्या अन्यचित्तानें पहिल्या चित्ताचें ग्रहण होतें तर; परंतु असें मुळींच मानितां येत नाहीं. याविषयीं आतां दूषण सांगतात,–

चित्तान्तरदृश्ये बुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च ॥ २१ ॥

सूत्रार्थः—एका बुद्धीच्या प्रकाशाकरितां दुसरी बुद्धि, असें मानिलें असतां अनंतावधि बुद्धी मानाव्या लागून त्या योगानें अनेक प्रकारच्या ज्ञानाचें एकाच वेळीं स्मरण आल्यामुळें कोणताही एक निश्चय होणार नाहीं.

भाष्यम्—अथ चित्तं ते चित्तान्तरेण गृह्येत बुद्धिः केन गृह्यते । साऽप्यन्यया साऽप्यन्ययेत्यतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च । यावन्तो बुद्धिबुद्धीनामनुभवास्तावत्यः स्मृतयः प्राप्नुवन्ति तत्संकराच्चैकस्मृत्यनवधारणं च स्यादिति । एवं बुद्धिप्रतिसंवेदिनं पुरुषमपलपद्भिर्वैनाशिकैः सर्वमेवाकुलीकृतं ते तु भोक्तृस्वरूपं यत्र क्वचन कल्पयन्तो न न्यायेन संगच्छन्ते । केचित्सत्वमात्रमपि परिकल्प्यास्ति स सत्वो य एतान् पञ्चस्कन्धान्निःक्षिप्यान्यांश्च प्रतिसंदधातीत्युक्त्वा तत एव पुनस्त्रस्यन्ति । तथा स्कन्धानां महन्निर्वेदाय विरागायानुत्पादाय प्रशान्तये गुरोरन्तिके ब्रह्मचर्य्यं चरिष्यामीत्युक्त्वा सत्वस्य पुनः सत्वमेवापह्नुवते । सांख्ययोगादयस्तु प्रवादाः स्वशब्देन पुरुषमेव स्वामिनं चित्तस्य भोक्तारमुपयन्तीति ॥ ॥ २१ ॥ ' कथम् ' ॥

भाष्यार्थः—आतां तुझ्या मतांत जर एका चित्ताचा दुसऱ्या चित्तानें प्रकाश होतो असें आहे तर त्या चित्ताला प्रकाशित कोण करणार ? आतां त्याचें प्रकाशक आणखी तिसरें चित्त मानलें तर त्याचेंही प्रकाशक चवथें चित्त मानावें लागेल. पुनः त्याला पांचवें, याप्रमाणें चित्तें अनेक मानावीं लागून शेवटीं चित्ताची समाप्ति ह्मणून कधींच होणार नाहीं; हा एक दोष; आणि दुसरा दोष, स्मृतींचाही सर्व गोंधळ होऊन जाईल. कारण, जितके बुद्धींच्या बुद्धींचे अनुभव तितक्या स्मृती एकदम उपस्थित होतील; नंतर सर्व स्मृतींचा गोंधळ झाल्यामुळें एका स्मृतीचा सुद्धां निश्चय करितां येणार नाहीं. याप्रमाणें बुद्धिसाक्षी पुरुषाचा अपलाप करणाऱ्या क्षणिकवादी बौद्धांनीं बंधमोक्ष, धर्माधर्म इत्यादि सर्व व्यवस्था मोडून टाकिली. आणि त्यांनीं भोक्तृस्वरूपाची कोठें तरी कल्पना केली यामुळें तें सर्व त्यांचें न्यायविरुद्ध आहे. कितीएक विज्ञानवादी क्षणिकविज्ञानरूप सत्व मात्र ह्मणजे चित्तमात्र स्वीकारून (त्यालाच मोक्ष मानितात). तो सत्वविशेष असा आहे कीं, जो ह्या सांसारिक पांच स्कंधांना सोडून देऊन अन्य पंचस्कंधांप्रत युक्त होऊन अनुभवितो; असें बोलून त्यांपासूनच पुनः त्रास पावतात. (विज्ञान (विषयानुभव), वेदना (दुःख), संज्ञा व रूप (शब्द व अर्थ) व संस्कार (वासना), याप्रमाणें चित्ताच्याच पांच शाखा (भेद) आहेत.) तसेंच कोणीएक शून्यवादी ' स्कंधांबद्दल मोठें वैराग्य प्राप्त व्हावें व पुनः जन्म प्राप्त होऊं नये ह्मणून, मी जीवन्मुक्त अशा गुरूजवळ ब्रह्मचर्य (साक्षात्का-

रापर्यंत ब्रह्माभ्यास) करीन; ' असें बोलून शिष्य झालेले नास्तिक गुरूच्या उपदेशावरून सत्वाच्या (अहंशब्दार्थाच्या) ही सत्तेचा अपलाप करितात (शून्यवादी होतात). आमच्या मतांत तर हा न्यायविरोध नाहीं; कारण, सांख्य, योग, ब्रह्ममीमांसा इत्यादि वादांत स्वशब्दानें चित्त, स्वामिशब्दानें पुरुष व पुरुषच चित्ताचा भोक्ता असें मानिलें आहे ॥२१॥

आतां कूटस्थ ह्मणजे निष्क्रिय साक्षीच्या चित्ताशीं क्रियापूर्वक संबंधाचा असंभव असल्यामुळें त्या साक्षीनें तें चित्त कसें जाणलें जाईल? याचें समाधान सांगतात,—

चितेरप्रतिसंक्रमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम् ॥ २२ ॥

सूत्रार्थः—आत्मा हा अगदीं संचाररहित आहे खरा तथापि त्याची छाया (प्रतिबिंब) बुद्धींत पडून तिला (छायेला) बुद्धीचा आकार प्राप्त झाल्यामुळें चितीस आपल्या भोग्य बुद्धीचें ज्ञान होतें.

भाष्यम्—अपरिणामिनी हि भोक्तृशक्तिरप्रतिसंक्रमा च परिणामिन्यर्थे प्रतिसंक्रान्ते च तद्वृत्तिमनुपतति तस्याश्च प्राप्तचैतन्योपग्रहस्वरूपाया बुद्धिवृत्तेरनुकारिमात्रतया बुद्धिवृत्त्यविशिष्टा हि ज्ञानवृत्तिराख्यायते। तथा चोक्तम्। 'न पातालं न च विवरं गिरीणां नैवान्धकारं कुक्षयो नोदधीनाम् ॥ गुहा यस्यां निहितं ब्रह्म शाश्वतं बुद्धिवृत्तिमविशिष्टां कवयो वेदयन्ते' इति। अतश्चैतदभ्युपगम्यते ॥ २२ ॥

भाष्यार्थः—पुरुषशक्ति ही परिणामरहितच आहे ह्मणून तिला गति नाहीं; ह्मणजे ती बुद्धीप्रमाणें विषय ग्रहण करण्यास कोठें संचार करीत नाहीं; तर वृत्तिसरूपपरिणामी जो अर्थ त्यामध्यें चिति प्रतिबिंबरूपानें संचार करीत आहेशी होऊन बुद्धिवृत्तीप्रत चेतनासारखी करिते. प्राप्त आहे चैतन्यप्रतिबिंब जिनें अशा बुद्धिवृत्तीच्या प्रतिबिंबाला केवल आधारमात्र असल्यामुळें त्या चितीची सुद्धां वृत्ति बुद्धिवृत्तीशीं अगदीं एक आहे असा व्यवहार होतो. असें आगमांत सांगितलेंही आहे कीं, ' गुहाहितं गह्वरेष्ठं पुराणम् ' इत्यादि श्रुतिस्मृतींमध्यें ज्या गुहेंत शाश्वत ब्रह्म अंश अंशी अशा अभेदानें राहिलें आहे असें सांगितलें आहे तेथें गुहाशब्दानें पाताल, पर्वतांची गुहा, अंधकार किंवा समुद्रांच्या कुक्षी ह्यांपैकीं कांहींएक घ्यावयाचें नाहीं; तर ब्रह्मवृत्तींत प्रतिबिंबित झालेली जी बुद्धिवृत्ति तिजप्रतच गुहा पंडित समजतात. याकरितां पुढील सूत्रांत सांगितल्याप्रमाणें आह्मी अंगीकार करितों ॥२२॥

आतां क्षणिकवाद्यांस जो चित्तच आत्मा असा भ्रम होतो त्याचें कारण सांगतात,—

द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ॥ २३ ॥

सूत्रार्थः—ज्यामुळें चित्त द्रष्टा व दृश्य यांच्या प्रतिबिंबानें प्रतिबिंबित होऊन सर्वआकारांचें भासतें ह्मणून त्यास सर्वार्थ असें ह्मणतात.

भाष्यम्—मनो हि मन्तव्येनार्थेनोपरक्तं तत्स्वयं च विषयत्वाद्विषयिणा पुरुषेणात्मीयया वृत्त्याभिसम्बद्धम्। तदेतच्चित्तमेव द्रष्टृदृश्योपरक्तं विषयविषयिनिर्भासं चेतनाचेतनस्वरूपापन्नं विषयात्मकमिवाचेतनं चेतनमिव स्फटिकमणिकल्पं सर्वार्थमित्युच्यते । तदनेन चित्तसारूप्येण भ्रान्ताः केचित्तदेव चेतनमित्याहुः । अपरे चित्तमात्रमेवेदं सर्वं, नास्ति खल्वयं गवादिर्घटादिश्च सकारणो लोक इति । अनुकम्पनीयास्ते । कस्मात् । अस्ति हि तेषां भ्रान्तिबीजं सर्वरूपाकारनिर्भासं चित्तमिति । समाधिप्रज्ञायां प्रज्ञेयोऽर्थः प्रतिबिम्बीभूतस्तस्यालम्बनीभूतत्वादन्यः । स चेदर्थश्चित्तमात्रं स्यात्कथं प्रज्ञयैव प्रज्ञारूपमवधार्य्येत । तस्मात्प्रतिबिम्बीभूतोऽर्थः प्रज्ञायां येनावधार्यते स पुरुष इति । एवं ग्रहीतृग्रहणग्राह्यस्वरूपचित्तभेदात्त्रयमप्येतज्जातितः प्रविभजन्ते ते सम्यग्दर्शिनस्तैरधिगतः पुरुषः ॥ 'कुतश्चैतत्'॥ २३ ॥

भाष्यार्थः—चित्त हें बाह्य अर्थाचें मनन करूं लागलें असतां तदाकार (विषयाकार) होतें; व तें स्वतःही पुरुषाचा विषय असल्यामुळें स्वकीय जी चैतन्यलक्षणवृत्ति तिनें युक्त जो पुरुष त्या विषयी पुरुषानें सुद्धां संबद्ध होतें ह्मणजे पुरुषाकार होतें. याप्रमाणें हें चित्तच विषयाकार व पुरुषाकार होतें; ह्मणजे शब्दादिविषयरूपानें व विषयी जो पुरुष तद्रूपानें भासतें. याचें कारण, तें चेतनाचेतनाकार होतें ह्मणजे तें विषयात्मक असून सुद्धां अविषयात्मकासारखें व अचेतन असूनही चेतनाप्रमाणें भासतें. यास दृष्टांत स्फटिकमणि; तो जसा एकच असतो. परंतु जपापुष्प व इंद्रनीलमणि इत्यादिकांच्या सांनिध्यानें त्या त्या रूपाचा भासतो; त्याप्रमाणें चित्त सर्वाकार होतें ह्मणून त्याला सर्वार्थ असें ह्मणतात. 'सर्वार्थ' या शब्दाचा अर्थ असा आहे कीं, चेतन व अचेतन ह्या सर्व वस्तु आहेत अर्थ ह्मणजे विषय ज्याचा तें सर्वार्थ होय. ज्या वेळेस चित्त आत्म्याच्या प्रतिबिंबानें चैतनस्वरूप भासतें त्या वेळचें तें चित्ताचें चेतनतुल्य स्वरूप पाहून भ्रांत झालेले कोणीएक चित्तातिरिक्त चेतन न मानणारे वैनाशिक चित्तासच आत्मा समजूं लागले. आणि दुसरे विज्ञानवादी हें सर्व चित्तमात्र (कल्पनामात्र) आहे; गाय इत्यादि चेतन पदार्थ, व घट इत्यादि अचेतन पदार्थ हे खरोखर कांहींएक नाहींत; असें प्रतिपादन करितात. त्याबद्दल त्यांना क्षमा केली पाहिजे; कारण, ते जे याप्रमाणें भ्रमानें ह्मणतात त्या त्यांच्या भ्रमास सर्वाकार चित्त भासतें हें मुख्य कारण आहे. आतां त्यांच्यावर दया करून त्यांचा भ्रम दूर होण्याकरितां असा उपदेश केला पाहिजे कीं, जीमध्यें आत्मसाक्षात्कार होतो अशा समाधिप्रज्ञेत उत्तमरीतीनें जाणला जाणारा जो अर्थ तो चित्तांत प्रतिबिंबित झालेला असतो आणि चित्त हें त्या वेळेस प्रतिबिंबास आश्रय असतें ह्मणून तो अर्थ चित्ताहून अन्य असला पाहिजे. कारण, तो अर्थ जर चित्तमात्र असेल तर प्रज्ञेनेंच प्रज्ञेचें ग्रहण कसें होईल? (कारण,

कर्मकर्तृविरोध येईल.) याकरितां प्रतिबिंबित झालेला अर्थ समाधिप्रज्ञेंत ज्यानें जाणला जातो तोच पुरुष समजावा. याप्रमाणें ग्रहीता, ग्रहण व ग्राह्य हे तीन स्वभावतांच विजातीय आहेत असा जे विवेक करितात तेच खरोखर आत्मवेत्ते, आणि त्यांनाच पुरुष-प्राप्ति झाली असें समजावें ॥ २३ ॥

आतां चित्ताहून शिवाय पुरुष आहे याला दुसरें कारण सांगतात,–

तदसंख्येयवासनाभिश्चित्रमपि परार्थं संहत्यकारित्वात् ॥२४॥

सूत्रार्थः–तें चित्त सर्वप्रकारचे व्यवहार करितें ह्मणून सांगितलें खरें, परंतु तें सर्व व्यवहार असंख्य वासनांद्वारा करितें, स्वतंत्रपणानें नाहीं. ह्मणून तें सुद्धां दुसऱ्याकरितां आहे; कशावरून तर, जे पुष्कळ मिळून एक कार्य करितात (एकेक स्वतंत्र करीत नाहींत ह्मणून) ते परार्थ असतात.

भाष्यम्–तदेतच्चित्तमसंख्येयाभिर्वासनाभिरेव चित्रीकृतमपि परार्थं परस्य भोगापवर्गार्थं न स्वार्थं संहत्यकारित्वाद्गृहवत्संहतकारिणा चित्तेन न स्वार्थेन भवितव्यम् । न सुखचित्तं सुखार्थं न ज्ञानचित्तं ज्ञानार्थमुभयमप्येतत्परार्थम् । यश्च भोगेनापवर्गेण चार्थेनार्थवान् पुरुषः स एव परो न परः सामान्यमात्रम् । यत्तु किञ्चित्परं सामान्यमात्रं स्वरूपेणोदाहरेद्वैनाशिकस्तत्सर्वं संहत्यकारित्वात्परार्थमेव स्यात् । यस्त्वसौ विशेषः स न संहत्यकारी पुरुष इति ॥ २४ ॥

भाष्यार्थः–जें पूर्वी सर्वार्थ चित्त ह्मणून सांगितलें तें हें चित्त असंख्यात वासनांनीं नानाप्रकारचें झालें असूनही तें परार्थ ह्मणजे दुसऱ्याच्या सुखादिसाक्षात्काराकरितां आहे; आपल्याकरितां नव्हे; कारण, तें दुसऱ्याची मदत घेऊन कार्य करणारें आहे ह्मणून. त्याला दृष्टांत घर; पहा घर हें शयन इत्यादि कार्य आस्तरण, शरीर इत्यादि दुसऱ्याच्या मदतीनें करितें, ह्मणून तें परार्थ असतें; त्याप्रमाणें चित्त सुद्धां दुसऱ्याची मदत घेऊन कार्य करणारें असल्यामुळें स्वार्थ होऊं शकत नाहीं. पहा ! जें भोगयोग्य चित्त तें कोठें चित्ताच्या भोगाकरितां असत नाहीं; व जें मोक्षयोग्य चित्त तें चित्ताच्या मोक्षाकरितां असत नाहीं. तर चित्ताच्या ठिकाणीं भोग व मोक्ष हे दोनही पदार्थ आहेत. आतां हे भोग व मोक्षरूप संपूर्ण अर्थ ज्या पुरुषाकरितां आहेत तोच येथें परशब्दानें घ्यावयाचा; कोणत्यातरी कारणानें ज्याला भोक्तृत्व आलें आहे असा सामान्य कोणीतरी पर घ्यावयाचा नाहीं. आतां आत्मस्वरूपेंकरून चित्ताला यत्किंचित् भोक्तृत्व आहे ह्मणून परशब्दानें चित्त घ्यावें असें वैनाशिक (क्षणिकवादी) ह्मणेल; परंतु सर्व दुसऱ्याची मदत घेऊन कार्य करणारें असल्यामुळें तें परार्थच आहे; स्वार्थ नाहीं. आतां जो

विशेष ह्मणजे पुरुषसंज्ञक पर आहे तो सावयवपूर्वी असल्यामुळें त्याला संहत्यकारी ह्मणजे परार्थ ह्मणतां येत नाहीं ॥ २४ ॥

आतां मोक्षाचें वर्णन करणार त्यांत मोक्षाला योग्य अधिकारी कोण, तें प्रथम सांगतात,—

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनानिवृत्तिः ॥ २५ ॥

सूत्रार्थः—बुद्धिसत्व व पुरुष हे दोघे भिन्न आहेत असा जो विशेष जाणतो त्याचा चित्तच आत्मा ह्मणजे कर्ता, भोक्ता, ज्ञाता आहे असा अभिमान दूर होतो.

भाष्यम्—यथा प्रावृषि तृणाङ्कुरस्योद्भेदेन तद्बीजसत्ताऽनुमीयते। तथा मोक्षमार्गश्रवणेन यस्य रोमहर्षाश्रुपातौ दृश्येते तत्राप्यस्ति विशेषदर्शनबीजमपवर्गभागीयं कर्माभिनिर्वर्तितमित्यनुमीयते। तस्यात्मभावभावना स्वाभाविकी प्रवर्तते। यस्या अभावादिदमुक्तम्। 'स्वभावं मुक्त्वा दोषाद्येषां पूर्वपक्षे रुचिर्भवत्यरुचिश्च निर्णये भवति'। तत्रात्मभावभावना 'कोऽहमासं कथमहमासं, किंस्विदिदं कथंस्विदिदं, के भविष्यामः कथं भविष्यामः' इति। सा तु विशेषदर्शनान्निवर्तते कुतः चित्तस्यैष विचित्रः परिणामः पुरुषस्त्वसत्यामविद्यायां शुद्धश्चित्तधर्मैरपरामृष्ट इति ततोऽस्यात्मभावभावना कुशलस्य निवर्तते इति ॥ २५ ॥

भाष्यार्थः—जशी पावसाळ्यांत गवताच्या अंकुराची उत्पत्ति झाली ह्मणजे त्याचें बीज पूर्वी तेथें होतें असें अनुमान होतें; त्याप्रमाणें मोक्षप्राप्तीचें ज्ञान ऐकून ज्याच्या शरीरावर आनंदानें रोमांच उभे राहतात व डोळ्यांतून आनंदाश्रु चालतात त्या पुरुषाच्या ठिकाणीं सुद्धां पूर्वीचें शुभकर्मापासून उत्पन्न झालेलें असें मोक्षप्राप्तीसंबंधी तत्त्वदर्शनबीज असावें असें अनुमान होतें. आणि त्या पुरुषास आत्मभावभावना ह्या जन्मांत कांहीं अभ्यास केल्यावांचूनच सहज रीतीनें होऊं लागते. जी भावना नसल्यामुळें कशी स्थिति होते याविषयीं पूर्वीच्या आचार्यांनीं ह्मटलें आहे कीं, 'दोषांमुळें आत्मभाव सोडून देऊन ज्यांची परलोक नाहीं वगैरे पूर्वपक्षावर श्रद्धा बसते; आणि तत्त्वनिर्णयावर ज्यांची बिलकुल श्रद्धा नसते.' आतां ती आत्मभावभावना अशी, 'मी पूर्वी कोण होतों व कसा होतों; व हल्लीं जें माझें स्वरूप आहे तें काय देह आहे? किंवा मन इत्यादिक आहे? व हें स्वरूप माझ्या कोणत्या प्रकारच्या पातकानें अथवा पुण्यानें राहिलें आहे? व पुढें आह्मी कोण होणार व कसे होणार?' इत्यादि विचार ज्या तत्त्वदर्शनांत असतो त्याला आत्मभावभावना ह्मणतात. ती आत्मभावभावना तत्त्वदर्शी पुरुषाची निवृत्त होते; कारण, हा भावरूप विचित्र परिणाम आत्म्याचा नाहीं तर चित्ताचाच आहे; (कारण, चित्तधर्म जी अविद्या तीपासून हा परिणाम होत असतो. आणि पुरुष तर, अविद्येच्या ठिकाणीं त्याचा

कांहींच संबंध नसल्यामुळें शुद्ध (पुण्यपापवर्जित) व चित्तधर्म जे जन्ममरण, सुखदुःख इत्यादि त्यांनीं अगदीं अलिप्त (रहित) असतो; ह्मणून ती आत्मभावभावना विवेकी पुरुषाची विशेषदर्शनानें दूर होते ॥ २५ ॥

आतां तत्त्वजिज्ञासूचें विशेषदर्शनानंतर चित्त कसें होतें तें सांगतात,–

तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् ॥ २६ ॥

सूत्रार्थः–जें चित्त विषयसुखच मुख्य फल मानीत होतें तें, आतां तो चित्ताचा अभिमान दूर झाल्यावर कैवल्यफलाविषयीं तत्पर होतें.

भाष्यम्–तदानीं यदस्य चित्तं विषयप्राग्भारमज्ञाननिम्नमासीत्तदस्याऽन्यथा भवति कैवल्यप्राग्भारं विवेकजज्ञाननिम्नमिति ॥ २६ ॥

भाष्यार्थः–पुरुषाचें जें चित्त पूर्वी विषयाभिमुख (विषयासक्त) व अज्ञानमार्गांत संचार करणारें होतें तें विशेषदर्शन झाल्यानंतर त्याच्या उलट होतें ह्मणजे कैवल्याभिमुख (कैवल्यच मुख्य फल आहे असें पक्कें समजून) व विवेकजज्ञान ह्मणजे धर्ममेघध्यान त्याविषयीं तत्पर होतें ॥ २६ ॥

आतां अशा चित्तांत मुद्दां मध्यें मध्यें व्युत्थानवृत्ती उत्पन्न होत असतात, त्याच कारण सांगतात,–

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥ २७ ॥

सूत्रार्थः–चित्त समाधींत तत्पर झालें असतां तेथें मध्यें मध्यें जागृतअवस्थेंत झालेल्या संस्कारांच्या योगानें जागृतअवस्थेप्रमाणें अनेक अनुभव येतात. (तीं समाधीस विघ्नें समजावीं.)

भाष्यम्–प्रत्ययविवेकनिम्नस्य सत्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रप्रवाहिणश्चित्तस्य तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराण्यस्मीति वा ममेति वा जानामीति वा न जानामीति वा । कुतः क्षीयमाणबीजेभ्यः पूर्वसंस्कारेभ्य इति ॥ २७ ॥

भाष्यार्थः–प्रत्ययविवेकनिम्न ह्मणजे बुद्धि व पुरुष यांच्या भेदज्ञानाविषयीं केवळ तत्पर अशा चित्ताच्या स्थानांत मध्यें मध्यें ' मी व माझें, मी जाणतों व जाणत नाहीं; ' अशा प्रकारचे (जागृतअवस्थेप्रमाणें अनेक दुसरे (अनुभव) येत असतात. ते समाधीला विघ्न करणारे आहेत ह्मणून त्यांच्या नाशाविषयीं प्रयत्न अवश्य करावा. आतां ते) प्रत्यय उत्पन्न होण्याचें कारण असें कीं, प्रत्येक दिवशीं क्षीण (नष्ट) होणारे जे पूर्वी व्युत्थानअवस्थेंत घडलेले संस्कार त्यांपासून ते प्रकट होत असतात ॥ २७ ॥

आतां संस्कारांचा नाश होण्याचा उपाय सांगतात,–

हानमेषां क्लेशवदुक्तम् ॥ २८ ॥

सूत्रार्थः—पूर्वी (सा० २ सू० १०।११ त) अविद्यादिक्लेशांचा नाश करण्याकरितां जो उपाय सांगितला, त्याच उपायानें या संस्कारांचाही नाश होईल. (ह्मणून तो उपाय अवश्य करावा.)

भाष्यम्—यथा क्लेशा दग्धबीजभावा न प्ररोहसमर्था भवन्ति तथा ज्ञानाग्निना दग्धबीजभावः पूर्वसंस्कारो न प्रत्ययप्रसूर्भवति । ज्ञानसंस्कारास्तु चित्ताधिकारसमाप्तिमनु शेरत इति न चिन्त्यन्ते ॥ २८ ॥

भाष्यार्थः—जसे संप्रज्ञातयोग्याच्या व्युत्थानदशेंत घडलेल्या संस्कारांपासून उत्पन्न झालेले अविद्या, अस्मिता इत्यादि क्लेश जळालेल्या बीजांप्रमाणें होऊन संस्काररूप अंकुरांप्रत उत्पन्न करूं शकत नाहींत; त्याप्रमाणें पूर्वीचे संस्कार सुद्धां, संप्रज्ञाताच्या परंपरेंपासून उत्पन्न झालेला जो निष्ठारूप ज्ञानाग्नि त्यानें जळालेल्या बीजांप्रमाणें झाल्यामुळें प्रत्ययांप्रत उत्पन्न करूं शकत नाहींत. आतां तत्त्वज्ञानसंस्कार मात्र चित्ताचें कार्य समाप्त होईपर्यंत तसेच राहतात; (नंतर चित्ताचें कार्य समाप्त झालें ह्मणजे चित्ताबरोबरच त्यांचा आपोआप नाश होतो) ह्मणून त्यांच्याबद्दल विचार करीत नाहीं. (आतां लवकर ज्याला मुक्त होण्याची इच्छा असेल त्याच्या तत्त्वज्ञानसंस्कारांचा असंप्रज्ञातानें सुद्धां नाश करावयास सांगितला आहे.) ॥ २८ ॥

आतां सांगितलेल्या संस्कारनाशाचा प्रकार सांगतात,—

प्रसंख्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिः॥२९॥

सूत्रार्थः—प्रसंख्यान ह्मणजे विवेकख्याति, त्याविषयीं सुद्धां जो इच्छा करीत नाहीं त्याला नेहमीं विवेकख्यातीचाच उदय झाल्यामुळें धर्ममेघनांवाचा समाधि सिद्ध होतो.

भाष्यम्—यदाऽयं ब्राह्मणः प्रसंख्यानेऽप्यकुसीदस्ततोऽपि न किंचित्प्रार्थयते, तत्राऽपि विरक्तस्य सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवतीति संस्कारबीजक्षयान्नाऽस्य प्रत्ययान्तराण्युत्पद्यन्ते तदाऽस्य धर्ममेघो नाम समाधिर्भवति ॥ २९ ॥

भाष्यार्थः—बुद्धिसत्व (चित्त) व आत्मा या दोघांचें स्पष्टरीतीनें भेदज्ञान होणें, याला प्रसंख्यान ह्मणतात. (हीच विवेकख्याति होय.) ज्या वेळेस हा योगी प्रसंख्यानाविषयीं सुद्धां इच्छा करीत नाहीं ह्मणजे त्याविषयीं सुद्धां विरक्त होतो; आणि सर्वथा (सर्वप्रकारांनीं) सत्व व पुरुष यांचें भेदज्ञानच होतें. आतां सर्वथा ह्मणजे संस्कारबीजांचा नाश झाल्यामुळें चित्तामध्यें दुसरे प्रत्यय उत्पन्न होत नाहींत; त्या वेळेस योग्याचा धर्ममेघ नांवाचा समाधि होतो. (क्लेश, कर्म इत्यादिकांना समूळ उखडून टाकिल्यामुळें जो केवळ धर्माप्रत वर्षतो, त्याला धर्ममेघ ह्मणतात ॥ २९ ॥

आतां याप्रमाणें समाधि सिद्ध झाल्यापासून फल काय तें सांगतात,–

ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ ३० ॥

सूत्रार्थः–धर्ममेघसमाधि सिद्ध झाल्यामुळें वासनांसहित अविद्यादि पांच क्लेशांची अगदीं निवृत्ति होते.

भाष्यम्–तल्लाभादविद्यादयः क्लेशा समूलकाषं कषिता भवन्ति । कुशलाकुशलाश्च कर्माशयाः समूलघातं हता भवन्ति । क्लेशकर्मनिवृत्तौ जीवन्नेव विद्वान् विमुक्तो भवति । कस्मात् । यस्माद्विपर्ययो भवस्य कारणं, नहि क्षीणविपर्ययः कश्चित्केनचित् क्वचिज्जातो दृश्यते इति ॥ ३० ॥

भाष्यार्थः–धर्ममेघ समाधीचा लाभ झाल्यामुळें अविद्या, अस्मिता इत्यादि क्लेश समूळ नाहींसे होतात; कुशलाकुशलरूप कर्मांच्या विपाकापासून उत्पन्न होणाऱ्या वासना समूळ नाहींशा होतात. याप्रमाणें क्लेश व कर्म यांची निवृत्ति झाली असतां योगी जिवंत असतांना मुक्त (जीवन्मुक्त) होतो. (ही गौण मुक्ति होय.) याचें कारण असें कीं, संसाराला मूळ कारण अविद्या आहे; तिचा एकदा समूळ नाश झाल्यावर मग कोणी उत्पन्न झालेला असा कोठेंही कोणाच्या पाहण्यांत नाहीं ॥ ३० ॥

आतां दुसरी मुक्ति प्राप्त होण्याचा प्रकार सांगतात,–

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानं स्याज्ज्ञेयमल्पम् ॥ ३१ ॥

सूत्रार्थः–त्या वेळेस अविद्या इत्यादि चित्तमलाचा नाश झाल्याकारणानें ज्ञान हें अनंत होऊन ज्ञेय हें अगदीं अल्प (थोडें) होतें.

भाष्यम्–सर्वैः क्लेशकर्मावरणैर्विमुक्तस्य ज्ञानस्यानन्त्यं भवति तमसाऽभिभूतमावृतज्ञानसत्त्वं क्वचिदेव रजसा प्रवर्तितमुद्घाटितं ग्रहणसमर्थं भवति । तत्र यदा सर्वैरावरणमलैरपगतमलं भवति तदा भवत्यस्यानन्त्यं ज्ञानस्याऽऽनन्त्याज्ज्ञेयमल्पं संपद्यते । यथाकाशे खद्योतः । यत्रेदमुक्तम् । 'अन्धो मणिमविध्यत्तमनङ्गुलिरावयत्, अग्रीवस्तं प्रत्यमुञ्चत्तमजिह्वोऽभ्यपूजयत्' इति ॥ ३१ ॥

भाष्यार्थः–ज्ञानाचा क्लेश, कर्म इत्यादि झांकून टाकणारा मल सर्व दूर झाल्यानंतर तें (ज्ञान) स्वभावतः अपरिमित होतें. ज्ञानसत्व हें तमोगुणानें एकदा अभिभूत म्हणजे आच्छादून गेलें असतां ज्या वेळेस तें रजोगुणानें क्वचित् प्रवृत्त होतें त्या वेळेस तें विषय ग्रहण करण्यास समर्थ होतें. त्यांत जेव्हां सर्व मल दूर होऊन स्वच्छ होतें त्या वेळेस ज्ञान अनंत होतें; ज्ञान अनंत (अपरिमित) झाल्यावर मग ज्ञेय अगदीं अल्प होतें. यास दृष्टांत, जसा आकाशांत काजवा त्याप्रमाणें. ज्या' सर्वज्ञत्वाविषयीं बौद्धांनीं असंभव दाखविण्याकरितां

थट्टेनें चार दृष्टांत येणेंप्रमाणें दिले आहेत; ते असे, ' आंधळ्यानें मण्यास भोंक पाडिलें; त्या मण्यास ज्याच्या हातांस बोटें नाहींत अशा पुरुषानें दोऱ्यांत ओंविलें; तो दोऱ्यांत ओंवलेला मणि ज्याला कंठ नाहीं अशा पुरुषानें गळ्यांत बांधिला; व त्या कंठभूषणाची स्तुति ज्याला जीभ नाहीं अशा पुरुषानें केली' ॥ ३१ ॥

आतां तिसरी मुख्य मुक्ति सांगतात,–

ततः कृतार्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ ३२ ॥

सूत्रार्थः–त्यानंतर गुणांचें सर्व कार्य आटोपल्यामुळें पुढच्या सूत्रांत सांगावयाचा जो परिणामक्रम त्याचा अगदीं शेवट होतो.

भाष्यम्–तस्य धर्ममेघस्योदयात्कृतार्थानां परिणामक्रमः परिसमाप्यते । न हि कृतभोगापवर्गाः परिसमाप्तक्रमाः क्षणमप्यवस्थातुमुत्सहन्ते ॥ ' अथ कोऽयं क्रमो नामेति ' ॥ ३२ ॥

भाष्यार्थः–त्या धर्ममेघसमाधीचा उदय झाल्यानंतर गुण कृतार्थ होऊन त्यांचा पुढच्या सूत्रांत सांगावयाचा जो परिणामक्रम तो अगदीं समाप्त होतो; कारण, एकदा कां त्यांनीं पुरुषाचें भोग व मोक्षरूप कार्य करून त्यांचा क्रम समाप्त झाला ह्मणजे मग ते (गुण) एक क्षणभर सुद्धां राहण्याविषयीं उत्सुक होत नाहींत ॥ ३२ ॥

आतां तो क्रम कशाला ह्मणतात तें सांगतात,–

क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः ॥ ३३ ॥

सूत्रार्थः–एका क्षणांत एका परिणामाचें अवसान होऊन त्या क्षणाच्या अव्यवहित दुसऱ्या क्षणीं जो परिणाम, अशा परिणामांच्या परंपरेस क्रम ह्मणतात.

भाष्यम्–क्षणानन्तर्यात्मा । परिणामस्यापरान्तेनाऽवसानेन गृह्यते क्रमः । न ह्यननुभूतक्रमक्षणा पुराणता वस्त्रस्यान्ते भवति । नित्येषु च क्रमो दृष्टः । द्वयी चेयं नित्यता, कूटस्थनित्यता परिणामनित्यता च । तत्र कूटस्थनित्यता पुरुषस्य, परिणामनित्यता गुणानाम् । यस्मिन् परिणम्यमाने तत्त्वं न विहन्यते तन्नित्यम् । उभयस्य च तत्त्वानभिघातान्नित्यत्वम् । तत्र गुणधर्मेषु बुद्ध्यादिषु परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमो लब्धपर्यवसानो नित्येषु धर्मिषु गुणेष्वलब्धपर्यवसानः । कूटस्थनित्येषु स्वरूपमात्रप्रतिष्ठेषु मुक्तपुरुषेषु स्वरूपास्तिता क्रमेणैवाऽनुभूयत इति । तत्राप्यलब्धपर्यवसानः शब्दपृष्ठेनास्तिक्रियामुपादाय कल्पित इति । अथास्य संसारस्य स्थित्या गत्या च गुणेषु वर्तमानस्यास्ति क्रमसमाप्तिर्न वेति । अवचनीयमेतत् । कथम् । अस्ति प्रश्न एकान्तवचनीयः सर्वो जातो मरिष्यति ओंभो इति । अथ सर्वो मृत्वा जनिष्यत

इति विभज्यवचनीयमेतत्। प्रत्युदितख्यातिः क्षीणतृष्णः कुशलो न जनिष्यते, इतरस्तु जनिष्यते। तथा मनुष्यजातिः श्रेयसी न वा श्रेयसीत्येवं परिपृष्टे विभज्यवचनीयः प्रश्नः। पशूनधिकृत्य श्रेयसी, देवानृषींश्चाधिकृत्य नेति। अयं त्ववचनीयः प्रश्नः संसारोऽयमन्तवानथाऽनन्त इति। कुशलस्यास्ति संसारक्रमपरिसमाप्तिर्नेतरस्येति। अन्यतरावधारणे दोषः। तस्माद्व्याकरणीय एवायं प्रश्न इति ॥ 'गुणाधिकारक्रमसमाप्तौ कैवल्यमुक्तन्तत्स्वरूपमवधार्यते' ॥ ३३ ॥

भाष्यार्थः-एका क्षणानंतर जो दुसरा अव्यवहित क्षण, याप्रमाणें जी परंपरा तीस क्रम ह्मणतात. त्यांत परिणामाचा क्रम अपरांत ह्मणजे अवसानकाल त्यानें समजण्यांत येतो. कारण, वस्त्राला कितीही जपून ठेविलें तरी जो कांहीं कालानें त्याला जुनेपणा येतो तो मध्यें क्रमानें असणाऱ्या क्षणांचा अनुभव घेतल्यावांचून येणें संभवत नाहीं; ह्मणून नित्यवस्तूच्या ठिकाणीं सुद्धां प्रत्येक क्षणीं क्रमानें परिणाम होत असतो, असें सहज अनुमान होतें. नित्यत्व दोन प्रकारचें; कूटस्थनित्यत्व व परिणामनित्यत्व. त्यांत कूटस्थनित्यत्व पुरुषाला व परिणामनित्यत्व गुणांना आहे. जें परिणाम पावत असतांना सुद्धां ज्याच्या स्वरूपाचा नाश होत नाहीं त्याला नित्य ह्मणतात. हें नित्यत्व गुण व पुरुष या दोघांच्याही ठिकाणीं आहे; कारण, दोघांच्याही स्वरूपाचा नाश होत नाहीं. त्यांत गुणांचे धर्म जे बुद्धि (महान्) इत्यादि, त्यांच्या ठिकाणचा क्रम परिणामाच्या अवसानकालीं निश्चित होतो. हा लब्धपर्यवसान (विनाशी) क्रम होय. आणि नित्य जे धर्मी गुण त्यांच्या ठिकाणीं अलब्धपर्यवसान (अविनाशी) क्रम आहे. कूटस्थनित्य व स्वरूपमात्राच्याच ठिकाणीं प्रतिष्ठित असणारे मुक्त पुरुष त्यांच्या ठिकाणीं जी स्वरूपास्तिता ती तत्तत्क्षणमात्र असते व तो क्रम पुरुषांच्या ठिकाणीं सुद्धां असतो; (कारण, 'या वेळेस राहून पुढेंही राहीन,' असा व्यवहार होतो.) त्या ठिकाणीं सुद्धां क्रम अलब्धपर्यवसान (नित्य) असतो. तो क्रम अस्तिनामक क्रियेला घेऊनच शब्दानुसारी व्यवहारकर्त्यांनें कल्पिलेला असतो. आतां अशी शंका करितात कीं, 'सृष्टि व प्रलयरूप प्रवाहानें गुणांच्या ठिकाणीं वर्तमान असणाऱ्या या संसाराच्या क्रमाची कधीं समाप्ति आहे किंवा नाहीं? याचें समाधान सांगतात कीं, जे तूं हे दोन प्रश्न केलेस हे सामान्यरीतीचे असल्यामुळें याचें उत्तर एकदम सांगण्यास मुळींच योग्य नाहीं; कारण, प्रश्न ह्मणजे प्रथम अशा रीतीनें केला पाहिजे कीं, 'जो उत्पन्न झाला तो सर्व मरणार काय ?' यावर प्रतिवचन, (उत्तर) 'होय.' आतां दुसरा प्रकार असा, 'सर्व मरून पुनः उत्पन्न होणार काय?' याचें उत्तर एक सामान्यरीतीनें देतां येत नाहीं; तर कांहीं विभाग करून सांगितलें पाहिजे. ह्मणजे ज्याला विवेकख्याति उत्पन्न झाली आहे, ज्याचा आशापाश सर्व सुटला

आहे असला कुशल (पुण्यवान्) पुरुष उत्पन्न होणार नाहीं; व याहून इतर (पापी.) पुरुष पुनः उत्पन्न होईल. तसाच प्रश्न करण्याचा दुसरा प्रकार असा, ' मनुष्यजन्म हा उत्तम आहे किंवा नाहीं? ' 'आहे?' असा प्रश्न केला असतां हा प्रश्न एकदम सामान्यरीतीनें उत्तर सांगण्याजोगा नाहीं; तर विभाग करून सांगण्याजोगा आहे. ह्मणजे मनुष्यजन्म पशूंपेक्षां उत्तम आहे, व देवांपेक्षा उत्तम नाहीं. आतां जो हा तूं ' संसाराची समाप्ति आहे किंवा नाहीं? ' असा सामान्यरीतीनें प्रश्न केलास हा एका उत्तरानें समाधान होण्याजोगा नव्हे; कारण, त्याबद्दल पुण्यवान् पुरुषाच्या संसारक्रमाची समाप्ति होते व त्याहून इतरांची होत नाहीं: अशीं दोन वेगेवगळालीं उत्तरें आहेत. आतां दोन प्रश्नांपैकीं एकाचेंच ' होय ' किंवा ' नाहीं ' असें सामान्य उत्तर द्यावें तर तिकडूनही दोष येतो; याकरितां असा विभाग करूनच प्रश्न व उत्तर दिलें पाहिजे ॥ ३३ ॥

आतां गुणांच्या परिणामक्रमाची समाप्ति झाली असतां मोक्ष होतो ह्मणून सांगितलें, तर तो मोक्ष कसा आहे त्याचें स्वरूप सांगतात,—

पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चितिशक्तिरिति ॥ ३४ ॥

सूत्रार्थः—सत्वादि गुणांना पुरुषाचें कांहीं काम न उरल्यामुळें जो त्यांचा आपापल्या कारणांत लय, अथवा जें पुरुषाचें केवळ आपल्या स्वरूपानें राहणें, याला कैवल्य (मोक्ष) ह्मणतात.

भाष्यम्—कृतभोगापवर्गाणां पुरुषार्थशून्यानां यः प्रतिप्रसवः कार्यकारणात्मनां गुणानां तत्कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा पुनर्बुद्धिसत्वानभिसम्बन्धात्पुरुषस्य चितिशक्तिरेव केवला, तस्याः सदा तथैवावस्थानं कैवल्यमिति ॥ ३४ ॥

भाष्यार्थः— पुरुषाचें भोग व अपवर्ग (मोक्ष) रूप कार्य पुरें केल्यामुळें ज्यांच्या पुरुषाचें कोणतेंही कार्य उरलें नाहीं अशा गुणांचा कार्यकारणात्मक स्वकारण जें प्रधान त्याच्या ठिकाणीं जो लय त्यालाच कैवल्य (मोक्ष) ह्मणतात; अथवा तीच चितिशक्तीची स्वरूपप्रतिष्ठा होय; कारण, त्या वेळेस पुरुषाला बुद्धिसत्वाचा कांहींच संबंध नसल्यामुळें केवळ चितिशक्तिच असते. याप्रमाणेंच चितिशक्तीचें जें नेहमीं स्वरूपानें राहणें हाच पुरुषास मोक्ष होय ॥ ३४ ॥

इति श्रीवेदव्यासकृतभाष्यसहिते टिप्पण्यादियुत-भाषान्तरोपेते च पातञ्जले सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे कैवल्यपादः सम्पूर्णः ॥ ४ ॥